

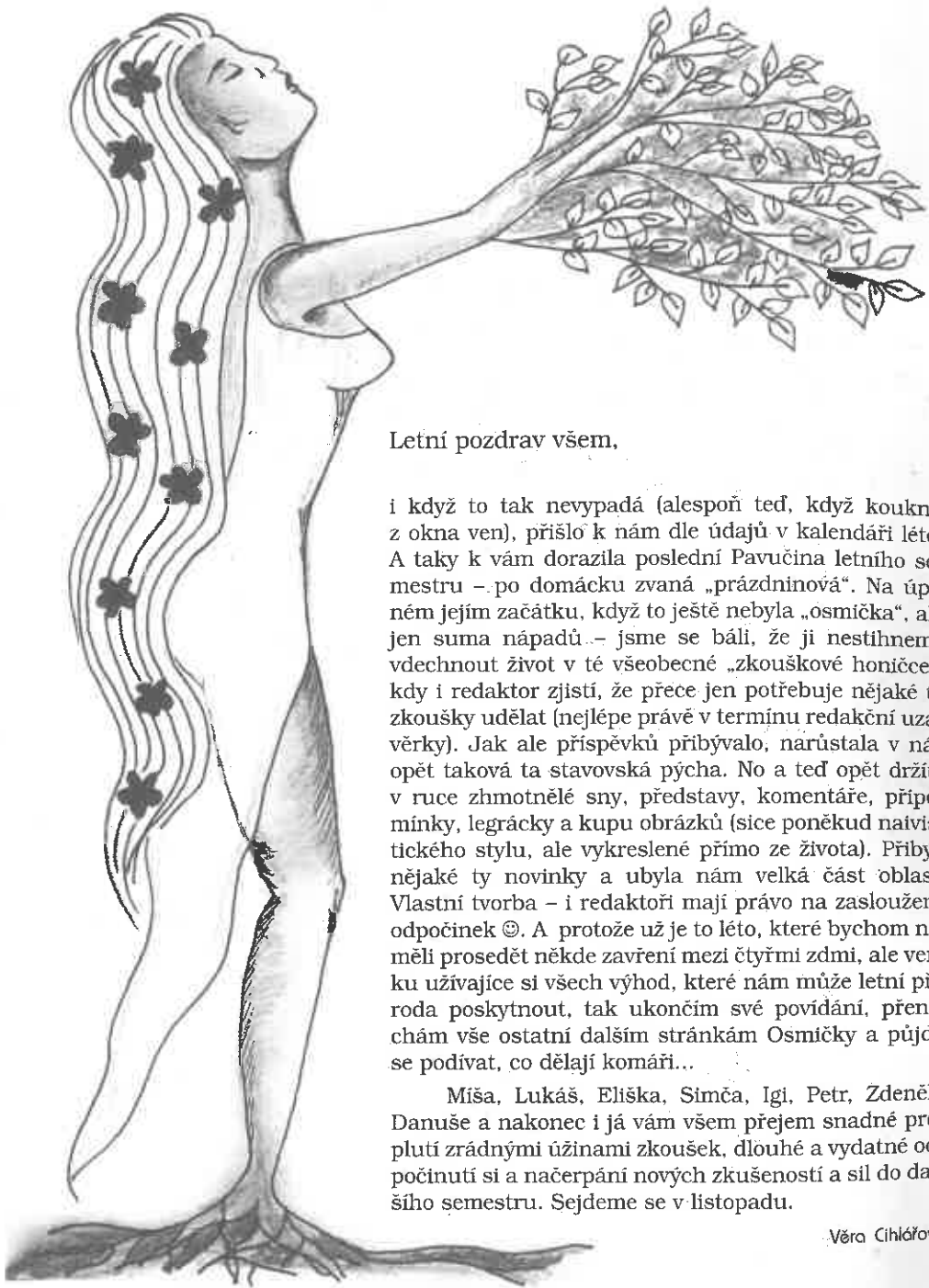
8

PAVUČINA

(nejen) studentský časopis

FOTO: Eliška Zapomělová

20 Kč - 2001

Letní pozdrav všem,

i když to tak nevypadá (alespoň teď, když kouknu z okna ven), přišlo k nám dle údajů v kalendáři léto. A taky k vám dorazila poslední Pavučina letního semestru – po domácku zvaná „prázdninová“. Na úplném jejím začátku, když to ještě nebyla „osmička“, ale jen suma nápadů – jsme se báli, že ji nestihneme vdechnout život v té všeobecné „zkouškové honičce“, kdy i redaktor zjistí, že přece jen potřebuje nějaké ty zkoušky udělat (nejlépe právě v termínu redakční uzávěrky). Jak ale příspěvků přibývalo, narůstala v nás opět taková ta stavovská pýcha. No a teď opět držíte v ruce zhmotnělé sny, představy, komentáře, připomínky, legrácky a kupu obrázků (sice poněkud naivistického stylu, ale vykreslené přímo ze života). Přibyly nějaké ty novinky a ubyla nám velká část oblasti Vlastní tvorba – i redaktori mají právo na zasloužený odpočinek ☺. A protože už je to léto, které bychom neměli prosedět někde zavření mezi čtyřmi zdmi, ale venku užívající si všech výhod, které nám může letní příroda poskytnout, tak ukončím své povídání, přenechám vše ostatní dalším stránkám Osmičky a půjdu se podívat, co dělají komáři...

Míša, Lukáš, Eliška, Šimča, Igi, Petr, Zdeněk, Danuše a nakonec i já vám všem přeju snadné proplutí zrádnými úžinami zkoušek, dlouhé a vydatné odpočínutí si a načerpání nových zkušeností a sil do dalšího semestru. Sejdeme se v listopadu.

Věra Cihlářová

Škola

Rozhovory	* Jak se staví dům	2
	* Poprvé o Nových Hradech	5
	* Katedra fyziologie živočichů	8
Rozhovory	* Rozhovor s paní Firerovou a Voldřichovou	10
	* Hlášky učitelů	13
Vaše názory	* Kdy na studijní	14
	* Přijímačky do magistra	15
	* Poněkud smradlavé prostředí pro exkurzi	16
	* Exkurze do Matrice	18
	* Reakce k Attaveně	19
Počítače	* Rychlé stránky v html	20
	* Zprávičky z Baklažánové fakulty	22
Rozhovory	* Rozhovor s Oldou Nedvědem	24
Studentské aktivity	* Představení fotoklubu Vývojka	28
	* FotoOko	29

Věda

Astronomie	* Astronomické okénko	30
	* Virus Ebola	32
	* Rajská zahrada	33
	* Planetě Zemi začíná být tepleji	34
	* Ptáci (kvíz)	36
Střepu z vědy	* A přece je to jinak!	37
	* Nanotechnologie a počítače	39
	* Větší kapacita počítačových disků	39

Společnost

Generace21	* Welcome to Amerika (dokončení)	40
	* Broučkiáda	42
	* A fenky pláčou	44
	* Brno se omluvilo	44
	* Quo vadis české vysokoškolské?	45
	* Malá recenze na auto	46
	* Z mého notesu	46
	* Maličkosti s lupou	47
	* Kompas plus – Lucky Horse	49

Kultura

	* Kočovní herci tu jsou, máky kvetou	50
	* Ve Vidni je k vidění El Greco	50
	* Na Slovanskou epopej od apríla	51
	* Víte, že...?	51
	* Rozhovor o kulturním životě s A. Lepšovou	52
	* Stránská skála v Anthroposu	54
	* Idiot – nová premiéra v Národním divadle	54
	* Stoletá Rusalka	55
	* Otevřeno druhé poschodí vizovického zámku	56
	* V Mikulově zpřístupněna barokní hrobka	56

Vlastní tvorba

	* Rachel	57
--	----------	----

Volný čas

	* Náměty na výlet	59
	* Japonsko – splněný sen	60
	* Manga aneb Kreslení po japonsku II	62

Soutěž Pavučiny

	* Třetí závěrečné kolo	64
--	------------------------	----

Tiráž

	* Vy se ptáte a někdo odpoví	65
--	------------------------------	----

Jak se staví dům

– s tím má řada lidí zkušenost ze stavby rodinného domu, já Vám ale chci něco říct o stavbě domů fakultních.

Nejdřív si potřebujete dát dohromady, k čemu má ten dům být. V případě první budovy fakulty to bylo poměrně jednoduché – kolem bylo plno prázdných laboratoří po zmenšených ústavech akademie, dodělávaly se nějaké přednáškové místnosti a trčely tu tři kostry nedostavěných budov. Chyběly větší praktické laboratoře, pár úředních místností a něco k tomu. Takže se dodělala jedna z těch koster a doplnili jsme to právě tím, co chybělo. Druhá kostra se doplnila chemií a travináři ZF.

Pak šla léta, ústavy AV – alespoň budějovické – se dostávaly z nejhoršího, místa ubývalo, začali jsme se tu tísnit a ta třetí a největší kostra trčela a chátrala dál. Občas byly problémy s rozvrhem a hlavně vzniklo několik skupin, které neměly pořádné, či vůbec žádné zázemí v ústavech AV. Ta naopak velice toužila po ubytovacích prostorech pro doktorandy, postdoky a zejména pro zahraniční pracovníky. Tak vznikla představa, že ta nová kostra by se měla vyplnit tímhle vším, a teď šlo o to, dát to trochu dohromady a přesvědčit MŠMT, že by se ta poslední kostra měla pro nás, a podle našich představ, dostavět. To se táhlo asi 4 roky – většinu druhého rektorského období J. Divíška. Na tom úřadě pořád nerozuměli našim argumentům a já, nebo přesně my, jsme nerozuměli tomu, co vlastně chtějí slyšet. Ti mu-
žové (s ženami jsme se tam v těchto záležitostech nesetkávali) přirozeně těžko rozeznávali potřeby základní a vysoké školy a potřeba nějakých laboratoří pro ně byla dost španělskou vesnicí. Dovedli pochopit laboratoře praktické, ale místo, kde spolu pracují učitelé a studenti – to tu ještě nebylo. Přece i WC pro tyhle kategorie musejí být oddělené. Někdy v začátku pr-

vého rektorského období prof. Střelečka nějak došlo k průlomům. Dodnes nevím jak – možná zjistili, že nejjednodušší je těm otravům z ČB vyhovět, jinak budou otravovat pořád a na světě (tom jejich) nebude pokoj. Možná jsme něco toho jejich Ptydepe pochopili, možná se to povedlo panu rektorovi.

Podmínky byly ale tvrdé: nejen, že přidáte z univerzitního FRIMu (Fond rozvoje investičního majetku), ale teď v září dostanete 40 milionů, když je prostavíte (grama-

tické vzory: prochlastáte, proflámujete, prožerete), tak Vám v následujících dvou letech dáme ten zbytek. První etapa projektu – studie – byla sice hotová, ale do prováděcího projektu bylo daleko. Ten se dodělával postupně při výstavbě. To přineslo první problém – vztah zadavatele (ouředně investora) a projektanta je a má být trochu napjatý, ale tady nebyl čas si některé věci vyhádat, zejména poměr zdobných a účelových prvků. Šlo hlavně o vstupní skleněnou halu, kterou se sice podařilo zredukovat asi o třetinu, ale i tak odčerpala z rozpočtu nějaký miliónek a další desetitisíce bude žrát každou zimu v nákladech na topení. Přitom projektant a dodavatel byli dáni, byly tady jakési dávné smlouvy, právně sice dost sporné, ale opět nebyl čas – vzhledem k podmínce MŠMT – to prohádát. Ve snaze zmenšit tu vstupní halu, jsem navrhnul další užitečné prostory k využití dříve postavených konstrukcí – předpisové chovy a slušný dílenský prostor – což vedlo k rozšíření stavby, a jen malé redukcí té haly. Podobné hádání byly kolem výtahu – musel se tam vejít vozík a s tím se svezlo osklení šachty – opět hezky drahé a další spory byly kolem osvětlení velké posluchárny a prostoru nad květinami (původně tam měla být fontána !!!).

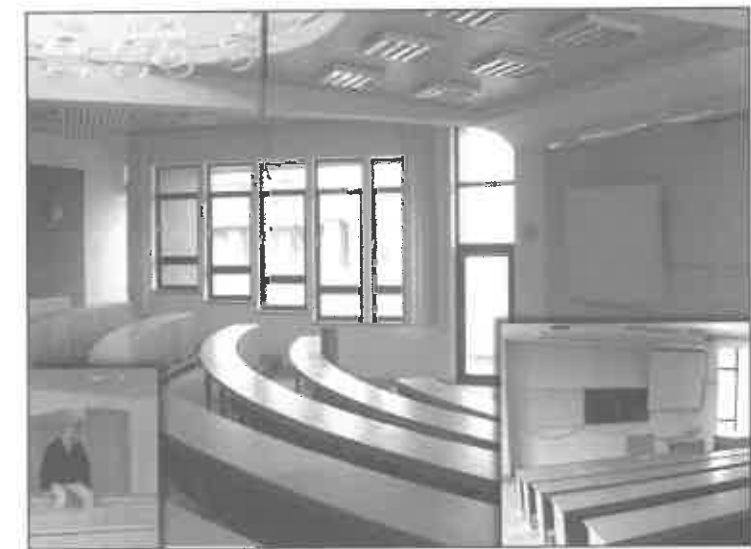
Z té stavby chtěla mít také něco AV ČR, z jejíhož rozpočtu byla postavena původní kostra (správně skelet) stavby. Takže AV nám věc převedla za to, že asi 1/4 prostoru bude využita jako ubytovna mladých vědeckých pracovníků a zahraničních návštěvníků, kterou postaví a bude vlastnit JU, ale vybaví a bude organizačně provozovat AV. Tohle byl v dobách schvalování dost tvrdý oříšek k naservírování na MŠMT. V této souvislosti musím ale projektanta arch. ing. A. Hlouška pochválit za flexibilní způsob oddělení fakultní a akademické části, a zejména za vnější schodiště té ubytovací části. Ke chválení je také to, že na samém počátku stavby došlo k personální změně v investičním oddělení rektorátu a ing. Jana Válková se ukázala ženou na pravém místě a stavební dozor ing. Josef Peterka dohlížel a de facto řídil běh stavby rukou ocelovou. Naproti tomu prováděcí podnik – Českobudějovické pozemní stavby – má (velmi mírně řečeno) nevyjasněnou koordinaci svých částí a provozů.

Pak další podstatnou věcí bylo to, že během vlastní stavby vzniklo vědecké centrum fotosyntézy a získalo prostory v Nových Hradech. Takže část těch, pro které byl tento dům projektován, ho obývat nebude a naopak tu budou lidé úplně jiní s jinými požadavky. Takže shoda vybavení a požadavků nebude zdaleka dokonalá.

Ke stavbám a také k dílnám mám ale jeden léty ověřený poznatek: jsou to dva rozdílné světy, které spolu velmi obtížně komunikují. Dá se dokonce říci, že akademický svět žije ve svém vlastním ghetu a nemá moc vazeb na „normální“ svět, raději bych možná řekl běžnější nebo častější lidské společnosti. Tohle se často diskutuje jako vztah mezi výrobou a vědou, převáděním výzkumných výsledků do realizace – v tom nejširším slova smyslu. Tady podle mého velmi pevného přesvědčení chybí osvěceni kapitáni průmyslu a státní správy, ale to, co chci říct teď, je věcí samotné akademické obce – té univerzitní i té AV. Jde o to, že by si jednotlivé skupiny měly pěstovat své členy schopné komunikovat se světem staveb a dílen. Považuje se za běžné, že v každé skupině je člověk orientovaný na provoz knihovny, jiný se zabývá komunikačními sítěmi, někdo filmovou či video dokumentací. A jeden z teamu by měl být schopen se bavit se soustředěným, zedníkem či instalátérem. Doufám, že časem přece jen ubude kvalitativního šlendriánu v řemeslné práci (i když některé dřívější pohledy do středů různých zařízení za velkou louží mi optimizmus poněkud tlumí) a půjde o věcnou diskusi o tom, jak mají jednotlivá zařízení fungovat, a jak je udělat. Varuji před snahou něco nařizovat bez schopnosti porozumět jejich připomínkám. Je to vždy zesměšnění nás samých, jsou to (tí dobří z nich) odborníci ve svém oboru, který nemusíme ovládat, ale musíme s ním komunikovat.

Ještě k dílnám: zatím jsem zklamán rozvojem malých flexibilních dílen, které by byly schopné vyrobit malá zařízení dle naší objednávky. Ale až i tady takové dílny či

provozy budou, bude třeba (vedle drobných údržbářských prací v našich budovách) vyvíjet nová experimentální vybavení. Tvrzení, že dnes je vše na trhu a stačí to koupit, platí z 95%, možná 98%, ale pokud těch zbývajících 5% či 2% nedoplníme vlastními udělátky, pak to znamená, že jsme jen dělníky u produkčního pásu moderní vědy. K jejím konstrukčním kancelářím

pátrá také malé dílny se základním vybavením, které postupně vyrobí alespoň první verze těch našich metodických zlepšováků.

Je to velmi zásadní rozdíl proti koncepci bývalých Vývojových dílen, pro které byl ten náš dostavovaný dům určen. Naštěstí žijeme v jiném světě, ale neměli bychom v něm být jen dělníky u pásu.

Pavel Blažka

Poprvé v Nových Hradech

– zrod výzkumného biologického centra

RNDr. Dalibor Štys, CSc.

Vystudoval Fyzikální chemii na PřF UK v Praze, kandidatura na Ústavu organické chemie a biochemie, obor Biochemie. Pracoval v laboratoři zabývající se produkcí čisté proteázy viru HIV a peptidomimetik (tvorba malých, peptidům podobných molekul, které nejsou štěpitelné proteázami a užívají se jako jejich inhibitory), zabýval se studiem struktury proteinů viru HIV a jejich fragmentů. Třiletý pobyt na univerzitě v Lundu, Švédsko – Katedra biologie rostlinné buňky (zde setkání s membránovými proteiny a s fotosyntézou), Mikrobiologický ústav AV ČR v Třeboni.

Jaké je vaše postavení v rámci celého projektu budování výzkumného centra v Nových Hradech?

Byl jsem vybrán svými kolegy jako „oběť“, která bude schopná dlouhodobější komunikace se všemi zúčastněnými institucemi. Proto jsem nyní šéfem tohoto výzkumného centra.

Jak vůbec vznikl nápad vybudovat centrum? Kdo stál v počátcích a kdo se na projektu podílí nyní?

Pan doktor Šetlík „přitáhl“ do jižních Čech fyziky a chemiky se zájmem o fotosyntézu a vybudoval zde tým (či spíše skupinu samostatně myslících a samostatně jednajících osobností). Pak jsem

se tady objevil i já a za dobu čtyř let práce pod doktorem Šetlíkem jsem si vypěstoval řadu administrativních schopností a zdatností, takže jsem byl předurčen k tomu, abych vytvořenou skupinu vedl. Bez ohledu na to, že jsme vznikali tak trochu chaoticky, existovaly zde dlouhodobé, fungující spolupráce mezi Mikrobiologickým ústavem AV ČR v Třeboni, Ústavem molekulární biologie rostlin AV ČR (oddělení fotosyntézy), naší laboratoří, která víceméně zahrnovala pracovníky z obou těchto institucí a později se přidal i Ústav ekologie krajiny AV ČR. Tyto klíčové subjekty a Biologická fakulta tvoří jádro projektu. Navíc participuje také Ostravská univerzita (měření na stanici v Beskydech). Tohle je tedy výzkumná část projektu. Motivace vznikla ze společného pocitu, že nás je na kvalifikované zabývání se strukturální biologii málo (kritické množství je kolem 40 lidí, nás je celkem asi

15). Proto se snažíme nabrat doktorandy a zajistit jim nadstandartní podmínky.

Na výukové části spolupracují Jihočeská univerzita, univerzity v Regensburgu, v Mnichově (Německo), v Linci (Rakousko) a Weizmannův institut

(Izrael). S Univerzitou Jana Keplera v Linci organizujeme magisterský a doktorandský výukový program, který postihuje všechny oblasti strukturní genomiky. Je to obor, který se v posledních dvou letech stává z výhradně vědecké disciplíny součástí biotechnologie.

K čemu by měly Nové Hrady sloužit?

Nedávno jsme dostali finance z programu PHARE na výstavbu Biotechnologické haly na Nových Hradech. Tímto se objevuje třetí hlavní okruh aktivit mimo ty dva výše jmenované (výzkumné a výukové aktivity), a to jsou aktivity, které by měly sloužit k převedení výzkumu do praxe. Kupříkladu máme skupinu vyvíjející biopřístroje (už cca 60 přístrojů prodaných do laboratoří v celém světě – fluorescen-

ční aparáty, spektrofotometry, software na analýzu obrazu...).

V jaké fázi je projekt v současnosti?

V Nových Hradech už pracuje skupina doktora Nedbala (vývoj biopřístrojů), průběžně se tam stěhujeme i my, jak sa-

ma vidíte všude kolem (pozn. redakce: představte si místnost uprostřed přestupu do jiných prostor) – skupina proteinové purifikace a krystalizace, od podzimu zde poběží poprvé kurzy (Krystalizace proteinů, Počítačová biochemie, Fyzikální bio-

chemie). Kromě toho se zde plánují některá cvičení kurzů Biomembrány a Fotosyntéza.

Takže našim studentům stačí, když si pouze příslušný kurz zapíše...

Samozřejmě. Je zde navíc možnost ubytování pro účastníky celodenních kurzů (pro naše studenty zdarma). Po absolvování některého z těchto kurzů obdrží student mezinárodní certifikát.

Proč Nové Hrady? Není to poněkud „z ruky“?

Strategická poloha na hranici skýtá hned dvě výhody: snazší získávání grantů (PHARE) a taktéž třeba možnost kvalitnějšího ubytování na rakouské straně, bude-li to někdy nutné.

Proč byl vybrán jako sídlo centra zrovna zámek?

S budováním výzkumného centra se současně otevřely dvě velké mezinárodní spolupráce: International Centre for Bioscience and Technology Education (JU, univerzita v Regensburgu, univerzita v Mnichově a Weizmannův institut) a společný studijní program mezi JU a univerzitou v Linci (téma: proteomika – strukturní genomika). Zájem je velký. Tím vším se víceméně vysvětluje, proč jsme po dlouhém váhání přistoupili na převzetí zámku v Nových Hradech. Když budeme pořádat dva studijní postgraduální programy zároveň (obnáší to kupř. třítydenní pobyty 20 lidí, z nichž 15 je ze zahraničí), tak zdejší kapacity již nebudou postačující. Na podzim tohoto roku máme první dva pilotní kurzy. Jsou samozřejmě otevřené pro všechny studenty JU, převážně pro studenty BF. (Molekulární biologie). Rovněž předpokládáme každoroční jednosemestrální pobyt na univerzitě v Linci pro sedm našich studentů (magisterské a doktorské studium).

V současné době je správcem zámku, sídla výzkumného centra, Akademie věd. Uvažuje se o jeho převodu do vlastnictví JU. Nezatíží to přespříliš univerzitní rozpočet (v položce „odpisy“)?

Existuje několik důvodů, proč by pro nás byl tento převod do vlastnictví univerzity výhodný. Nový zákon o státním majetku

komplikuje spoustu věcí (dlouhodobý pronájem státního majetku, tzn. pronájem zámku univerzitě, svolení k výstavbě...). Dalším problémem je status AV ČR (kupř. ubytovat někoho v objektu AV je téměř protizákonné). Takže převod zámku by nám usnadnil život.

Co se týče nákladů na odpisy – ty jsou u zámku nulové, neboť je to již kompletně odepsaná budova. Nové části zámku se sice odpisovat budou muset, ale to by nemělo nějakým zásadním způsobem zatížit univerzitní FRIM (pozn. redakce: Fond Rozvoje Investičního Majetku – sem putují peníze z odpisů).

pozn. redakce:

univerzita = veřejnoprávní instituce (potenc. vlastník zámku)

AV ČR = státní instituce (pouze správce zámku, vlastníkem je stát)

Jaké odhadujete zhruba roční provozní náklady?

Po roce jsme zjistili, že za 2 000 000 korun (1 000 000 od AV, 1 000 000 od BF) jsme pokryli nejen roční provoz, ale i opravy a úpravy zámku (cca 900 000). Pro srovnání: náklady na provoz jedné ekvivalentní budovy v areálu AV ČR jsou dle údajů doktora Našince i desetkrát vyšší.

Děkují Vám za zajímavé a cenné informace.

Věra Cihlářová

Katedra fyziologie živočichů

Katedra fyziologie živočichů vznikla v roce 2000 vyčleněním skupiny fyziologie živočichů z katedry Obecné biologie.

Členové katedry:

Doc. RNDr. Dalibor Kodrlik, CSc.; č.tel.: 038/777 5271; kodrlik@entu.cas.cz (vedoucí katedry)

Prof. RNDr. Pavel Blažka, CSc.; č.tel.: 777 2233; blazka@jcu.cz

Prof. RNDr. Ladislav Janský, DrSc.; 777 2233, 02/21953247; janskyL@seznam.cz

Doc. RNDr. Václav Němec, CSc.; č.tel.: 777 5265; nemec@entu.cas.cz

Prof. Dr. Evžen Zeisberger; eugen.zeisberger@t-online.de – hostující profesor

Pedagogická činnost: Katedra koordinuje studijní programy a diplomové práce všech studentů bakalářských oborů, kteří se hodlají zaměřit na fyziologii živočichů. Dále garantuje studijní program magisterského oboru Fyziologie živočichů a doktorského oboru Fyziologie a vývojová biologie živočichů. Pracovníci katedry zajišťují výuku kurzů dle níže uvedeného seznamu. Svoji vědeckou aktivitu katedra rozvíjí hlavně ve spolupráci s ústavu AV ČR v Českých Budějovicích.

Kurzy zajišťované katedrou fyziologie živočichů (studijní rok 2001 – 2002)

KAT	PREDM	NAZEV	GARANT	CRD	JEDN-P	JEDN-C	PREDN	CVICENI	TYPEX	PREDZ	SEMESTR	NABIZEN	PERIODA	PREREKV
FFZ	662	Seminář mag. oboru FZ	Kodrlik	2	2	3	0	1	4	A	Z/L	A	3	
FFZ	859	Mag.st.zkouška FZ	Sehnal, Blažka	0	1		0	0	4	A	Z/L	A	3	4
FFZ	230	Fyziologie živočichů	Blažka a spol.	6	1	3	2	5	3	A	Z	A	3	2
FFZ	405	Fyziologie hmyzu	Kodrlik	6	1		2	2	3	A	Z	N	2	3
FFZ	669	Teplota a život	Janský	3	1	3	2	0	3	A	Z	N	2	1
FFZ	234	Ekologická fyziologie živočichů	Blažka a spol.	3	1		2	0	3	A	L	A	3	1
FFZ	671	Neurofyziologie a smyslová fyziologie	Kalinová	6	1	3	2	2	3	A	L	A	1	1
FFZ	673	Obecná endokrinologie	Němec	6	1	3	2	2	3	A	L	A	1	1
FFZ	674	Integrace funkcí u živočichů	Blažka	3	1		2	0	3	A	L	A	3	1
FFZ	231	Toxikologie	Blažka	2	1	1	0	0	3	A	L	A	3	
FFZ	676	Použití počítače při učení a vyučování fyziologie	Zeisberger	3	1	2	1	2	4	N	L	A	3	2

Vědecká orientace: Vědecká a výzkumná činnost členů i studentů katedry Fyziologie živočichů se realizuje ve třech základních oblastech:

1. Fyziologie hmyzu – je zaměřena na hmyzí endokrinologii. Výzkum sleduje molekulárně biologické aspekty regulace metabolismu a vývoje. Jde o především o studium neurohormonálního řízení metabolismu (adipokineticý hormon), vývoje (pupa-riční faktory much), diapausy a biologických rytmů, které se v našem klimatickém pásu týkají především vlivu fotoperiody na činnost endokrinního systému. Další součástí výzkumu v hmyzí endokrinologii je studium řízení genové exprese, které je realizováno na modelu genů a bílkovin hedvábní. K aplikačním liniím patří i výzkum ekdysteroidů, jako potenciálních ovicidních insekticidů a studium mechanismů molekulární podstaty působení hmyzích neurohormonů a jejich využití v biologickém boji proti škůdcům hospodářských rostlin a zásob rostlinných produktů.

NEZDÁ SE VÁM, KOLEGO, ŽE TAMHLETA KUKLA VYPADA SPÍŠ JAKO IMAGO DOKTORA JOHNŠKÉHO ?

2. Fyziologie vodních obratlovců – výzkum v této oblasti se koncentruje především na studium energetického metabolismu. Za anaerobních podmínek se studují stavy dehydrogenáz za současné inhibice H_2S , koncové produkty metabolismu a přeměna bílkovin.

3. Fyziologie savců a člověka – výzkum se orientuje na hormonální regulace energetického metabolismu a jejich přizpůsobení podmínkám prostředí, a to na orgánové, celulární i molekulární úrovni. Tato problematika objasňuje fyziologickou podstatu stresu, adaptace na chlad, hibernace a horečky, se zřetelem k mechanismům celulárního účinku neuropeptidů, stresových bílkovin, cytokinů a katecholaminů. Výzkum je, ve spolupráci s katedrou zoologie, doplňován studiem fyziologických mechanismů chování.

Web stránky: Kompletní údaje o katedře naleznete na těchto adresách:

<http://www.bf.jcu.cz/stru/katedry/kfyzi.html>

<http://www.bf.jcu.cz/stud/obory/ffz.htm>

Rozhovor s paní Firerovou a Voldřichovou

aneb veselé povídání s prvními dámami studijního oddělení Bf

rodina:

Firerová: dvě holky (10 a 11 let), 5-ti letá jezevčice, rybičky a manžel

Voldřichová: já nemám děti, já mám dva kluky ☺ (10 a 6 let) a manžela

Firerová: tak potom já mám taky dvě malé čarodějnice ☺

obě: jsou prostě všichni milí

nejoblíbenější květina:

Voldřichová: konvalinka

Firerová: fialky, konvalinky, nepohrdnu ani krásnou růží

Voldřichová: ale noste nám bonboniéry... ☺

největší sportovní výkon:

Voldřichová: asi 100 km na kole na jeden záběh

Firerová: já asi 75 km (ale s dětmi), jinak taky zvládám stolní tenis a volejbal

nějaká fobie:

Firerová: z pavouků a myší

Voldřichová: jsou sice věci, které jsou mi odporné, ale fobie to přímo není

Zahřívací otázka: Je to váš první rozhovor nebo jste už „zběhlé“ v dávání interview?

Voldřichová: Já jsem úplný začátečník.

Firerová: Úplný amatér.

Jak jste se dostaly k práci na Biologické fakultě, k postu prvních dam studijního oddělení?

Firerová: Dostala jsem se sem přes inzerát, přes výběrové řízení. Tehdy tady na fakultě v podstatě ještě studijní oddělení ani neexistovalo – při mém nástupu jsem ho také, dá se říct, zakládala. Od bývalého pana děkana, prof. Blažky, jsem převzala jeho evidenci studentů a zahájila zde svou práci.

Voldřichová: Taktéž přes inzerát. Konkurs jsem tady podstoupila 22.2.2000 ve dvě hodiny.

Čím jste se zabývaly dříve?

Voldřichová: Pracovala jsem v obchodním oddělení a ve výpočetním středisku.

Firerová: Rovněž ve výpočetním středisku, ale v úplně jiném (v bance) ☺

Co vás na práci tady baví? A co vás dovede naopak trochu zamrzet?

Voldřichová: No přece děláni rozhovorů... ☺

Firerová: Určitě to, že to není práce monotónní. Po každý úsek celého roku se dělá úplně něco jiného. Já osobně bych nemohla třeba sedět v účtárně a dělat každý den tu samou práci.

Voldřichová: S tím souhlasím. Navíc je to práce s lidmi, není to jenom o koukání do nějakých „lejster“.

A co vás na ní naopak někdy nebaví či zamrzí?

Voldřichová: Že to je práce s lidmi... ☺ Je pravda, že někdy dovedou být lidi nepříjemní, ale většinou to jde.

Firerová: Nejvíc mě může rozčítit jedna věc: je spousta slušných a upřímných studentů, ale jsou i tací, kteří na nás zkouší všechno možné – jestli nás obelstí nebo neobelstí. Tak to jsou asi slasti a strasti studijního.

Denně se setkáváte se zástupci „prosebníků“, máte nějaký recept na to, jak si udržet vstřícnost a úsměv na tváři?

Voldřichová: Třeba v duchu počítáme... ☺

Firerová: To ne. Většinou to jde.

Voldřichová: A někdy, když to nejde, tak se to musí brát s humorem.

Firerová: Jen nás třeba překvapilo, když jsme dostaly ze studentského hodnocení přednášek osobní vzkaz: Dámy ze studijního by měly být méně flegmatické. Což se domnívám, že my tady zrovna moc nejsme. Člověk může přece někdy mít špatnou náladu, ale myslím si, že se snažíme vyjít vstříc a poradit každému, kdo si přijde pro radu.

Tak pryč z pracovního prostředí. Jak trávíte čas po práci?

Voldřichová: Relaxaci ☺

Opravdu? Nebo je to spíš druhá pracovní doba?

Firerová: Spíš dostihy... ☺ Když má někdo rodinu a děti...

Voldřichová: ...školka, úkoly, večere, procházky, ale někdy najdeme i čas na kulturu...

Firerová: ...venčení psa...

Jak si nejlépe odpočínáte?

Voldřichová: O víkendů na chalupě. Tam koukám „do zelený-

ho“ a do modré oblohy, aktivně odpočívám, když jezdím se sekačkou na trávu...

Firerová: Já si nejlépe odpočinu, když v sobotu ráno sednu s ostatními členy rodiny do auta, někam spolu vyjedeme, pak sundáme kola a projedeme se venku na kolech. To se pak vracím krásně odpočatá. Máme projetou skoro celou Šumavu, Třeboňsko, Českou Kanadu, někdy jenom objedeme Budějovice...

Máte čas na nějaké koníčky?

obě: Tak to kolo... to je taky koníček.

Co třeba ruční práce?

Voldřichová: Pletla jsem. Teď už mám doma tak tři roky rozpletený svetr na mého staršího kluka a čekám, až do něj doroste ten mladší.

Firerová: Já jsem spíš šila, ale to byly děti ještě malé.

Čím jste chtěly být, když jste byly malými dívčinkami?

Firerová: Já jsem chtěla být magistrou v lékárně. Mně to tam jako holce vřdyc-ky moc vonělo. Když jsem pak povyrostla a zjistila, že ke studiu tohoto oboru bych měla už v prvním ročníku pítvat nej-
různější živočichy (s čímž jsem dříve jako malá holčička vůbec nepočítala), tak jsem od toho rychle upustila.

Voldřichová: Asi jsem neměla žádné vysněné zaměstnání –

prostě jsem to brala tak, jak to přicházelo. Chtěla jsem sice jednou učit ve škole, ale nějak to nevyšlo... Tak teď mám tu školku doma a tady mám větší svěřence. ☺

Na jaký největší průsvih si vzpomene- te z období puberty?

Firerová: Z puberty ne. Ale byla jsem tak ve věku, kdy se chodí do třetí třídy. Vyrůstala jsem v Suchém Vrbném. Tam je kousek od základní školy kostel – no a tak tam jsme chodili krást přes plot fialky. Jednou nás tam nachytil farář a honil nás v té své dlouhé sutaně kolem kostela. Stačili jsme sice přeskočit zpátky za plot, ale nechali jsme tam aktovky. Nakonec z toho byla jenom poznámka, ale já kvůli tomu tehdy nespala celou noc.

Voldřichová: Já jsem byla hodně, bezproblémové dítě ☺

Odskočme si do domácnosti. Děláte doma něco vyloženě nerady?

Voldřichová: Já nerada uklízím.

Firerová: Pro mě je nejhorší žehlení. Na domácích pracích obecně není nic zábavného a záživného.

Voldřichová: Teď co dělám ráda – když je pěkné počasí, tak si moc ráda zalévám kytičky na balkoně a koukám, jak pěkně rostou.

Firerová: Hmm, tak to já taky ☺

Jaké jste kuchařky?

Voldřichová: Já si myslím, že dobrá. Každý si mé jídlo chválí... Mám zaběhaná jídla, ale také experimentuji.

Firerová: Já jsem na tom stejně. Taky občas experimentuji. Nikdo si nestěžuje, děti rostou... takže to nebude asi tak zlé. ☺

Téměř každá žena se zajímá o to, co má (nebo naopak nemá) v šatníku. Co byste si na sebe určitě nikdy nevzaly?

Voldřichová: Líbí se mi moc klobouky, ale nevzala bych si žádný na hlavu.

Firerová: V tom se shodneme.

Jaké jste znamení v horoskopu?

Firerová: Já jsem vodnář.

Voldřichová: A já býk.

Věříte horoskopovým „varováním“?

Firerová: Ne, vůbec.

Voldřichová: V žádném případě.

Prozradíte na sebe ně- jaký zlovyk?

Voldřichová: Někdy

rychleji mluvím, než přemyslím. A pak mě to mrzí.

Firerová: Já mám to své kouření.

Jaký hudební žánr vás příjemně naladí?

Firerová: Country písničky.

Voldřichová: Country mám taky ráda a nebráním se ani vážné hudbě.

Najdete si i čas na návštěvu koncert- ní síně nebo posloucháte jen nahrávky?

Voldřichová: Najdu, a dost často. Taky ráda chodím do divadla. Jsem takový kulturní typ...

Firerová: A já kulturní barbar ☺

Voldřichová: Já Aleně potom o tom vyprávím ☺

Firerová: Jo, řekne mi stručný obsah...

Co byste dělaly mít víc času?

Voldřichová: Četla bych nejrůznější zají-

mavé knížky a víc se věnovala sama sobě.

Firerová: S tím souhlasím. A kdyby byly k tomu ještě navíc nějaké penízky, tak bych asi hodně cestovala.

Na závěr: Najdete nějaký vzkaz pro studenty či pro návštěvníky studij- ního oddělení obecně?

Firerová: Mějte s námi trpělivost, my ji s vámi máme také ☺

Voldřichová: Aby zůstali takoví, jací jsou, protože naprostá většina z nich je fajn.

Děkují za povídání a příjemně stráve- ný čas.

Věra Cihlářová

Vomáčka II. (léto 1999) – přednáška o pavoucích:

◆ Poté, co jsme byli upozorněni na to, že některé české názvy jsou poněkud neobvyklé: „... Tak jsem se ptal Buchara, co to znamená vzokanovítí, a von povídá 'vzhůru okama vzhlížeti'.“

◆ K zámočkům: „To jsou takový ty věci, který když se vezmou domů a strčí do skříně, tak se tomu říká přírodniny.“

◆ Čelistnatky – kokon:

přednášející: „Údajně to připomíná trus ptáků.“

spoluzák: „Mně to připomíná krupičnou kaši...“

Cvičení ze zoologie obratlovců

◆ Štetke: „Lyskoroh se tváří býti kachnou.“

Angličtina

◆ Kos (příkladová věta při probírání frázových sloves, put off = línat): „Už nám líná, utrať ho.“

Mikrobiologie

◆ Spížek: „Když nevybuchuje, je autokláv nejbezpečnější.“

◆ Šebestian: „Má někdo dotaz po dobrém obědě? Nikdo. No jo, krev šla papat, v mozku není žádná.“

Kdy na studijní?

Je krásné pondělní dopoledne, spousta úřadování čeká na vyřízení. Ale kde začít? Co si nejprve odbyt školní záležitosti na studijním oddělení? Dobrý nápad? Kdepak, úřední hodiny jsou až odpoledne.

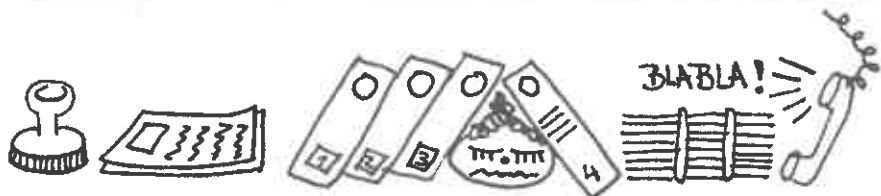
Po jedné podobné zkušenosti ve mně hnev¹ vzbudil myšlenku, porovnat studijní oddělení jednotlivých fakult a spočítat si několik charakteristik. Informace jsem získával od vedoucích jednotlivých studijních oddělení. Kromě ZF jsem se setkal s velmi vstřícným přístupem.

Kdy je kde otevřeno:

	BF	PF	TF	ZsF	ZF
Po	07:00 – 11:30 13:00 – 15:00	12:30 – 14:30	09:30 – 11:00 13:00 – 14:00	09:00 – 10:00 13:30 – 15:00	08:00 – 11:00
Út	07:00 – 11:30	07:45 – 10:15	09:30 – 11:00 13:00 – 14:00	09:00 – 10:00 13:30 – 15:00	12:00 – 15:00
St	07:00 – 11:30 13:00 – 15:00	12:30 – 14:30	09:30 – 11:00	09:00 – 10:00 13:30 – 15:00	08:00 – 11:00
Čt	07:00 – 11:30		09:30 – 11:00 13:00 – 14:00		12:00 – 15:00
Pá	07:00 – 11:30	07:45 – 10:15	09:30 – 11:00	09:00 – 11:00	
So			08:30 – 11:00 (jen pro dálkaře)		

Pro další zpracování potřebujeme ještě počty studentů na jednotlivých fakultách²:

	BF	PF	TF	ZsF	ZF
Celkem (podle výroční zprávy)	432	2698	398	534	2154
bakalarianti denní	171	603	0	77	261
bakalarianti distanční	0	0	82	62	75
magistranti denní	119	2076	231	254	1396
magistranti distanční	0	0	30	156	148
doktorandi denní	89	19	0	0	42
doktorandi distanční	24	0	5	0	59

1) miluji eufemistická vyjádření..

2) výroční zpráva (resp. její návrh za rok 2000) se vztahuje ke konci roku 2000, jinak jsou data aktuální k:
BF – 30.5. 01, PF – 31.10. 00, TF – 30.5. 01, ZsF – 4.6. 01, ZF – 4.6. 01

Z toho vyplývá:

	BF	PF	TF	ZsF	ZF
studijních referentů	2	7	2	2	5
pokryto dní v týdnu	5	4	5 (6)	4	4
celkem hodin týdně	26,5	9	10,5 (13)	9,5	12
pokrytí pracovního týdne	66,25%	22,50%	26,25%	23,75%	30,00%
referentkohodin	53	63	21(26)	19	60
čas na jednoho studenta týdně (min)	7,36	1,40	3,17(3,92)	2,13	1,67

Jsem si plně vědom jistého pomýlení smíšením typu a stupně studia, nicméně pro hrubý nástin situace je tato nepřesnost přijatelná.

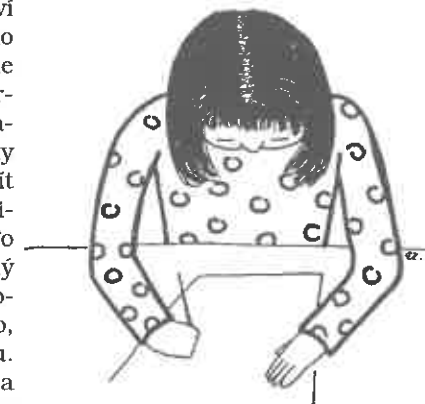
Uvedené informace jsou pouze čísla, je třeba k nim přistupovat s vědomím poměrně velké odlišnosti fakult.

I tak jsou to však informace hodné zamyšlení.

- Dworkin -

Přijímačky do magistra

V poslední době se na naší fakultě hodně mluví o tom, že budou plošně zavedeny přijímačky do magistra. Jako důvod se uvádí, že to tak bude muset být, protože vyšší místa (vláda, ministerstvo?) zamýšlejí rozštěpit většinu stávajících magisterských studijních programů na programy bakalářské a magisterské, a tím pádem musí mít absolventi z přírodovědeckých fakult jiných univerzit právo na rovnocenné přijímací řízení. To všechno je naprosto v pořádku. Je tu však jiný problém. Pan děkan se totiž na svém představení se coby kandidát na děkana vyslovil pro to, aby se tyto přijímačky dělaly už od příštího roku. Což znamená, že i studenti současných prvních a druhých ročníků, kteří byli přijati s tím, že za určitých podmínek mají automatický nárok pro přestup do magistra, by měli dělat přijímačky. A nad tímto bych se pozastavil. Je pro mě nepředstavitelné, že by se ono masivní pojetí bakalářského studia zavádělo tak, že se tím, co nyní studují magistra, jejich studium rozerve na dvě části. Mnohem pravděpodobnější je, že toto rozdělení bude platit až pro další přijaté studenty – pro nové ročníky. To však přece není důvodem pro to, aby přijímačky dělaly už nyní studující ročníky.

Myslím, že toto je téma, které by docela zajímalo mnoho studentů, zejména bakalářského stupně studia. A jelikož většina z nich na představení kandidáta na dě-

kana nebyla a protože většina studentů nechodí ani na zasedání Senátu, chtěl bych využít tohoto poněkud veřejnějšího prostoru, abych jednak požádal pana děkana, zda by zde studentům neosvětřil, v čem celý problém spočívá, a jednak na pana děkana a všechny naše senátory (myslím tím naše fakultní senátory, kteří by měli mít v daném problému poslední slovo), zda by mně – a nepochybně, že i dalším studentům bakaláře – zodpověděli čtyři otázky:

- co si myslí a co vědí o problému plošného zavedení přijímaček do magisterského stupně studia
- jaké řešení považují za možné a jaké budou prosazovat
- myslí-li si, že je morálně přípustné měnit studentům podmínky studia během studia
- myslí-li si, že je legální, aby fakulta z vlastního popudu změnila studentům podmínky studia v průběhu studia (rozumí se bez jejich souhlasu)

Na závěr bych chtěl všechny výše zmíněné ubezpečit, že všechny odpovědi budou zveřejněny, ne-li v časopise samém, tak určitě na jeho internetových stránkách.

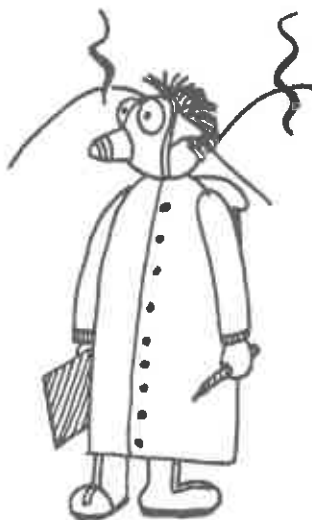
Ignác Pospíšil

Poněkud smradlavé prostředí pro exkurzi

A už je to tu. Den D nastal 11.5.2001, kdy proběhla očekávaná exkurze z předmětů Technologie životního prostředí a Produkce ekologie. Zúčastnit se samozřejmě mohl kterýkoli zájemce. A jaké menu nalákalo asi 30 našich studentů?

Jako překrm jsme shlédli specialitku Budějovicka – lišovskou skládku. Technické parametry: 35 tis. m³ odpadu ročně, rozloha 2,5 ha, mocnost 10 m, bude se od 1.6.2001 navyšovat o 2 m a zvětšovat o 0,61 ha (provoz do roku 2007), provozuje A.S.A. s.r.o., svozová oblast České Budějovice, Lišov a okolní vesnice, na místě třídění separovaného odpadu, spalování bioplynu bez využití. Při odjezdu mnohé chlapecké oko uronilo slzu s výkřikem: „Proč nejsem řidičem kompaktoru?!“. Ornitologové také nepřišli zkrátka: veřejná hostina pro všechny.

Pěkným soustem byla ČOV Třeboň provozovaná firmou RAB, s.r.o. Příjemný a zanícený pan ing. Kajan neváhal odpovídat na všechny otázky. Tato čistírna je zajímavá využitím separovaného kalu pro anaerobní fermentaci za vzniku bioplynu, který pokrývá energetické náklady na vytápění. Technické parametry: funguje od 1974, projde jí zhruba 100 – 150 m³ kejdy z vepřina Gigant za den a 90 % odpadní vody z Třeboňe, při anaerobní mezofilní fermentaci 90 % energie ze substrátu přejde do bioplynu, 5 % je reakční teplo, účinnost snížení BSK 95 %.

STUDENT FBI NA EXKURZI.

Po lehčím odpočinku následovalo slunění v Solarglasu, s.r.o. Technické parametry: tvarovaná čočka propouštějící pouze nepřímé, difusní světlo, funguje jako inteligentní žaluzie, klimatizace – skleník se nepřehřívá, ohřívá vodu absorberem, dá se použít i v běžných domech, poněkud menší propagace. Výklad byl zajímavý, jen možná chybělo trochu více konkrétních údajů.

Hřebem celého dne byla návštěva spalovny biomasy v Trhových Svíněch. Její správce nám prozradil taje, výhody i nevýhody spalování biomasy. Neváhal nás nechat nakouknout do plápolajícího kotle a ukázal ovládnání přívodů teplé vody do objektů. Přiblížil nám i útrapy českého podnikatele a nelogičnost úřednického šimla, o čem svědčí i fakt, že dotaci na stavbu dostalo město od rakouského fondu ŽP a ne od našeho MŽP. Technické parametry: do provozu byla uvedena 2.11.1999, plně automatizovaný 1 kotel na biomasu firmy Kohlbach a 3 plynové kotle vytápějí 420 bytů, 2 podniky, školu, nemocnici, sportovní halu a sušárnu tvrdého dřeva. Využívají též dřevního odpadu z hamrů a Koh-i-nooru. Součástí podniku jsou i dvě kogenerační jednotky firmy Tedom, které zajišťují výrobu elektrického proudu.

Jako zákusek jsme si prohlédli kořenovou ČOV v Ostrolovském Újezdu. Prováděl nás sám pan starosta. Technické parametry: čistírna je navržena na 150 ekvivalentních obyvatel, je tvořena usazovákem písku, vyhnívací nádrží, kde se odstraní 60 % BSK a dvěma vegetačními poli s chřasticí a rákosem (748 m²), celková účinnost je 97 % BSK. Nevýhodou této poslední zastávky bylo, že řada lidíček již byla unavená. Přeci jen po takovém prudkém přísunu informací za celý den každý potřebuje na chvíli „vypnout“. Ale přesto si myslím, že každý z nás mohl ten večer usínat s pocitem, že viděl něco nového, jak se může pracně získaná teorie ve škole proměnit v užitečnou praxi.

Jako zákusek jsme si prohlédli kořenovou ČOV v Ostrolovském Újezdu. Prováděl nás sám pan starosta. Technické parametry: čistírna je navržena na 150 ekvivalentních obyvatel, je tvořena usazovákem písku, vyhnívací nádrží, kde se odstraní 60 % BSK a dvěma vegetačními poli s chřasticí a rákosem (748 m²), celková účinnost je 97 % BSK. Nevýhodou této poslední zastávky bylo, že řada lidíček již byla unavená. Přeci jen po takovém prudkém přísunu informací za celý den každý potřebuje na chvíli „vypnout“. Ale přesto si myslím, že každý z nás mohl ten večer usínat s pocitem, že viděl něco nového, jak se může pracně získaná teorie ve škole proměnit v užitečnou praxi.

Na závěr pár výkřiků zaznamenaných během exkurze:

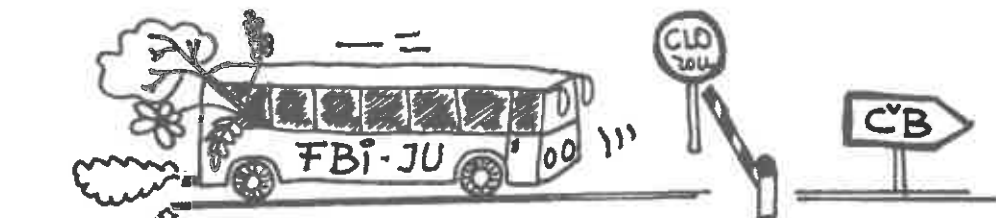
- ♦ Trhový Sviny byly skvělé. Jak často se člověk může podívat do dopravníku, kotle a do řídicího systému teplárny.
- ♦ Zaujala mě solární střecha. Škoda, že máme na baráku plochou střechu. (Solarglas)
- ♦ Zajímavé, jen škoda, že je to v současné době na mrtvém bodě, skleník neběží a bylo by fajn, aby to bylo opět v provozu. (Solarglas)
- ♦ Skvělý autorský záměr, špatný marketing. (Solarglas)
- ♦ Poučil jsem se, že bych si měl dávat pozor a nehrát si na vševědoucího biologa, ale naopak spolupracovat s technikama či prostě s lidma v provozu, protože těm jde o ŽP taky a často vědí stokrát líp, jak na to. (ČOV Třeboň)

NO JASNĚ, ŽE SE MŮŽETE
MRKNOUT DOVNÍTR...

- ♦ ČOV v Budějovicích byla zajímavější, více informací. (ČOV Třeboň)
- ♦ Zaujalo mě přirovnání čistírny k malému hnědouhelnému dolu a nadšený výklad. (ČOV Třeboň)
- ♦ Působí neesteticky, neefektivní využívání bioplynu, pestrá avifauna (nejen racci a havrani, ale do jímek nalétávají i menší ptáci). (skládky Lišov)
- ♦ Skládky Lišov mě překvapila dost příjemně, ačkoli jsem nikdy nebyval příznivcem skládkování. Ona totiž při příjezdu nebyla vůbec vidět a tak vůbec je v té krajině docela schovaná. Tím, přiznávám se, padnul můj mýtus o tom, jak moc místa zabírají skládky v krajině a jak ji hyzdí. Zabírají, hyzdí, ale ne tolik. Dva a půl hektaru, tj. 250 m × 100 m na stotisícové město za 10 let mi nepřijde tak moc, čekal jsem víc.
- ♦ Člověk si uvědomí, že co vyhodí do odpadáku jen tak nezmizí z povrchu zemského. (skládky Lišov)
- ♦ Poněkud smradlavé prostředí pro exkurzi, zaujal mě kompaktor. (skládky Lišov)

- Karkulka -

Exkurze do Matrica (29.5. – 3.6.2001)

Letošní převážně botanicky zaměřená autobusová exkurze nás zavála na jižní Slovensko a do země pro mnohé z nás velmi nesrozumitelné (co se jazyka týče), do Maďarska. Po celonočním přesunu nás nejprve očekávaly kopce a doliny Slovenského krasu, ve čtvrtek pak jeho přeshraniční, ne však méněcennější pokračování v podobě krasu maďarského, známého rovněž pod jménem „vesničky (jejich) střediskové“ Aggtelek. V pátek jsme měli možnost obdivovat základní hlavní převládající typ maďarské krajiny, a to rovinu, lidově řečeno placku (a pak že země není placatá!). Středem našeho zájmu se stala díky specifickým pedologickým a hydrologickým podmínkám (zasolení) a s tím související flórou, ne nadarmo se zovoucí pusta. Nejen nížinou živo je Maďarsko, o čemž jsme se přesvědčili po návštěvě pohoří Bükök a následně Mátry. Jako hlavní botanické kapacity s námi jeli nakonec jen Karel Eros Prach a Milan Štech, na většině lokalit nás navíc očekával místní, tu více, tu méně erudovaný znalec. Rozhodně jsme tedy netrpěli nějakým informačním nedostatkem, alespoň v oblasti organizmů zelených. I těch několik zúčastněnějších se zoologů si však našlo objekty svému srdci bližší, především opeřené. Nikoli zanedbatelnou roli hrálo ubytování (pod stany v kempech), kteréžto se mi zdálo velmi příjemné a vcelku velmi levné; díky patří i řidičům. A aby ani potrava tělesná zanedbána nebyla, co jiného si v této zemi papriky dát, když ne guláš? (Mňam!)

- Olga -

Ahoj Zdeňku,

děkuji Ti za odpověď na můj článek. Na osobní povídání o Attaveně jsem bohužel dosud neměl čas a Kulihrašek, pro neznalé čtenáře WWW server Attaveny, není nikterak sdílný (tedy alespoň z mého pohledu). Rovněž jsem doposud (31. května 18:30) nezaznamenal existenci výroční zprávy, jejíž vydání bylo ohlášeno na květen, ze které bych se snad dověděl o Attaveně něco nového.

Nechci čtenáře Pavučiny zatěžovat naší výměnou názorů a přívalem informací o Attaveně a její prospěšnosti, proto bych přivítal nějaké veřejné povídání o ní.

Tomáš Hauer

Ahoj Tome,

pravda, pravda – řekl jsem, že výroční zpráva (VZ) Attaveny bude vydaná do konce května, a nebylo tomu tak. Je to má chyba a já se všem, kteří se tímto cítí dotčeni, omlouvám. VZ bude mít 14-ti denní zpoždění z důvodů jiných závažných záležitostí, které před ní dostaly zelenou.

Už několikrát jsem tě zval na „pokec“ o všem, co tě na Attaveně zajímá a proti čemu tak horlivě veřejně zvedáš prst. Na má pozvání mi bylo odpovědi jen tvé zaryté mlčení (z důvodů časových, jak píšeš). Ano, času není nikdy nazbyt (pro všechny, mě nevyjímaje).

Proto jen ve zkratce o tom nejzávažnějším, co tě asi zajímá (vybráno z VZ, která půjde v úterý, 12.6., do tisku): V roce 2000 byly výnosy 342 tisíc a celkové náklady 378 tisíc (z toho činily „mzdové náklady“ 58 tisíc rozpočítaných mezi cca 25 lidí!). Práce spojená (finančně) s Biologickou fakultou představovala necelých 40 % tohoto „rozpočtu“.

Nyní ke tvému volání po veřejné prezentaci. Veřejné povídání může organizace uspořádat tehdy, až má v rukou určitou sumu práce, kterou by mohla prezentovat. Právě tato práce by měla obhajovat užitečnost její existence, nikoliv jen pouhá slova. Tolik jen na vysvětlenou, proč prezentace Attaveny neproběhla již někdy před rokem, kdy jsme začínali. Toužíš-li po veřejné debatě více, než po možnosti okamžitého zodpovězení otázek, které tě trápí (na mailu jsem denně), budeš muset počkat na závěr tohoto roku.

S pozdravem a přáním trpělivosti

Zdeněk Klouda

Ekologie – Šuspa

♦ pohyb ledovce: „Když nahoře spadne turista, za pět let ho to dole vyplivne; z toho se snadno vypočítá rychlost pohybu ledovce.“

♦ studium suskcese: „Když sukcese začne, vytyčí se plocha. Pak se to sleduje po dlouhou dobu, až to dosáhne klimaxu. Má to ale jednu nevýhodu: děti mejh dětí už budou pod drnem.“

♦ „Má to nějaký význam? Myslím, že má. Je to přinejmenším na dvě věci...“

♦ diapozitiv, lávové pole po výbuchu sopky: „Moc toho tam není... Řek bych, že tam není skoro nic.“

♦ „Řada druhů glaciálních reliktů... teď mě zase napad ošklivěj vtíp, já ho povím, až dopovím větu... nebyly chladnomilný, ale světломilný. ... Profesor ze zemědělské si na horách nabalil holku, říkal jí montánní relikt - zbyla mu z hor... On mě taky pomlouvá. ...“

„Ahoj, jak se máš?“

„Skvěle, o víkendu jsme byli na Šumavě. Jestli chceš vidět fotky, tak se podívej na moje [www stránky](#).“

Podobných rozhovorů jsem již pár zažil. Jó, žijeme v pokročilé době, elektronická komunikace hýbe světem a kdo nemá [www stránky](#), ten nežije¹. No jo, ale kde a jak si takhle narychlo stránky vytvořit?

Jsou v podstatě dvě možnosti. Bud si založit účet někde na Internetu², nebo si vytvořit stránky tady na TIXu. Já samozřejmě podporuji možnost druhou – jak tedy na to?³

Nejprve si na svém disku musíte vytvořit adresář WWW a pak povolit čtení z tohoto adresáře HTTP serveru (a díky němu ostatním lidem kdekoli na světě). Vše nejnázve provedete z příkazové řádky (start/programy/příkazový řádek nebo při startu počítače nespouštět WIN NT) následujícími příkazy (každý se potvrzuje klávesou Enter):

```
G:
CD \
MKDIR WWW
RIGHTS WWW RF /NAME=WWW
```

Teď máte vytvořen adresář a po nějaké době si ho všimne i HTTP server a bude v něm hledat vaše stránky ... které nenalezne. Jak na ně?

HTTP server hledá soubor se jménem 'index.htm', proto takový soubor

musíte vytvořit⁴. Jak napovídá koncovka, jedná se o soubor napsaný v jazyce HTML. Nelekejte se, není to nic těžkého, žádné programování. Jedná se o čistý text doplněný formátovacími značkami. Těmto značkám se říká TAGY⁵ poznají se podle toho, že jsou ohraničeny znaky '< >'.
 Tagy jsou dvou typů - párové a nepárové. Párové tagy se skládají z otevíracího a zavíracího tagu. Následující příklad používá tag <H1>, který vymezuje nadpis:

```
<H1>vlastní nadpis</H1>
```

Vidíte, že zavírací tag se liší od otevíracího pouze znakem '/'. Nepárové tagy (je jich podstatně méně) nemají zavírací tag (není potřeba).

```
<H1>vlastní nadpis</H1>
```

Vidíte, že zavírací tag se liší od otevíracího pouze znakem '/'. Nepárové tagy (je jich podstatně méně) nemají zavírací tag (není potřeba).

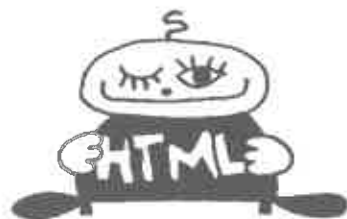
Struktura HTML dokumentu

Všechny HTML dokumenty jsou vymezeny párovým tagem <HTML> a skládají se z hlavičky a těla:

```
<HTML>
<HEAD>

</HEAD>
<BODY>

</BODY>
</HTML>
```


Do hlavičky (mezi tagy <HEAD>) se píše informace o autorovi stránky, zvoleném jazyce, titulek stránky a další. Do těla (mezi tagy <BODY>) se pak píše veškeré texty, které chcete zveřejnit.

1 tak tohle si nemyslím, ale ke článku o [www stránkách](#) mi to přijde jako stylový začátek

2 [www.seznam.cz](#), [www.centrum.cz](#), [www.atlas.cz](#) a další. Při volbě doporučuji vybírat ty, které podporují FTP přístup pro upload souborů. Dalším kritériem je velikost místa pro vaše soubory

3 tyto informace naleznete na adrese http://www.bf.jcu.cz/tix/petrsl/www_tix.txt, odkud jsem je čerpal i já

4 nemusíte, ale pak se nezobrazí vaše stránka, ale soubory ve vašem adresáři WWW. Soubor pište nejlépe v poznámkovém bloku (start/programy/příslušenství/poznámkový blok)

5 tagy můžete psát velkými či malými písmeny, je to jedno. Nicméně doporučuji písmena velká, kód je pak čitelnější

Formátování textu

Jistě nechcete mít jen strohou stránku, chcete text zvýraznit a podobně. Můžete použít následující tagy: tučné písmo, <I> kurzíva, <U> podtržené písmo, <STRIKE> přeškrtnuté písmo, <BIG> větší písmo, <SMALL> menší písmo, <SUP> horní index, <SUB> dolní index. Následující příklady ukazují výsledný efekt a k němu HTML kód.

Text **tučný**, podtržený, *kurzíva* a ~~podtržená kurzíva~~.

Text tučný, <U>podtržený</U>, <I>kurzíva a <U>podtržená kurzíva </I></U>.

<H₂SO₄</H>⁺₊SO₄²⁻

Strukturování textu

Máte-li text rozdělen do odstavců, uzavřete jednotlivé odstavce mezi tagy <P></P>.

Pokud potřebujete skočit na nový řádek, nebude vám stačit prostě stisknutí ENTERu, ale musíte použít nepárový tag
. Jakékoli formátovací znaky (konec řádky, více mezer, tabelátory) jsou totiž prohlížečem ignorovány.

Chcete-li přeci, aby zůstaly zachovány výše zmíněné formátovací znaky, uzavřete text mezi tagy <PRE> </PRE> – pozor, změní se i font písma!⁶

Potřebujete-li použít nadpis, uzavřete ho mezi tagy <Hx> </Hx>, kde x je číslo 1 až 6 podle úrovně nadpisu (1 je nejvyšší).

Chcete-li vytvořit vodorovnou čáru, použijte nepárový tag <HR>.

Tag <BODY>

Většina tagů má spoustu parametrů, které se píšou dovnitř tagu za jeho jméno.

```
<BODY TEXT=white BGCOLOR=#000000>
```

Takovýto zápis nastaví barvu textu na celé stránce (černá) a barvu veškerého textu (bílá). Barva se dá nastavit buď kódovým slovem (white, silver, yellow, orange, pink, magenta, red, green, cyan, blue, navy, maroon, brown, gray, black,...) nebo číslem. Číslo je založeno na předpokladu, že pomocí tří světelných paprsků (RGB – červená, zelená, modrá) poskládáte jakoukoli barvu. Kód barvy je tedy složen ze znaku # a tří čísel, která udávají intenzitu jednotlivých barev v rozmezí 0–255. Toto decimální číslo však ještě nutno převést na hexadecimální – pak je to rozmezí 00–FF(#FFFFFF je bílá, #00FF00 je zelená,...).

Pokud vám práce s poznámkovým blokem nepřináší to pravé potěšení, můžete tvořit stránky v graficky příjemnějších programech (Netscape Gold, MS FrontPage,...) pouhým klikáním na ikony, nicméně to nedoporučuji. Vzniklé stránky většinou obsahují redundantní informace, a jsou tudíž zbytečně velké. Navíc ani pořádně nevíte, co se děje. Naopak doporučuji textové editory, které vám jednotlivé tagy obarví, což značně zlepšuje orientaci v kódu (EditPlus,...). Tak ať nám stránky přibývají.

- Dworkin -

A ještě pár odkazů pro příliš nedočkavé:

<http://html.honziik.cz/>

podrobný popis jazyka HTML v angličtině

<http://www.volny.cz/hodza/ODKAZY/manualy.htm>

jednoduchý popis HTML v češtině

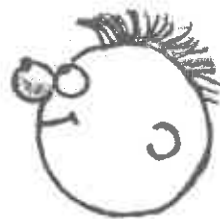
<http://css.honziik.cz/>

popis kaskádových stylů pro pokročilejší

Zprávičky z Baklažánové fakulty JU

■ Před třemi týdny naše redakce poprvé objevila podezřelý nápis na dveřích vedoucích na **Ústav Mražených Bramboříků** (ÚMBr).

Z BEZPEČNOSTNÍCH DŮVODŮ
PRŮCHOD
NA BAKLAŽÁNOVOU FAKULTU
TRVALE UZAVŘEN!!!

„Ihned jsme se obrátili na agenturu Slídlil&Syn, aby zjistila, kdo a proč toto upozornění vyvěsil. První informaci Slídlilovi poskytl sám ředitel tohoto ústavu, dr. Šmak: nejedná se prý o nic jiného, než o omezení volné průchodnosti skrz prostory ústavu z důvodu nedávného odcizení počítačů. Tímto prvním vysvětlením se ovšem nenechala agentura ukolébat a hledala dále, ptala se, prohlížela tajné dokumenty, kontrolovala korespondenci... „Už to tady déle nevydržím. Noci jsou zde příšerné.“ podařilo se vyhrabat nedohořelou část dopisu na dámské toaletě. Autorkou je pani Hubatá, nejráznější uklízečka ústavu, která se před týdnem nervově zhroutila. „Co se tady děje?“, ptáme se. Je něco na fakultě, co přivádí pracovníky ústavu k šílenství? Vedení Bf jen krčí rameny a kroutí hlavou. „Není nám jasné, proč tým dr. Šmaka náhle zanevřel na naší fakultu. Dozvídáme se to až teprve nyní, od vás.“ sdělila nám slečna Smetanová, tisková mluvčí Bf. To, že se pracovníci ÚMBrů již třetím týdnem při spatření kohokoli z Bf křížují, odplivují si a dělají ochranná znamení – to prý vedení fakulty nepokládalo za nic zvláštního. Agentura pokračuje ve slídění. A my se pozorně rozhlížejme kolem – existuje zde zřejmě fenomén neznámého původu, který obchází Baklažánovou fakultu...“

■ **Studentské Hraní si s Přednášejícími** (SHP) prodělává svou první vážnější krizi.

„Vyzývám všechny své kolegy, aby se do Hraní zapojili! Dělají to nejen pro sebe, ale rovněž i pro samotné přednášející, jejichž zdraví a tělesné kondici Hra v naprosté většině případů prospívá.“ rozhnil se jeden z organizátorů Her, Pavel Krocan. Navzdory vylepšování pravidel a chystané internetové verzi je zájem o SHP menší, než v letech minulých. Požádali jsme vedení Baklažánové fakulty, aby se k tomuto problému vyjádřilo: „Studenti jsou čím dál tím lenivější. Místo aby věnovali chvilku času SHP, vymýšlejí nejrůznější alotria.“ povzdychla si hlava fakulty. SHP každoročně sestává z části písemné, tzv. Dotazníku, ve kterém si studenti vytipují zástupce z řad přednášejících vědců, a z části praktické, tzv. Honitby, během které dotyčný přednášející prokazuje svou rychlostí a mrštností převahu nad svými posluchači. „Je to kravinál“ oznámil nám náhodně dotázaný student. „Člověk nějakýho toho páprdu dožene, ale nic se nestane, běhá si klidně dál. To mě nebaví.“ Na tento argument nám vedení odpovědělo protiargumentem: „Je sice pravda, že zpětná vazba

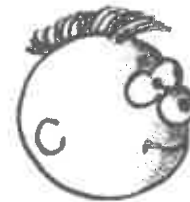

není taková, jakou bychom si představovali, ale to máte těžké – věkově vyzrálejší přednášející už neběhají tak rychle, jako dříve, takže dohnat je je snazší. Proto jsme zavědli „ochranný koeficient“, který vykompenzuje tento handicap a umožní starším kolegům běhat dále.“ Takže kolegové studenti, neváhejte a hrejte s námi.

■ Kauza „**chyť si postel**“ otřásla v posledních dnech důvěrou studentů Baklažánové fakulty ve spravedlnost Bytové rady. Tato rada vyhlásila (jako každoročně) výběrovou soutěž pro studenty Bf, ve které prvních 202 míst mělo obdržet postel v ubytovacích jednotkách Jasnozřivé Univerzity. Hodnotících kritérií bylo několik: sympatický vzhled uchazeče, znalost světového jazyka, délka časového období, které žadatel vydrží pod vodou bez dechu (pro případ záplav), sociální nejistota a četnost zdravotních obtíží. Když jde o postel, ani student Bf nezná bratra – a proto se několik hodin po vyhlášení definitivních výsledků zvedl dav protestujících hlasů, které volaly po spravedlnosti. „Myslíme si, že tento rok je v hodnocení skrytá nějaká kulišárna.“ oznámil nám na mikrofon student Běda, který je s průměrem 1,5 a rodnými příjmy 200 Kč měsíčně už pátým rokem bezdomovec. Obrátili jsme se s dotazy na ing. Evance, který měl tuto soutěž letos na starost. Po delším shánění se nám jej podařilo zastihnout ve sklepení Ústavu Mražených Bramboříků, kde se ukryl před rozbourávanými davy. „Stalo se sice pár menších výpadků, ale těch by nebylo, být větší ochoty vedení poskytnout mi všechny hodnotící parametry uchazečů. Takto jsme museli chybějící data doplnit svou fantazií, což není metoda empirická, hodná nás porotců. Toto se mi nelíbí a já rezignuji!“ Odvětil Evanec a zmizel opět ve sklepení. Co s tím uděláš, Baklažánová fakultu?

■ Vedení fakulty se rozhodlo preventivně **trestat své studenty za neudělaní kurzů**, které v dané době, kdy si je student zapsal, neběžely. Čím dál tím častěji se objevují zsnalí studentíci, kteří se honosí touto výstrahou v indexu. Bezradně krčí rameny přednášející kurzů nad tím, že, ač tento rok nepřednášeli, tak mají „na svědomí“ kupř. pět známek Nedostatečně. „To, že kurz neběžel, není přece závažný důvod pro to, aby byl studentovi v indexu dodatečně vyškrtnut!“ rozčiluje se prof. Gottwaldová, poradkyně pro věci studijní. „Studenti by neměli být tak pohodlní a spoléhat na to, že kdykoli u mě zabuší na dveře, budu tam připravena s propiskou v ruce a chápatým úsměvem na rtu. Ne a ne a ne!“ Zeptali jsme se rovněž postižených studentů, jak jsou srozuměni s trestem za svou lehkovážnost. „Naprostě s tím souhlasíme. Toto veřejné potrestání si plně zasloužíme. Jsme nezodpovědní, mladí holobrádci, kteří potřebují posílit morálku a zodpovědnost vůči fakultě. Jsme rádi, že se naše fakulta tolik stará o naši morální bezúhonnost.“ Nutno říct, že tato reakce naše redaktory mírně překvapila a vyvolala v nich pocit pýchy na tuto generaci mladých delikventů v nápravném výstrahovém období. Třeba je tento zdánlivě nelogický způsob řešení problému opravdu vynikajícím výchovným nástrojem... (zde je prostor k filozofickému zamyšlení pro všechny).

No a toto je opět konec našich neaktuálnějších zpráv (aneb DV = drbu vrbu). Pokud něco obdobného sami prožijete, neváhejte nám zavolat do redakce. Přijedeme k vám a vše natočíme ©.

- slídlil a syn -

Rozhovor s Oldou Nedvědem

V dohodnutou dobu jsem byla na dohodnutém místě - v druhém poschodí Entomologického ústavu, u dveří č. 203. Když jsem vešla dále, dostala jsem se do ráje berušek (plyšové, kreslené, dřevěné, na hrníčku, na okně...). Po chvilce mne zde uvítal i jejich pán...

CV ve zkratce: pochází z Mladé Boleslavi, 35 let, vystudoval PřF UK (obor: entomologie), aspirantura (1993) na ENTU a během ní, díky kolegům ze studií (Honza Zrzavý a Vašek Hypša) začal učit na Bf, postupně od malého úvazku na fakultě přešel k velkým funkcím (viz dále)

rodina: ženatý, manželka Lucka, dcery Tereza (11 let), Jana (7 let), syn Matýsek (skoro 2 roky)

nejoblíbenější „hmyzák“: slunéčka, ploštice a pak mám oblíbeného útlotlapníka okrouhlého, z opravdových zvířat mám rád baziliška

jak dlouho už Oldu provází plnovous: ten si nechal růst v roce 1990 (minulý rok měl výročí!).

Čím se zrovna teď zabýváš?

Na obou katedrách, které vedu (Zoologie a dočasně Obecná biologie), připravuji státnice a obhajoby. Jinak nejrůznějších proděkanských činností (proděkan pro rozvoj) je také spousta, fakultní rozpočet, který připravuji, je už naštěstí za námi...

Zbývá ti při všech těchto aktivitách také nějaký čas na vědeckou práci?

Ne. Posledních několik měsíců už jsem pořádně na zvíře nesáhnul. Naštěstí tedy mám Honzu Vamberu, který převzal moje chovy a některé experimenty.

Začněme začátkem tvého pracovního dne. Umiš si ráno říct: To je dneska krásné ráno, to se mi bude dobře pracovat?

No, já si svou náladu vůlí moc ovlivnit nedovedu. Někdy prostě takovou náladu mám a vyskočím s ránem do práce, a někdy se vůbec nepřemluví a jsem celý den „nemožnej“.

Patříš do skupiny lidí, kteří (když zazvoní budík) vyskočí bez újmy na zdraví z postele nebo si tak ještě dobrou půlhodinku zahříváš tělo na provozní teplotu?

Budík u nás nezvoní - u nás se z postýlky vždycky natahuje ráno Matýsek, který ho hravě zastane. No a pak se vstávat musí. Toto buzení je ale příjemnější než buzení nějakým budíkem...

Tak dost probouzení - do práce a z práce tě vidáváme dopravovat se na kole.

Vyznáváš tento druh sportovní aktivity nebo jsi odpůrcem automobilismu?

Odpůrcem automobilismu zrovna nejsem, ale i kdybych auto měl (teď momentálně nemám), tak ty dva nebo tři kilometry ze sídliště Vltava bych sem autem určitě nejedil. Poslední dobou, jak moc „úraduju“ a nedostanu se proto ani do terénu, abych si nasbíral nějaké hmyzy, tak tělesně hrozně chátrám a potřebuji se občas protáhnout, alespoň na tom kole.

Máš nějaký svůj rychlostní rekord v překonávání těchto vzdáleností?

To ne. Ale když musím zajet někam do města, tam něco zařídit a vrátit se zpátky za tři čtvrtě hodiny, tak do toho musím trochu šlápnout...

Máš vzhled klidného anglického gentlemana - dokáže tě něco „vytočit“?

To víš, že ano. Ale ne moc často. Zato když už mě dokáže něco naštvat, tak dlouho trvá, než to naštvání vyprchá.

Jak se to u tebe projevuje?

To by musel popsat někdo jiný. No, taky křičím a tak... ☺

Nyní pár otázek z pracovního prostředí. Jaké oficiální posty na fakultě zastáváš a co to obnáší?

Ještě před rokem jsem byl tajemníkem katedry zoologie a bylo mi taky dobře ☺. Pak mě oslovil pan děkan, zda bych mu nedělal proděkana pro rozvoj, tak jsem souhlasil a vzal to. To ještě šlo. Potom Honza Zrzavý zjistil, že úřednické věci okolo vedení katedry zoologie mu nejdou, a přemluvil mě, abych převzal vedení katedry místo něj. A toho už je někdy moc najednou... V rámci funkce proděkanské na mě navíc „spadlo“ dočasné, ale už mnoho měsíců trvající, vedení katedry Obecné biologie.

A co to vše obnáší? Spoustu času: musel jsem se naučit vyznat se v určitých

předpisech, musím si hlídat finance, zprávy o činnosti, nejrůznější hlášení...

Stal jsi se pro naši fakultu jedním z nepostradatelných lidí. V souvislosti s nedávnými volbami děkana: zvažoval bys vážně případnou kandidaturu pro příští období?

To ne. Myslím, že by to po současném panu děkanovi měl převzít na další období nějaký jiný starší, moudrý pán. Já totiž doufám, že po několika letech ve funkci proděkanské a ve vedení katedry se budu moci zase na pár let ponořit do vědecké práce, dostat nějaké výsledky,

napsat pár publikací a získat několik nových studentů, doktorandů, kteří by pak dále pokračovali v mnou započaté práci.

Zeptám se tě nyní jakožto šéfa katedry zoologie. Jací jsou zoologové (tvoji „podřízení“) ve vztahu k administrativní pořádkumilovnosti?

To je dost individuální. Kdo nějakou funkci dříve měl či stále má, tak s tím je

potom lehčí pořízení. Určitým problémem je i to, že jsou zoologové „rozeseti“ po různých částech areálu AV. Když něco potřebuji a hodně to spěchá, musím to oběhat. Až budeme, doufám, na jednom patře v nové budově, tak to bude snazší.

Co tě poslední dobou nejvíce zaměstnávalo?

...všechno ☺ Největší akce ale byla asi ohledně dohadování nejrůznějších věcí kolem rozpočtu. Jinak, když se podíváš všude kolem, tak ty papíry, které tady leží, znamenají asi patnáct různých problémů, které paralelně řeším. Nikdy to není tak, že bych se zabýval pouze jedním velkým problémem, ten pak skončil a já se pustil do druhého.

Po náročné práci by měl přijít zasloužený oddech. Jak si nejlépe odpočineš?

Na zahrádce. Jak tu tak sedím celé dny u počítače a nad papíry, tak si potom v sobotu jedu aktivně odpočinout na zahrádku – „reju“ a sekám a krásně se při tom unavím...

Když si v duchu vybavíš svoji domácí knihovničku, které žánry převládají?

Jsou tam asi dvě police zoologických knih, dvě police knih botanických, jedna, dnes už spíše odložená, police mé Sci-fi literatury. Vlastních knih nemáme až tak moc, hodně si půjčujeme v knihovně. Tereška (nejstarší dcera) čte momentálně takovou tu dobrodružnou, spíše klukovskou literaturu (Foglarovky, Verneovky...).

Máš tři děti. Učil jsi se s nimi (alespoň tedy s nejstarší Tereškou) a pomáhal jim s úkoly do školy? Pokud ano – jaký předmět ti šel nejlépe jakožto rodiči-pedagogovi vysvětlovat?

Tereška je jednak dost chytrá a jednak si také často nechce nechat do toho ani moc mluvit, takže se učí už od první tří-

dy spíše sama. Občas se samozřejmě přijde na něco zeptat. Když je to z dějepisu, tak to je blbý... Ale třeba takový zeměpis, to jde.

Co ty a studium? Prozradíš svůj průchod lety studentskými od ZŠ po VŠ?

Nějak mi to šlo strašně hladce. Až si říkám, že když se nyní setkám s určitými problémy a překážkami, které je nutno překonat, tak jsem na ně nebyl ani tak moc dobře připraven. Celou základní školu jsem „prolez“ se samými jedničkami, aniž bych k tomu musel vynakládat nějaké zvláštní úsilí, pak na gymnáziu to bylo trochu horší, ale taky to šlo. Na vysoké škole (PřF UK) mě potkaly dokonce dvě trojky, jedna z vojenské přípravy, jedna ze zoologie...☺

Kdy jsi věděl, že se budeš živit biologií či přímo entomologií?

Že se tím budu živit, to mně nějak dlouho nedocházelo. Ale myslím, že jakýsi „entomolog“ jsem byl možná už před první třídou. Na dvorku jsem už tehdy lovil mravence a všechno možné, dával to do sklenic a choval doma (to si se mnou tenkrát maminka samozřejmě užívala...). Velkou část prázdnin jsem trávil u příbuzných na vesnici, takže tam jsem měl k této činnosti spoustu příležitostí. Měl jsem tam své insektárium. Vlastnil jsem i malou sbírku, ale vždycky jsem raději pozoroval, jak se ti živi „hmyzáci“ chovají.

Nepochyboval jsi někdy o výběru svého povolání?

Jen když jsem si někdy říkal, že ten můj obor je spíše prakticky nevyužitelný. Kdybych měl v životě dělat něco užitečnějšího, tak bych si vybral asi studium farmacie a práci s léky. Ale s tím, co dělám, jsem spokojený.

Teď trochu odbočím. Máš nějaké koničky, o které by ses s námi podělil?

Samozřejmě, že mám ve skříni schovanou z dětství sbírku známek (ale už jsem ji léta neviděl). Pořádným koničkem byl sport – chodil jsem na základce do sportovní třídy, se zaměřením na lehkou atletiku. Běhal jsem sprint, skákal a pak jsem ještě kombinací obojího dělal překážkový běh (i na vysoké škole). No a ještě jsem se dostal na gymnáziu a poté i na vysoké škole k zajímavému sportu, který moc lidí nezná – k radiovému orientačnímu běhu.

Radiovému orientačnímu běhu?

Říká se mu také hon na lišku. Od normálního orientačního běhu se liší tím, že v lese jsou schované vysílačky a závodník má rádio – přijímač. Je v tom trochu techniky, je to pohyb v přírodě... K tomuto sportu mne přitáhl můj kamarád. Nejdříve jsem závodil, pak jsem dělal i trenéra a rozhodčího.

Je nějaká osobnost, která výrazněji ovlivnila tvůj život?

Hmm, to je těžké. Člověk potřebuje potkávat stále osobnosti, které mu pomůžou, když je třeba... Třeba právě hlavní trenér oddílu radiového orientačního běhu byl pro mě jednu dobu důležitým člověkem.

Všude kolem, kam mi oko padne, koukají na mne berušky. Jak jsi k nim přišel?

To souvisí s minulou otázkou na ty osobnosti. Další z lidí, kteří mne hodně

ovlivnili, je doktor Hodek z ENTÚ, u kterého jsem začal jako druhák na přírodovědě v Praze dělat diplomku. Je největším českým odborníkem na sluněčka (z hlediska ekologického). Tak jsem to od něj pochytil. Kdyby ses šla podívat do jeho pracovny o patro výš, tak tam najdeš nashromážděných ještě daleko víc berušek, než u mě. Tyhle potvůrky nás oba baví – no a protože to o nás naši kolegové a přátelé ví, tak je od nich při každé vhodné příležitosti dostáváme.

Jsi alespoň trochu pověřivý?

Naprosto ne. Jsem strašně racionální.

Co děláš hrozně nerad?

Musím trvat na tom, že nerad mluvím, což je blbě říkat redaktorce časopisu při interview. Ale vážně mě jiná běžná činnost mnou takto neoblíbená nenapadá. Pod toto neoblíbené mluvení nespadá třeba přednášení – to mi snad jde a dělám to rád. Jde především o diskuze, případně o projevy k davu. To mi nejde a mám to nerad (i když jsou i tací, kterým to nejde a přesto to s oblibou dělají).

Jak se k tomu donutíš?

Ani moc nevím. Vim-li dopředu, že budu muset někde něco „blábolit“ nebo se s někým hádat, tak si to mohu trochu rozmyslet, ale když tato potřeba vyplyne najednou, tak skoro nepromluví.

Máš nějaký talisman pro štěstí?

Ne. To asi souvisí s tím, že jsem racionálně zaměřen.

Na závěr rozhovoru se tě (tradičně) zeptám na to, zda máš nějaký vzkaz pro studenty či nějaké to „moudro“, které bys mohl přepsat dále.

Nic takového zatím nemám. Na to ještě nejsem dost moudrý.

Děkuji za bezva rozhovor.

VÝVOJKA

fotoclub

Představení fotoklubu Vývojka

Před několika málo týdny se poprvé sešla parta nadšených fotografů z různých fakult, kteří společně založili na univerzitní půdě nový fotoklub. Dvanáct zakládajících členů pak fotoklub pokřtilo výstižně „Vývojka“. A není tím myšlena pouze ta nechvalně známá chemikálie ve vaničce, kde plavou čerstvě vyvolané fotky, ale též symbolicky vývoj, který, jak všichni členové klubu doufají, bude mít do budoucna vzestupnou tendenci.

Neuběhly ani dva měsíce naší existence a náš fotoklub se rozrostl na 20 členů. Scházíme se jednou za 14 dní na Katedře ekologie ZF, kde si hodnotíme fotografie, vyměňujeme názory, studujeme literaturu, pořádáme interní „prestižní“ soutěže a samozřejmě též fotíme. Zatím máme jen provizorní výstavní prostory v bufetu v menze – tam, kde se prodávají skripta, ale věříme, že nám Univerzita v budoucnu poskytne prostory lákavější.

Tak a teď několik základních informací:

- ◆ každých 14 dní vystavuje své fotografie v menze jeden z našich členů
- ◆ zúčastnili jsme se akce Ekotrend na ČB výstavišti
- ◆ proběhla už první interní soutěž, vystavená též v bufetu menzy
- ◆ připravujeme vlastní webovou stránku
- ◆ budeme mít vlastní fotokomoru
- ◆ na podzim organizujeme Univerziádu v DK Metropol
- ◆ a o další nápady nás můžete obohatit právě vy...

Jaké máme kontakty:

- ◆ Jedním z členů fotoklubu je RNDr. František Weyda, CSc., skvělý makro- a mikrofotograf působící na ENTÚ.
- ◆ Každý měsíc navštívujeme volně laděné přednášky Davida Boukala o fotografii v Rubikonu na náměstí
- ◆ Ve spolupráci s Attavenou o.p.s. máme v plánu vydat soubor pohlednic s fotografiemi JČU.
- ◆ A perlička na závěr. Máme dobrý kontakt na slovinský fotoklub Jesenice, který každoročně organizuje celosvětovou fotografickou soutěž pod záštitou FIAP, s kterým bychom velice rádi navázali reciproční vztah.

A hlavně: členství ve fotoklubu je bezplatné a členem se může stát kdokoliv, kdo už někdy držel fotoaparát v ruce.

Kontakt: Mika@zf.jcu.cz

Jan Hodač

Vítězná fotografie první soutěže fotoklubu Vývojka.

Samson (autor Jan Hodač)

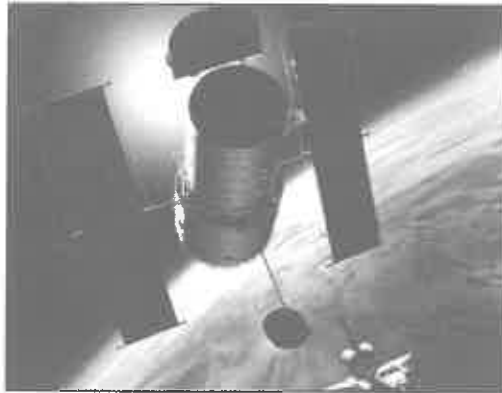
Astronomické okénko

Příroda kolem nás se stává mimořádně pestrou. Alespoň mně se zdá, že to letošní jaro je tak nějak barevnější. Možná je to i tím, že poslední dobou se spousta věcí děje také kolem nás v kosmu. Tenkou slupku kolem Země navštívil první turista Denis Tito. A podle posledních údajů vesmír zrychluje své rozpínání. Možná právě takhle nějak si většina z nás představovala ten správný start do nového milénia.

Hubble oslavil výročí

Dne 24. dubna 1990 vynesl raketoplán Discovery na oběžnou dráhu Země tu nejdokonalejší a zároveň také nejdražší astronomickou observatoř na světě. Náklady se vyšplhaly do výše 1,6 miliardy \$. Za jedenáct let nashromáždil tento přístroj neuvěřitelných 7,2 terrabyte informací a ve výšce necelých 600 km oběhl 65 tisíckrát Zemí. Snímky, které přinesl, daly základ více než třem tisícům vědeckých prací, přestože většina informací nebyla ještě zpracována.

V rámci oslav se zadával na jednu z nejkrásnějších temných mlhovin, Koňskou hlavu vzdálenou 1500 sv. let, která se promítá na pozadí zářící mlhoviny pod levou hvězdou Orionova opasku.

Aktuální rozmístění planet

Venuše – ráno nad východním obzorem
Mars – většinu noci nízko nad obzorem
Saturn – koncem června ráno nad východem

Eros z blízka

V letošním roce byla úspěšně završena mise kosmické sondy NEAR/Shoemaker. První přiblížení k asteroidu (433) Eros v roce 1999 se nezdařilo podle plánu, ale o rok později se již bez problému sonda zavěsila na oběžnou dráhu tělesa. Po pětileté pouti, 12. února 2001, jako první v historii měkce dosedla na povrch planetky (433) Eros. Nejlepší snímky a základní data o sondě i planetce si můžete do konce podzimu prohlédnout také v prostorách česko-budějovické Hvězdárny a planetária.

Halo???

V pátek 27. 4. letošního roku krátce po poledni byl vidět nejen z Českých Budějovic pěkný úkaz. Další pozorování byla hlášena i z Prahy a okolí. Kolem Slunce se rozprostíralo slabě duhově zbarvené malé halo. Toto jasné kolo vzdálené asi 22' od Slunce vzniká, když světlo v atmosféře narazí na určité druhy ledových krystalků. Ty mají tvar šestibokých hranolů. Světlo se na nich ohýbá a láme. Je to nejběžnější typ halových jevů.

Z posledních sil...

...se nám asi naposledy ozval vesmírný poutník Pioneer 10. Ze Země odstartoval již 3. března 1972 k průzkumu největší planety naší sluneční soustavy. Nyní se nachází ve vzdálenosti 12 mld km, odkud jeho signál letí téměř 22 hodin a zdroje energie jsou takřka na nule. Po vyčerpání veškerých zásob se navždy umlčí a jako „mrtvá sonda“ bude i nadále směřovat ke hvězdě Aldebaran v Býku.

Expanze vesmíru naruby

Tak už to vypadá, že budeme muset přehodnotit představy o našem vesmíru. Stojíme pravděpodobně u zrodu jednoho z největších objevů za posledních sto let. Díky náhodnému objevu nejvzdálenější supernovy, která vzplanula před 11 mld let, jsme z jejího světla zcela jasně vyčetli zprávu, která definitivně vyřešila několikaleťtý spor. Rozpínání vesmíru se totiž neustále zrychluje. Proč se ale tak děje, je obestřeno tajemstvím. Nad gravitaci začíná vítězit jakási tajemná síla. Vesmír je zřejmě prostoupen temnou energií, jejíž ekvivalentní hustota odpovídá nejméně dvěma třetinám celkové střední hustoty vesmíru. Tato energie působí na okolí opačně než gravitace, tedy odpudivě! Galaxie se od sebe vzdalují se zrychlením, které podle všeho bude stále více narůstat. Vesmír bude postupně řidnout až navždy zcela vychladne.

Pokud zapátráte v paměti, možná si vzpomenete, že už sám Albert Einstein zavedl tzv. kosmologickou konstantu. Sám věřil na statický vesmír, a tak potřeboval nějak potlačit přitažlivou sílu gravitace. Existence záhadné síly nijak neodporuje jeho obecné teorii relativity. Sama ovšem nevysvětluje její zdroj. S největší pravděpodobností je svázána spíše s energií než látkou, protože je rozmístěna ve vesmírném prostoru rovnoměrně. Více se možná dozvíme dalším bádáním z pohledu teorie superstrun, která se jeví jako tzv. konečná nebo sjednocující teorie.

IAN alerty

Pokud vám není tak úplně lhostejné, co se kolem nás na nebi děje a navíc vlastníte mobilní telefon, můžete si nechat posílat tzv. „IAN – alerty“. Krátkou zprávou ve formě sms tak budete moci být aktuálně informováni, co zajímavého lze v daný okamžik uvidět. Uprostřed noci vás sice možná probudí zapípání, ale uznejte sami, že spatřit třeba polární záři, za to stojí. Návod na registraci najdete na stránkách instantních astronomických novin (<http://www.ian.cz>), v levém sloupci pod heslem SMS alerty.

zdroje: <http://www.ian.cz> ♦ <http://www.stsci.edu> ♦ <http://near.jhuapl.edu> ♦ <http://opposite.stsci.edu>

Virus Ebola

Skupina: Filoviridae

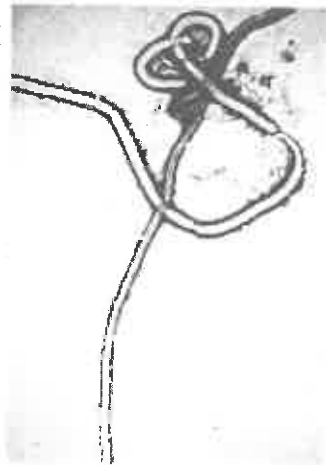
Popis: Má tvar tkaničky, což je specifický rys Filoviridae. Molekula RNA je zabalená v membráně, kterou virus ukradl hostitelské buňce a vybavil si ji čtyřmi typy vlastních proteinů. Pentlice má průměr 80 nm, délka je variabilní, přičemž ty, které měří 970 nm, jsou nejvíce infekční. Uvnitř tkaničky je dutina o průměru 20 nm, kde se nachází (-)RNA řetězec z 12 700 monomerů. Obsahuje informaci pro 7 bílkovin.

Rozmnožování: Jedna z virových bílkovin je L-protein, který katalyzuje přepis (-)RNA na (+)RNA. Podle ní pak vznikají nové (-)RNA do nových virionů. Ostatní bílkoviny obstarají ovládnutí buňky. Místa masivní replikace viru v buňce jsou viditelná i světelným mikroskopem. Jelikož člověk není pro Ebolu správný hostitel, vede toto ztotočení velmi rychle k degenerativním změnám a zániku buňky (příp. i člověka). Na tento virus jsou senzitivní například makrofágy.

Infekce: Dotykem, přesněji tělesnými tekutinami, nebo přes nesterilizované injekční stříkačky a jehly (v rozvojových zemích častý to jev). Nakažlivost je velmi vysoká.

Hostitel: Dobrá otázka. Podezřelých je mnoho (netopýři, hlodavci, členovci), usvědčen nebyl žádný. Podle bouřlivého průběhu onemocnění u člověka nám zřejmě hostitel nebude příliš příbuzný.

Průběh onemocnění: V lidském těle probíhá inkubace 2 – 21 dní, přičemž průměr je 7 – 14 dní. Postižený má nejprve vysoké horečky, bolí ho hlava a svaly,

ztrácí chuť. Po týdnu začne Ebola skutečně rádit a nemocný zvrací, má průjem, bolí ho v hrudi a krvácí, kde to jenom jde, případně nejde. Lékaři ošetřující nemocné to popisovali, že krev stříká jako z prasete na jatkách. Vnitřní orgány se změň v krvavou zhmět, lidem odpadávají kusy kůže, aby mohli krváčet ještě někde. Ebola se snaží zdrhnout z průšvihů, do kterého se dostala tím, že vlezla do naprosto nevhodného hostitele. Pokud postižený přežije tak tři týdny, je za vodou. U Eboly Zaire je úmrtnost asi 90 %, u Eboly Sudan asi 53 %.

Lék: neexistuje (těžko se hledá, když se neví, co to přenáší, ani čím jsou výjimeční ti lidé, kteří to přežili).

Ochrana: Je nutno vyvarovat se jakéhokoliv kontaktu s tělesnými tekutinami nemocných, což vzhledem k tomu, jak tito jedinci krvácejí, není jednoduché. V nemocnicích musí ošetřující personál chodit v gumovém oblečení, se „šnorchem“ a s brýlemi. Veškeré věci, kterých se nemocní dotýkali, se musí spálit. Návštěvy jsou samozřejmě zakázány (svě blízke nemocní stejně nepoznávají, protože k fyzickým potížím se přidávají i potíže duševní).

Epidemie:

Ebola Zaire 1976 – Ebola vstupuje na scénu, rychle útočí, zanechává po sobě pár stovek mrtvých a opět mizí někam do pralesů. Je pojmenována podle řeky Eboly v Kongu (bývalé Zaire).

Ebola Sudan 1976 – ve stejném roce, ale ne tak smrtelná (jen 53% úmrtnost oproti 88% u první Zaire).

Ebola Reston 1989 – velký šok – Ebola přímo ve Virginii. Ty, kteří věděli o těch spoustách mrtvých opic z Filipín, které ležely přímo v srdci USA, ani nezajímalo,

že u nás probíhá nějaká Sametová revoluce. Naštěstí tato Ebola není přenosná na lidi.

Ebola Zaire 1995 – městečko Kikwit v Zaire

Ebola Zaire 1996 – Gabon

Ojedinelé případy (postižení si toho ani nevšimli, přišlo se na to při sérologických testech):

Ebola v Libérii

Ebola v Anglii – nakaženým byl laborantník, který se zranil o infikovanou jehlu.

Ebola Tai Forest/Ivory Coast – onemocněl a přežil to jenom jeden člověk, švýcarský vědec.

Nejisté případy:

Ebola v Zimbabwe 1976

Bolivíjská hemoragická horečka 1962 – u pygmejů v pralesi, 50 % úmrtnost.

Dobré zprávy:

Zatím žádný infikovaný, u kterého ještě onemocnění nepropuklo, nestihl doletět do New Yorku.

Ještě se nenaučila šířit vzduchem (teda kromě Restonu).

- Mamča -

P.S.: Pokud vás zajímá průběh jednotlivých epidemií, doporučuji knihu Richarda Prestona Zákeřná Ebola.

Rajská zahrada

Britové se pláclí přes kapsu a za 86 miliónů liber si postavili Eden nad opuštěným povrchovým lomem v Cornwallu. Ne že by fušovali Pánubohu do řemesla. Jedná se o komplex skleníků na ploše 15 hektarů, v nichž se můžeme seznámit s tropickým a subtropickým biotem i s rostlinami mírného pásu. To vše v jeden den, bez nutnosti cestovat z jednoho konce světa na druhý. A to jen díky tomu, že někoho napadlo využít zdevastovanou krajinu po těžbě kaolínu na výstavbu těchto umělých ekosystémů. Zvenčí to vypadá jako soustava bílých navzájem propojených polokoulí. Konstrukce jsou kryty fólií z EFTE (etyltetrafluoretylen), což je trvalá, lehká hmota se samočisticími vlastnostmi. Pod nimi roste zhruba 40 000 rostlin představující charakteristické druhy jednotlivých biotů.

Například tropy jsou umístěny ve skleníku 200 × 100 × 65 m. Je tam udržována relativní vlhkost kolem 65 % a teplota 18 – 32 °C. Návštěvníci se procházejí mezi kakaovníky, kávovníky, kaučukovníky, mahagonovými stromy, kokosovými palmami a dalšími rostlinami reprezentujícími vegetaci Oceánie, Malajsie, Západní Afriky a Jižní Ameriky. Bylo sem přivezeno 85 000 tun speciální půdy, která se skládá především ze sterilizované hlíny a kompostu. V celém biotmu je asi 12 000 rostlin. Dominantou domu je 25 m vysoký vodopád, nad nímž se můžeme procházet po žebříčích (nedoporučuji pro lidi, kteří mají strach z výšek).

Takže až zase někdy budete v Anglii, zajďte se na tento zázrak techniky a ekologie podívat!

- Mamča -

Planetě Zemi začíná být tepleji

Mnoho lidí té noci vzbudily poplašené sířeny. Někteří zaslechli burácení kostelních zvonů. Jiní v domnění, že jde jen o nevýznamné vzdálené zvuky, znovu usnuli. O půlnoci z 1. na 2. února osudného roku 1953 mnozí Holanďané neměli ani tušení, jakou katastrofu přinesou výstražné a pronikavé zvuky linoucí se chladným nočním vzduchem. Nešťastná, divoká a smrtonosná kombinace vln a divokých větrů děsivě rozbouřila vody Severního moře, jehož hladina vystoupila

až na samý okraj ochranných hrází, chránících Nizozemí po desetiletí před nelítostným a neustále dorážejícím mořem. Neptunův hněv však tentokrát přetekl přes okraj poháru trpělivosti.

V době, kdy mnoho holandských obyvatel spalo, se slaná mořská voda se začala přelévát přes hráze a postupně je začala ukrajovat a následně podrývat ze všech stran. Velmi brzy rozlícené přívaly mořské vody dorazily až k samotné pevnině Nizozemí a s lačnou chutí útočící šelmy ji zaplavily. Voda se dostala 64 km do vnitrozemí. 200 000 hektarů orné půdy bylo zničeno záplavou, zahynulo nejméně 2 000 lidí a dalších 100 000 jich zůstalo bez střechy nad hlavou. Šestina Nizozemí se náhle ocitla pod vodou.

Není divu, že po takové katastrofě se holanďští obyvatelé i vědci velmi intenzivně zabývají další katastrofou hrožící nízko položeným zemím. V průběhu posledního čtvrt století totiž vědci pozorují globální oteplování klimatu spojené s rostoucí koncentrací oxidu uhličitého a dalších skleníkových plynů v atmosféře. Oteplování povrchu planety by totiž mohlo způsobit zvednutí hladiny světového oceánu až o několik metrů.

Oteplení zemské atmosféry by mohlo vést i k zvýšení teploty oceánů a moří. Tak, jak se mnohé další chemické sloučeniny teplem roztahují a zvětšují svůj objem, je teoreticky možné, že expanze oceánů v důsledku tepla, by mohla být dostatečná k tomu, aby se jejich hladina zvedla v průběhu následujících 100 let o 30 centimetrů. Další znepokojující skutečností jsou například tající alpské ledovce, které napájejí evropské toky. Jejich přispěním by během výše uvedené doby mohlo dojít ke zvýšení hladiny oceánů o dalších 5 centimetrů. Co je však ještě hroživější, je fakt, že v důsledku oteplování (vědci před ním varují už více jak 20 let), může dojít k uvolnění vody obsažené v ledovcových příkrovech na Antarktidě, což by vedlo k růstu hladiny

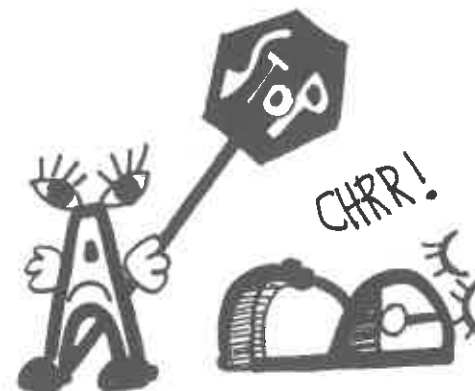
oceánů o 6 metrů, a možná ještě více. Předpověď přesného pohybu hladiny oceánů zůstává pro vědce a odborníky zatím jakousi výzvou, nikdo zatím není schopen přesně určit, co se stane.

Sama Antarktida je záhadou. V masách sněhu a ledu nad skalním podložím tohoto kontinentu byly objeveny jakési trhliny – ledové proudy. Je jich celkem pět, byly velmi hezky nazvány A,B,C,D a E. Všechny tyto proudy směřují do Rossova moře a přinášejí tam tak led ze západoantarktického ledového štítu. Tento jev je přinejmenším velmi zajímavý, uvážíme-li, že jeden z proudů, ten nejmohutnější (C), se evidentně zastavil již před 130 lety, zřejmě ztrátou klouzavého podloží. Nejnovější poznatky ukázaly, že na určitých místech dochází k opětovnému nárůstu ledové hmoty. Že by naděje? To bohužel ne, je to velmi nebezpečné, protože zpětnou krystalizací nového sněhu může dojít ke zhroutilí vlivem narážejících vln mořské vody.

Vědci používají několik metod, kterými měří výšku hladiny moře. Avšak měření na zemském povrchu jsou velmi, velmi nepřesná a na různých místech země se dost liší. Je totiž známo, že geologické podloží, na kterém dříve ležel ledovec, není stálé. Zjistilo se, že například fjordy v Norsku naopak rostou až o několik centimetrů ročně. Stejný jev byl zaznamenán i v severovýchodní Kanadě a v Grónsku. Nejpřesnější zatím používanou metodou, jsou satelity. Několik desetiletí již funguje satelit TOPEX/Poseidon (mimo jiné projekt NASA), jehož měření

jsou velmi přesná a dnes pro vědce velmi cenná. Jeho přesnost je dána tím, že ne-se dva radarové výškoměry zaměřené na oceán schopné zaznamenat změnu jen několika cm ve výšce hladiny.

Co říci na závěr? Toť otázka do praxe. Snad. Nepodléhejme panice, protože není průkazné, že hladina oceánů bude růst, může totiž i klesnout. V posledních letech vzrostla hladina světového oceánu o několik cm. Předpokládá se, že v průběhu nadcházejícího století se hráze v Holandsku budou muset přizpůsobit

vzrůstu hladiny asi o 60 centimetrů. Měli bychom se spíše obávat ničivých tornád a bouří, které mohou udeřit náhle a s nečekanou silou třeba už zítra.

- Frodo -
student 1. ročníku

<http://www.sciam.com>

CARAMBA!

www.caramba.cz je nový rozcestník na českém Internetu. Křížovatka odkazů jako mnoho dalších a přesto úplně jiná. Zkuste a uvidíte.

- red -

Ptáci

Na tomto místě měla být druhá část pojednání o vývoji ptáků, ale bohužel jsem to nestihla. To víte, zkouškové. Takže vám tady předkládám alespoň malý testík o opeřencích. Schválně, co o nich víte?

- Mamča -

1) Kolibříci jsou nazýváni létajícími drahokamy. V lidských představách poletují tyto nádherně zbarvené helikoptěrky mezi exotickými květy a jsou z nich sladké štávičky. Bohužel však nežijí všude (např. v ČR). Kde by jste je ještě našli?

- A) v Africe
- B) na Aljašce
- C) v Andách

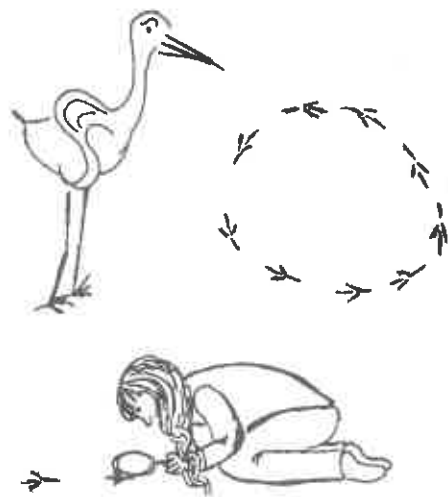
2) Kvakoš noční je u nás celkem vzácný, ale tady v Jižních Čechách ho můžete zahlédnout například v rezervaci Velký a Malý Tisý. Tato volavka je svým zbarvením nezaměnitelná, ale dokážete odhadnout její velikost?

- A) velikost vrány
- B) velikost husy
- C) velikost volavky popelavé

3) Která zoogeografická oblast je na ptáky nejbohatší?

- A) orientální
- B) palearktická
- C) neotropická

4) Karančo je sokol, který má jednu vlastnost naprosto unikátní v rámci Falconidae, a to:

- A) nemá zejk
- B) staví si hnízdo
- C) libozvučně zpívá, že by mu to i slavík záviděl

5) Kondor je vlastně takový méně typický čáp. Jen se na něj koukněte – vidíte to? Jestli ne, tak na to můžete usuzovat z toho, že:

- A) vypadá jako marabu
- B) nohy si ochlazuje tak, že si na ně kálí
- C) klape zobákem

6) K vy získání pochoutek jsou ptáci schopni použít ledacos. Taková Darwinova pěnkava *Camarhynchus pallidus* používá k vyštáření larev ze štěrbin kaktusový osten. A náš drozd zpěvný

- A) tluče měkkýši do kamenů, až se jejich schránky rozpadnou
- B) chytne do jedné nohy plže a do druhé kámen a za letu jimi mlátí o sebe
- C) větvičkou rozhrabává mraveniště

7) Kočka jakožto introdukovaný druh na ostrov vždy znamená problém. Přece jenom je to predátor, se kterým se nepočítalo. Jednou ze slavných historek je vztah kočky strážce majáku na ostrově Stephen Island (2,6 km², u Nového Zélandu) a pěvce *Xenicus lyalli*. Příběh spočívá v tom, že:

- A) párek těchto malých mírumilovných ptáčků kočku ukloval k smrti, když mu vybírala hnízdo
- B) kočka za pár měsíců samojediná zlikvidovala celou světovou populaci tohoto druhu
- C) ptáčci se naučili vybírat kočce ze srsti ektoparazity a změnili tak zcela svou potravní ekologii

8) K velké radosti Angličanů začíná početnost sokola stěhovavého v jejich zemi stoupat. Příčinou jeho téměř vyhubení bylo:

- A) introdukce kondora královského
- B) noční osvětlení měst, které jim rozhodilo biorytmy
- C) používání DDT

9) Krásná labuť velká má celkem nízkou hnízdní úspěšnost. Jednou z příčin je i člověk – díky:

- A) Dukovanům a Temelínu
- B) lidem, kteří je překrmují a ony pak radši vyhlížejí nového příkrmovače místo aby seděly na hnízdě
- C) rybářům, kteří propichují vejce

10) Když se podíváte na tento test, všechny otázky mají kromě ptáků ještě jednu společnou věc. Co to je?

Řešení: 1-A, 2-A, 3-C, 4-B, 5-B, 6-A, 7-B, 8-C, 9-C, 10-

všechny začínají na K

A přece je to jinak!

aneb Pamatujte, že každý konkrétní experimentální organismus se za konkrétních, přesně definovaných a úzkostlivě dodržovaných podmínek zachová, jak jej zrovna napadne.

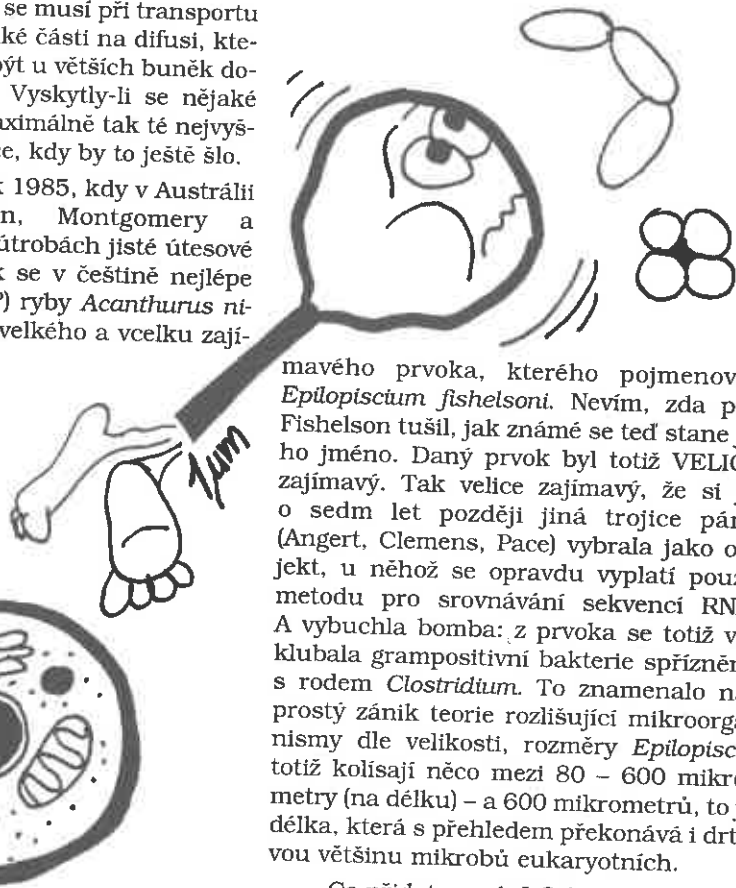
Všichni ti z vás, kteří někdy nahlédli do mikroskopu a obšťastňovali sebe nebo svého učitele nějakou tou kresbou podezřelé a leckdy též sprintérsky založené drobotiny, si určitě říkají, jak by bylo hezké mít nějaký snadný způsob, jak jediným mrknutím rozlišit tenhle ten mumraj. Provést alespoň základní rozřídění. Bejvaly doby, kdy to i „šlo“. Přesněji řečeno, kdy se to dělalo, i když šlo o metodu „nejhrubší z nejhrubších“, která se ne vždy dala použít. Princip byl jednoduchý: Malé organismy se automaticky označovaly za prokaryota, velké za eukaryota. Pravda, byla zde jakási šedá zóna, kde to „nebylo jasné“, ale i tak se jednalo o velmi užitečnou pomůcku pro všechny zúčastněné.

Jenže jak doba kráčela, idyla se začala nezadržitelně bortit. První padla „dolní hranice“ hájená nepřilíš přesvědčivými teoriemi, jejichž hlavní smysl zněl asi takto: eukaryotické buňky nemohou být malé, protože jsou příliš složité a obsahují veliké množství v podstatě nezmenšitelných komponent. Jenomže zmenšit se dá leccos. A pokud to snad přece nejde, je zde ještě možnost ubrat tomu na počtu. Takže nebylo zas tolik překvapených, když se objevilo cosi, co bylo pojmenováno *Nanochlorum eukaryotum*. To cosi měřilo něco mezi 1 až 2 mikrometry a definitivně to zbouralo dolní

hranici. Zůstala však „hranice horní“. Ta byla velmi tvrdě hájena drtivou většinou odborníků, kteří ji odůvodňovali zcela jednoduchou a logickou teorií: prokaryotické buňky nemohou být velké, protože postrádající Golgiho aparát i endoplazmatické retikulum se musí při transportu živin spoléhat z velké části na difuzi, kterážto by nemohla být u větších buněk dostatečně efektivní. Vyskytly-li se nějaké spory, týkaly se maximálně tak té nejvyšší přípustné hranice, kdy by to ještě šlo.

Pak přišel rok 1985, kdy v Austrálii pánové Fishelson, Montgomery a Myrberg objevili v útrobach jisté útesové (? , příbojové?, jak se v češtině nejlépe řekne surgeonfish?) ryby *Acanthurus nigrofuscus* jednoho velkého a vcelku zají-

PRO KARYOTA

mavého prvoka, kterého pojmenovali *Epilopiscium fishelsoni*. Nevím, zda pan Fishelson tušil, jak známé se teď stane jeho jméno. Daný prvok byl totiž VELICE zajímavý. Tak velice zajímavý, že si jej o sedm let později jiná trojice pánů (Angert, Clemens, Pace) vybrala jako objekt, u něhož se opravdu vyplatí použít metodu pro srovnávání sekvencí RNA. A vybuchla bomba: z prvoka se totiž vyklubala gram pozitivní bakterie spřízněná s rodem *Clostridium*. To znamenalo naprostý zánik teorie rozlišující mikroorganismy dle velikosti, rozměry *Epilopiscia* totiž kolísají něco mezi 80 – 600 mikrometry (na délku) – a 600 mikrometrů, to je délka, která s přehledem překonává i drtivou většinu mikrobů eukaryotních.

Co přidat na závěr? Až přistě uvidíte něco velkého, co rychle rejdí ve vašem mikroskopu (*E. f.* je mimochodem celkem dobrý sprintér – uplave až 2,4 cm za minutu, což mimo jiné může znamenat dvojnásobek její tělesné délky za sekundu), neříkejte hned, že je to prvok. Co kdyby to byla nějaká další nevychovaná bakterie, která neví, co to je difuze.

- Clnik -

EUKARYOTA

Nanotechnologie a počítače

V roce 1965 jeden ze spoluzakladatelů firmy Intel – Gordon E. Moore – vyslovil přesvědčení, že počet tranzistorů na počítačovém čipu se bude zdvojnásobovat každých 18 až 24 měsíců. Tato myšlenka, známá dnes pod názvem Moorův zákon, platila plných 30 let, než se začaly ozývat hlasy prorokující konec její platnosti. Současná technologie výroby křemíkových tranzistorů totiž neumožňuje zmenšovat tyto součásti donekonečna.

G. Moor, kterému je 72 let a z firmy Intel již odchází na zasloužený odpočinek, se ale o platnost „svého“ zákona obávat nemusí. Alespoň se to tak jeví vědcům z firmy IBM, kteří 27.4.2001 oznámili úspěšné sestavení čipu s tranzistory z uhlíkových tyčinek. Ty mají v průměru kolem deseti (!) atomů, jsou 500 krát menší než současné křemíkové tranzistory a také 1000 krát pevnější než ocel. Uhlíkové tyčinky patří do oblasti nanotechnologií a

princip jejich výroby je znám delší dobu. Doposud bylo ale možno vyrobit jen konglomeráty tyčinek kovových (vodivých) a polovodivých. Pro výrobu tranzistorů jsou vhodné samozřejmě jen polovodivé tyčinky a právě způsob jejich oddělení ze směsi nanovláken objevili vědci z IBM.

To samozřejmě otevírá široké pole možností, rychlejšími počítači počínaje a nanoroboty pracujícími v různých „nedostupných“ koutech naší planety či našeho těla konče. Vše je samozřejmě ve stádiu testování a bude třeba mnoha dalších kroků, než budou tyto technologie zavedeny do praxe, nicméně v úspěchu týmu z IBM je možno vidět začátek nového věku – věku nanotechnologií.

zdroje na internetu:

<http://www.nanozine.com/>
<http://www.research.ibm.com/nanoscience/>
<http://www.nanorevolution.com/>
<http://www.nanoworldprojects.com/>

- Ole -

Větší kapacita počítačových disků

Počítače a jejich programové vybavení se neustále vyvíjejí. Nenávratně pryč jsou doby starých „286-tek“ s 40 MB na hardisku. Dnes už patří tyto počítače spíše do muzea, i když před nějakými deseti lety to byly převratné novinky. S rostoucím výkonem a kapacitou počítačů se zvětšují i počítačové programy, a tím i množství dat jim vytvořených. A tak jednoho dne můžete zjistit, že hardisk vašeho počítače je zcela zaplněn.

Tento problém patrně trápí výzkumné týmy počítačových firem na celém světě, neboť se již delší čas snaží navrhnout technologii, které by umožňovaly ukládat na jedno médium (hard-disk, CD, DVD,...) více informací než doposud. Nejprve se zdálo, že řešení poskytuje holografie, ovšem zařízení na čtení takto zaznamenaných dat by nebylo zrovna jednoduché a

levné. Zkoušeli se také různá jiná magnetooptická média, ukládání dat a jejich zpětné čtení nebylo ale příliš spolehlivé. Zdá se, že konečné řešení objevili japonští vědci z univerzity v Kjóto spolu s inženýry společnosti „Central Glass“. Ti použili femtosekundového (10⁻¹⁵ sekund) laserového výboje k vytvoření několiknanometrového „bodu“ ve skle s příměsí samaria (Sm). Takovéto „body“ mohou být od sebe vzdáleny 100 nm a navíc mohou ležet i ve více vrstvách nad sebou. Pomocí této technologie se podařilo uložit do jednoho krychlového centimetru skla 1 TB (terabyte = 1000 GB) dat.

Technologie by se – podle japonských výzkumníků – měla začít zavádět na trh do konce roku 2001, a měla by být i cenově dostupná.

- Ole -

„Welcome to America“

- dokončení

Několik třítdenních postřehů študáka Honzy ze ZSF o životě v USA.

(úterý 3.4.01) Změnil jsem rezidenci – místo, kde trávím základních 40 hodin + pár hodin přesčasů. Jsem nadšený. Nová rezidence je mnohem blíže k nedalekému Marshfieldu (což je asi 20 minut od motelu v Kingstonu) na rozdíl od původní rezidence v Randolphu (cca hodina cesty přes dálnici). A ne jenom to. Moje nová rezidence je na Ocean Street. Kdo mě zná, tak ví, jak miluju slanou vodu s vlnama a pláž. Jsem fakt v sedmém nebi (na český fakt si tady musíme dávat pozor – je až nápadně podobný jejich: „fuck“). Z okna kuchyně koukáme na oceán. Těším se na léto – v pauze mezi dopolední a odpolední hodím tělo k vodě. Vau. Těš se taky rezidenční domorodci – jak říkají na: „teenager“ nebo „beach girls“.

Domek je spíš na periferii města a silnice je tady, na rozdíl od jeho středu, zachovalá, a tak mě těžce láká ke koupí bruslí. Jezdit po městě je snad i povolený, ale je to hlavně i nebezpečný. Chodce tady moc nepotkáš – když jsme šli do marketu nakupovat pěšky, koukali na

nás z aut jako na exoty. Na druhou stranu je pravda, že se k chodcům chovají max. ohleduplně – snad pro jejich výjimečnost. Přechody jsou vzácností. Ve městě je speed limit od 20 do 45 mil/hod. (což je asi 50 – 70 km/hod.) a na dálnici 60 mil/hod. (asi 100 km/hod) – ale stejně je to jen orientačně (nikdo se s tím moc netrápí) – hlavně na dálnici. Jel jsem po dálnici asi 80kou a najednou za mnou polda. Říkám si, jak jsem v kaši a čekal jsem na signál zastavení houkačkou, ale on si to jen kolem mě elegantně profrčel. Na dálnici snad prej dělají problémy jen z nadměrného slalomu mezi ostatními a hodně rychlou jízdou. Na to, jak tady jezdějí více méně podle svých pravidel, jsem zatím viděl jen asi dvě bouračky – a to jsem na silnici každé den. Ohleduplnost a klid bude asi tím hlavním důvodem.

O klientech sice nemůžu z důvodu mlčenlivosti moc mluvit, ale přece... Máme čtyři kluky s psychiatrickou diagnózou. Z toho dva čas od času vybuchnou záchvatem agresivity. Na programu našeho „Training program“ je desetihodinová sebeobrana. Jde o to neublížit v sebeobraně klientovi a bránit ostatní/jeho sama před útokem/sebeпоškozením. Jsou na to hákliví, a tak součástí hygieny je i kontrola těla, nejsou-li na něm modřiny. Už dneska mi ale na „staff meeting“ (pravidelná týdenní porada všech zaměstnanců rezidence) ukazovali, jak na ně, jak zabránit hozením čehokoliv proti komukoliv. Suchost teorie byla stejná, jako když jsme měli CPR (první pomoc) a dejchali jsme cvičně do Anči - realita bude asi víc o používání hlavy, než svalů.

Jak jsme tak dneska vzali J. & J. k oceánu vyvětrat od TV, tak jsem viděl další úkaz degenerace amiků. Je fajn, že vyjedou k oceánu na relax, ale oni mají speciální pruh (parkoviště) na straně silnice, kam zaparkují, nevylezou, aby rozvinuli svoje ne právě kachektický

hrudníčky a zůstanou dřepět. Na druhou stranu mě překvapilo, že tam byla vyhrazená místa pro lidi s handicapem, co se na pláž např. s vozíčkem nedostanou sami, a můžou se tak alespoň kochat tou

nádherou z okna auta.

(středa 4.4.01) Už jsem měl co do činění s policií. K ježdění s autem mi chyběla a vlastně ještě chybí „vehicle inspection“ (technická kontrola, která má být vyřízená do týdne od koupě). Jelikož se mi „Červené sršán“ od 65ky začíná vrtět (a mohl bych si tak rozlejt kávu z Dunkin Donuts do klína), tak jsem se na to šel optat. Pak mi dal „inspektor“ lejstra, že jsem neprošel (úplně z jiných důvodů závad) a já bezstarostně nasedl a odjel na motel. Tam jsem asi po půl hodině dostal telefon: „Tady policie města Kingston, nezaplátil jste na inspekci poplatek za prohlídku vozidla.“ Hrklo ve mně, co bude dál, ale vzali mou omluvu, a tak jsem jel back bez policejního doprovodu. Servis mám naštěstí na 30 dní zdarma v autobazaru, kde jsem auto koupil – ale není to tak všude a člověk musí být na pozoru (úplně se všim). S tou rozlitou kávou do klína se prej dají vydělat slušný peníze. Domorodci nám říkali příklad, jak si kdosi koupil kávu v nějakým rychlým občerstvení a na kelímku nebylo varování, že je horká – dotyčnej si buď spálil jazyk, nebo se zlil, každopádně vysoudil milion bucks – takhle se tady vy-

dělávají rychlý prachy. To je asi důvodem, proč jsou tak opatrní. Na CPR jsem se kvůli umělému dýchání ptal, jak je u nich postup, přijdu-li k ne právě na zádech ležícímu zraněnému. Jejich zásada je nesahat na něj do příjezdu sanity, z důvodu hrozby poranění míchy – je jasný, že k tomu může dojít (nemám-li tu chuť a příčině a průběhu nehody), ale vyvstává otázka: „Lepší živej ochrnutěj, nebo mrtvej bez první pomoci?“

Snažím se taky zjistit maximum informací o tom jejich slavném pojmu „sexual harassment“. V našem domečku, kde jsme v personálu samý kluci, jsme dostali od cca čtyřicátníka instrukce: sexuální harašení je, když říkáš holce něco, co ona nechce slyšet, hlavně se to hlídá v práci (ještě že si v Čechách dokážou holky říct – bez soudu). Takže zásada 1: Nelámat to přes koleno, ale „step by step“. K tomu je zajímavý postřeh, že na druhou stranu nestačí na prvokontakt jen hodit očkem, ani oběma, nebo roztržené obličej úsměvem. Jo ty kulturní rozdily. 2: Když už, tak počítej, že to nebude nejlevnější záležitost. Ženský jsou tady prej hodně na prachy a ke všemu strašně ukecaný s potřebou za každou cenu ukázat svoji soběstačnost (že by daň big emancipace?) – s menšími odlišnostmi tady vidím podobnost (asi na celém světě). 3: A když už opravdu jo, tak nevyražet bez ochrany. Nevím proč jsem to první, na co mi padl zrak, uviděl kondomy – kamarád, co je tady tři měsíce byl překvapený: „Já je tady hledám celou dobu a ty...?“. Počítejte s tím, že špásování tady vyjde docela drahé (8 dolarů za balení tří kusů – což je mj. 3/4 nádrže mého Červeného sršně), ale daj se koupit i za dolar v klubech.

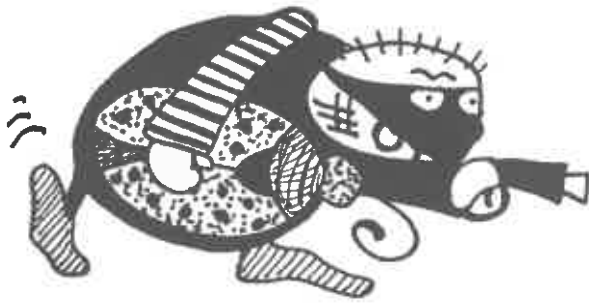
Prevence je prej nade všechno šetření, zážitky a následující možné rodinné starosti. Otcovsky nás poklepal po rameni a zakončil: „To chce cvik.“

Honzo

Broučkáda

aneb jaká nebezpečnost vás mohou potkat při broučkaření.

Jednoho krásného nedělního odpoledne se moji rodiče vypravovali na koncert do mosteckého kostela. Protože počasí bylo příznivé, rozhodl jsem se, že cesty rodičů využiju a půjdu na nedaleký kopec Špičák chytat brouky a podívat se tam na spáleniště po včerejším rozsáhlém požáru. Mého mladšího brácha zase napadlo

jít chytat k rybníku před kostel čolky. Prostě naše klasické nedělní odpoledne.

Jelikož byli rodiče ve velké časové tísní, nasedli jsme hned do auta, namířili jsme si to ke kostelu, projeli kolem parkoviště, téměř smykem jsme to otočili kolem nástupního ostrůvku a pro urychlení celé akce jsem já s bráchou vyskočil z auta ještě za jízdy. Vzpomínám si, jak brácha ještě zařval: „To je jak z amerického filmu!“ Od této chvíle jsem se už pohromadě neviděl. Rodiče zajeli za kostel, brácha si to pelášil k rybníku a já v zájmu zvýšení fyzické kondice jsem si dal po silnici ke kopci tréninkový běh.

Všechno by se teď vyvíjelo normálně, ale: chvíli předtím než jsme ke kostelu přijeli my, byl na přilehlém parkovišti vykraden a zničen autobus německých turistů.

Není proto divu, že poté, co jsem se takhle rozprchl, vzbudili jsme pozornost pracovníků nedaleké fabriky, kteří ihned volali kriminálku. Ani se tomu nemůžu divit, blesková akce před parkovištěm, rodiče (rozuměj komplici) zajíždí za kostel, brácha utíká s podezřelým ruksačkem, ze kterého mu kouká hůl od teleskopické sítky na čolky a já kompletně v maskáčích a čirou náhodou čerstvě osřihaný dohola prchám z místa činu k nejbližšímu lesu...

Policie mě dohnala, když jsem byl přibližně v půli cesty. A zrovna ve chvíli, kdy jsem byl tak akorát na dohled, jsem u silnice spatřil starou vrbu a s myšlenkou, že tam mohou být zajímavé druhy brouků, jsem skočil do škarpy a přikrčil se pod vrbu. Přestože jsem v maskáčích nádherně splýval s okolím, policie o mně dobře věděla. Dva muži v černém šli ze stran a hlavní vyšetřovatel v saku s tužkou a zápisníkem šel přímo proti mě.

V téhle chvíli jsem si jich poprvé všiml. Ale jelikož jsem si myslel, že mi jdou jen vynadat za vstup do zakázané zóny po požáru, klidně jsem vstal a vstřícně vyšel proti nim. Ti se však moc vstřícně netvářili a už padla první otázka s typickým tvrdým tónem vyšetřovatele. „Co tu děláš?“ A já jsem klidně, dosti originálně, leč pravdivě odpověděl: „No, chytám si tu brouky.“ Myslel jsem si, že vyšetřovatele vyvedu úplně z míry, ale ten bleskově zareagoval a vrtavým tónem řekl: „A lahvičku máš?“ Tak a už je to taďa, to mám za to, že chytám brouky. „Jak jsi se sem dostal?“ zněla další otázka. „Přišel jsem pěšky od kostela.“ „A nepřišel jsi náhodou takhle hnědou škodovkou?“ „No jo, vlastně jo, ale jen ke kostelu“, přiznávám se. „Tak si nasedni, jedeš s náma“, dva z nich mě chytli a vedli k autu.

Tohle rozhodnutí mě doslova šokovalo. V ten okamžik mi toho v hlavě proběhlo opravdu hodně. Co se sakra jenom mohlo stát? Ptám se tedy vyšetřovatele: „Můžete mi říci, o co tu jde?“ „To uvidíš“, zněla tvrdá odpověď. Byl jsem asi natolik podezřelý, že si byli úspěšností zásahu stoprocentně jisti. Taký se podle toho se mnou bavili. Když jsem si v autě otevřel okýnko, jeden z nich se na mě otočil a křičel: „Co si to dovoluješ, ty spratku, se asi moc často koukáš na Novu, asi si přijel z Ameriky, co!“ shodou okolností jsem se z Ameriky opravdu nedávno vrátil, ale trochu mi teď chyběl smysl pro humor, a tak jsem raději mlčel. Cestou se mě vyptávali ještě na mnoho věcí: „Kolik vás bylo v autě, kam šli rodiče, kolik je bráchovi a kam že to utekl?“ Nejvíce je rozčílilo, když jsem jim řekl, že šel lovit čolky. „Brouci, čolci, je tohleto možný?“ Dále následovalo: „Máš občanku, adresu, co jste všechno dneska dělali, kde máte auto?“, připadal jsem si jak u křížového výsledku.

Přijíždíme na parkoviště. Konečně jsem si všiml rozbitého autobusu. Stále však nevím, o co jde. Vedle už byla další dvě policejní auta, všude spousta lidí, novináři, fotografové... Dělam další chybu, opírám se o policejní vůz. Je mi mírně naznačeno, jestli se o něj ještě jednou opřu, tak se on opře o mě!

Jedeme hledat naše auto, které stálo hned před kostelem. Podle poznávací značky si bleskově ověřili nejen mou totožnost, ale i táty, mámy a dokonce mého dědečka. Co se to tu sakra děje, že do toho tahaj i dědu? Podruhé se ptám, zda můžu vědět, co se stalo. Policisté jsou neuprosní, nechávají mě v domněnkách. Už toho mám dost, připadá mi to komické a zároveň stresující. Vykřiknu: „Víte vůbec kde je můj brácha? Jděte za ním!“ Vyšetřovatel s jedním policistou vystoupili z vozu, druhý mě stále hlídal. Dlouho panovalo v autě naprosté ticho, až do doby, kdy se z kostela ozvala závěrečná pasáž ze symfoniety

Leoše Janáčka. „Doprdele, co to tam hrajou?“, projevil přirozenou inteligenci policajt. Kdybych nebyl zatčen z neznámého trestného činu, asi bych se smíchy neudržel. Teď jsem jen doufal, že brácha vše vysvětlí. To, co se dole u rybníka dělo, jsem samozřejmě nevěděl, ale z pozdějšího prodiskutování situace doma mohu doplnit.

Brácha byl, jak jsem kriminálce řekl, u rybníka a lovil čolky. Když spatřil přicházející policisty, lekl se, že je to porybný a že ho pokuta nemine. Proto jim také „rafinovaně“ odpověděl, že loví jenom záby, ty prý nejsou chráněné a na otázku, „jak se chlapečku jmenuješ“, odpověděl krycím jménem, Petr Waisler. Zdálo se tedy, že mi to chce brácha ještě více zkomplikovat. Vyšetřovatel bráchu provrтал pohledem a pravil: „A nejseš ty náhodou mladěj Hodač?“ „Ano, jsem“, zněla tichá odpověď. Naštěstí na ostatní otázky brácha odpověděl už pravdivě, dosvědčil, že jsem vyšel na brouky, a tak se trochu zklamání policisté pomalu vraceli k autu.

První moje otázka byla: „Je brácha v pořádku?“ Kupodivu klidně vyšetřovatel v saku odpověděl: „Jo, chytá tam pulce.“ Potom mi řekl, ať si vystoupím, že jsem prý čistej. Přirozeně jsem se zeptal, co se tady vlastně stalo. Kriminalista mi všechno ochotně vysvětlil, hluboce se mi omluvil a řekl, že jsem volný. „Hlavně, že to pro mě dobře dopadlo“, podotkl jsem.

Teď teprve se mi opět vrátila krev do žil, a tak jsem suverénně řekl: „Dobrá, ale teď mě zase odvezte zpátky nahoru, nebo mi zapadne slunce.“ „Samozřejmě.“ Druhý policajt jen rozčileně zamumlal: „Vodvez ho, kam patří!“ Hlavní vyšetřovatel byl tak „hodný“, že mě odvezl až ke kopci. Naposledy se mi omluvil a skoro až kamarádským tónem se mě zeptal: „Jdeš se mrknout nahoru na kopec, jak tam včera hořelo, že jo?“ Jen jsem pokývl hlavou, policajtům zamával a sledoval policejní vůz, jak se vzdaluje v západu slunce.

Následující stránky pro vás připravuje studentské sdružení **Generace21**. Více se o našich aktivitách můžete dozvědět na naší internetové adrese <http://generace21.vigard.cz>. Můžete nás také kontaktovat na emailové adrese generace21@vigard.cz.

A fenky pláčou

Něco je špatně, je třeba přijmout zákon, stalo se moderním krédem naší společnosti. Ale je přijímání zákonů jako prostředku k nápravě nastalých skutečností opravdu tak spásnou myšlenkou, jak mnozí naznačují? Nesměruje tato cesta, dlážděná dobrými úmysly, rovnou do pekla?

Myšlenka řešit vztahy mezi lidmi prostřednictvím zákonů je velmi stará a nepochybně správná. Pan Komárek nazval ČR a EU manufakturou na zákony a měl jistě pravdu. Je potřeba se však zamyslet nad tím, jak to vlastně vzniklo. Zatímco americké právo vzniká tak říkajíc za pochodu, prvním rozhodnutím nějakého soudu, jehož verdikt se stane precedentem a podle něhož se soudí další kauzy, většina Evropy postupuje jinak. Dojde-li k nějakému případu, který je zjevně v rozporu

s dobrými mravy, ale na něj neexistuje zákon, soudy se to, v dobré víře, pokusí řešit podle něčeho podobného, ale v tom přijdu na řadu politici. Ti již nehledají meritum daného sporu, ti se pokusí vymyslet řešení – politické, jak jinak. Snaží se nalézt kompromisní návrh, který už není ani tolik o problému samém, kterému se mnohdy ani nepokusí porozumět, ale spíše o jeho průchodnosti ve sněmovně a především, co si budeme nalhávat, o jejich partikulárních zájmech. A tak vznikne návrh zákona o chovu psů, jehož součástí je evidence všech psů v republice vč. jejich psích rodičů (můj pracovní název zní „psí matrika“). Tak by zástupy nově přijatých matrikárek koukaly na fenku, co máte doma z výšky, protože by u štěňátek, jež povila, měla uvedeno „otec neznámý“. Já se však domnívám, že by ji to trápilo mnohem méně, než pány poslance.

Zákon má být tím nejjobecnějším, minimem morálky, a ne prostředkem k řešení každodenních problémů. Otázky jako napadení psem či drogy, na něž se nyní píšou nové a nové zákony, lze většinou řešit podle platného právního řádu. Ale to voliče neuspokojí, on chce vidět, že „ti nahofe“ něco dělají. A tak oni realizují svoje nápady a fenky pláčou.

Jan Svoboda

Generace21,svoboda@kostatx.cz

Brno se omluvilo

Dne 17. 5. 2001 brněnská radnice ve svém prohlášení vyslovila lítost nad odsunem brněnských Němců a formálně se jim omluvila. Šlo o krok správným směrem? Diskutabilní záležitost. Otázka ovšem není omluvit se nebo neomluvit, ale postihnout či nepostihnout.

Mezi roky 1938 a 1946 došlo mezi Českoslováky a Němci k velké řadě příkoří a nespravedlností. Důsledkem německých nepra-

vostí byl organizovaný odsun německého obyvatelstva z území Československé republiky, který byl právně podepřen závěry konference Spojenců v Postupimí a zakotvením v čsl. právním řádu. Jednalo se tedy o platný akt mezinárodního i vnitrostátního práva. Klíčovým slůvkem je ale pojem „organizovaný“. Události byly totiž rychlejší než čsl. úřady a během tzv. „divokého“ odsunu Čechoslováci

dokázali, že všichni pocházíme ze stejné matky. Tito samozvaní mstitelé porušovali platné právní předpisy a povinnost jejich postihu tedy padala na hlavy později etablovaných úřadů. Cítí snad brněnská radnice odpovědnost za nepostižení dnes již mnohdy promlčených činů? Obávám se, že nikoliv. Brzy totiž budou volby a zmíněná omluva je pěkným a nezávazným způsobem získání morálního kreditu.

Quo vadis české vysokoškolské?

O čem byla poslední novela zákona o vysokých školách a jaký je její význam? Přinesla řešení problémů nebo snad udala směr dalšímu vývoji? Otázek je mnoho, ale jedno je jisté, není to změna poslední. Že české vysoké školství čeká reforma, o tom nikdo nepochybuje, ale kdy a jakou bude mít podobu? V blízké budoucnosti a tím myslím dobu do parlamentních voleb se nic podstatného nestane. Student VŠ je přeci také volič, kdo z politiků by si ho chtěl pohněvat. Spíše bude slyšet spousta slibů: jako vždy bude „levice“ slibovat podpory a dotace, „Pravice“ bude chtít zavést školné (tj. jiný název pro vysokoškolskou daň).

Nechci být skeptik, možná přijde někdo s něčím objevným, nechme se překvapit.

V současnosti probíhá o celé VŠ problematice, a to jak v odborných časopisech, tak i na stránkách denního tisku, diskuse, ke které se rád připojuji. Předně nesouhlasím s tvrzením, že ve školství je málo peněz, a proto je nutné zavést školné jako další zdroj financování. Takové pojetí znamená jen zavedení dal-

Jinou cestou omluvy by bylo označení konkrétních lidí a činů. Dokonce i jejich zveřejnění je dnes už možné a legální, protože se jedná o archivní materiály nepodléhající ochraně osobnosti. Jde ovšem o cestu nepopulární a silně nebezpečnou pro zastupitelský sbor. Postižení totiž disponují volebním právem.

I České Budějovice obývala početná německá menšina. I tato byla odsunuta. Cítí buďtoví Češi morální odpovědnost za „divoký“ odsun? Pokud ano, omluvme se. Omluvme se ale tím, že odsoudíme konkrétní lidi a činy. Neodsuzujeme epochu, na jejíž průběh měli obyvatelé Brna a Českých Budějovic nepatrný vliv. Koneckonců šlo o epochu vítězství demokracie a lidské svobody nad útlakem a nesvobodou. Důsledky tohoto vítězství se projevují dodnes a budou se projevovat i nadále.

Každá omluva je ale zbytečná tam, kde si lidé neuvědomí, že postup „oko za oko“ za sebou zanechává slepý svět.

Martin BOHUSLAV

Generace21,bohoslav@vigard.cz

Vilém Tanzer
Generace21,tanzer@vigard.cz

Malá recenze na auto

Za tyhle řádky budu asi ukamenován francouzskými klíči, natřen vazelinou a posypán peřím. A dostanu se po té mučednické smrti do pěšího nebe, kde dobrý voják Švejk dnes putuje po bezprašných cestách (a po svých) z Putimi do Putimi.

Proč se pokouším plivat proti větru?

Pýcha mne svedla.

Jeden španělský filosof napsal, že bůh (bůh, nebo Bůh) nepotřebuje automobil, protože je věčný. Ani já nemám auto, a jsem tedy podobný bohu (Bohu). Nesnažím se předjet vlastní rakev v Oktávii. Jdu vstříc své smrti pěšky a polními cestičkami, kam auta nemohou. Místo motopříruček studuji Aristotela a kovbojky. V životě jsem neměl v ruce automatu, ale vím, jak se dostanete z Veselí do Strážnice loukami.

Byl jsem v povijanu, když na Slovácko přijel Romain Rolland. Protože tatínek uměl francouzsky, bydlel nějakou dobu u nás. Cimbály a hudeci ho moc ne bavili, ale proseděl celé noci na loukách u slepých ramen Moravy a pokorně naslouchal zpěvům žab.

„Zelený Beethoven“, řekl mému tátovi, když odjížděl do Paříže. To proto, že chodil pěšky, neměl renaulta, ale zato dlouhé, dlouhé nohy. Až na zem a ještě trochu zahnuté, jak říkal můj profesor latiny.

Mám zrovna takové a užívám jich.

Mnoho je toho věčného ve mně, především všechny moje chyby. Nemaže auto, jsem věčný jako bůh. Jako bůh se všemi chybami. Mnohokrát se mi pro moji věčnost lidé vysmívali. Hlavně abstinenti. Kdybych prý... tak bych už dávno měl Spartaka.

Nemám. Oni ho mají a jejich život je strážlivý, strašně strážlivý.

Až do smrti se budou potloukat po silnicích.

Bože, kdybych měl automobil, pak už bych neměl čas na své chyby a na svá myšlení. Přestal bych se Ti podobat. Jsem přece Tvoje největší chyba a Ty to víš.

(Nebo ty?)

Jan Skácel, 1964

Z MÉHO NOTESU

Josef Sudek

...Dlouho nevěděl a dokonce popíral, že je umělec ve fotografii, který tvoří umělecká díla, jejíž cílem není popis a determinace předmětu, nýbrž smysl v něm utajený. Toto popírání umělce v sobě nebo umění ve fotografii však u Sudka nepramenilo z nemístné skromnosti nebo dokonce z nechápání významu fotografie, ale bylo to odlišování se od těch, kteří nedělali fotografii skutečně výtvarnou, nýbrž „uměleckou“, zakrývající tím nedostatek samotného fotografického talentu, uměleckého citění a nejednou i neznalost řemeslné složky. Proto se skutečný umělec Sudek od těchto „umělců“ distancoval. Tvořil na rozdíl od nich skutečné umění čistě fotografické, výtvarné a raději prohlašoval fotografii za řemeslo.

(L. Linhart 1955, upraveno)

Přesto jsou vyvrcholením jeho fotografické tvorby fotografie z cyklů: „Okno mého ateliéru“ nebo „Talír s vejcem“, které se nezavěšeným mohou zdát pouze „umělecké“. Tyto Sudkovy fotografie však nevznikly jednorázově a cíleně, ale z celoživotního autorova přirozeného vývoje, který také v sobě skrývají.

- HODY -

Maličkosti s lupou

Američtí dělníci bookmarkují dvojnásobný počet stránek než dělníci v Německu, Francii či Velké Británii (*Pitney Bowes/Institute for the Future*).

75 procent aktivních vědců se o svůj obor začalo zajímat přibližně v 11 letech (*Roper Starch Worldwide*).

Nejnovější zbrani proti hudebnímu pirátství bude způsob, jakým píšete na klávesnici. Koncem tohoto roku hodlá torontská hudební společnost Musicrypt.com spustit službu, která identifikuje uživatele podle způsobu, jakým zadává heslo. Touto cestou stránka zajistí, že hudbu bude moci stahovat pouze uživatel, který za ni zaplatil. Musicrypt.com licencovala technologii nazývanou BioPassword od společnosti Net Nanny Software a uvádí, že uživatelé budou identifikováni na základě vzorce, jakým mačkají klávesy při zadávání hesla a tyto informace budou porovnávány se vzorcem získaným při registraci. Úspěšnost je údajně 98 %.

Průměrný vlastník mobilního telefonu s WAPem přistupuje na Internet méně než jednou týdně (*Deutsche Telekom*).

S očekávanými příjmy 850 milionů dolarů předstihne letos internetový průmysl výrobu automobilů (728 milionů) (*Cisco Systems*).

260 z 500 nejrychlejších počítačů světa je používáno výhradně pro obchodní účely (*University of Mannheim/University of Tennessee*).

Půlnoční nákupy vykazují v Anglii rozdíly pohlaví, ženy kupují nejčastěji zmrzlinu, muži kondomy (*Taylor Nelson Sofres*).

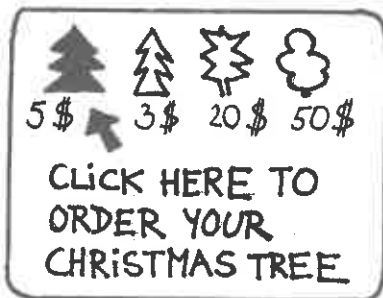
Objem online reklamy v Evropě by se měl vyplhat ze současných 818 milionů eur na 2,6 miliardy v roce 2003 (*International Data Corporation*).

Všeobecně oblíbená softwarová firma Microsoft (známá též jako Redmondská bestie) zveřejnila na své internetové stránce formulář, kde si můžete spočítat, jaké riziko podstupujete, používáte-li programy bez licence či pirátský software. V závislosti na vašich odpovědích vás Microsoft ohodnotí nízkým, středním nebo vysokým stupněm rizika. Jistě nikoho nepřekvapí, že pokud zakoupíte všechno softwarové vybavení od Microsoftu – licence, licence na licence, licence na upgrade, licence na klientské sta-

nice, nákupní licence atd. – budete ohodnoceni kladně. Běda však, když si kupříkladu koupíte počítač s předinstalovaným softwarem!

Podle Mladé fronty Dnes dospěla právní bitva o patrně nejdražší internetovou adresu sex.com do cíle. Tato takzvaná doména, jejíž hodnotu odhadují experti na sto až dvě stě padesát milionů dolarů, se podle rozhodnutí soudu navrátilo do vlastnictví Garyho Kremena, který si ji zaregistroval již v roce 1994. Adresu však nijak nevyužíval, a tak se před pěti lety podařilo jinému Američanovi Stephenu Cohenovi získat na základě falšované žádosti práva na využívání sex.com. Postupně si na této adrese vybudoval pornografické stránky se zhruba devíti miliony uživatelů, kteří Cohenovi přinášeli hrubý zisk kolom sta milionů dolarů ročně.

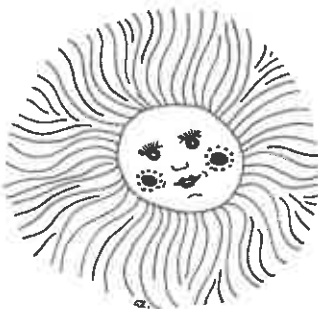

V minulém roce nakupovalo přes Internet na Vánoce 1,4 milionů lidí (*Taylor Nelson Sofres*).

Pět nejvyhledávanějších slov skrze WAP na Google jsou „wap,“ „sex,“ „chat,“ „nokia“ a „gay“ (*Google*).

V roce 2001 bude po celém světě 133 milionů uživatelů Internetu (*International Data Corporation*).

V moskevském televizním pořadu Nahá pravda mohou ruští diváci vidět moderátorku, která nahá demonstrovuje rozsah svých znalostí o počasí. Na americké internetové stránce Weather Underground (www.wunderground.com) naopak mohou uživatelé Internetu vidět... co se děje na meteorologických satelitech. Weather Underground není největší stránka na předpovědi počasí, ale obsahuje momentální klimatické podmínky v reálném čase, předpovědi a kupříkladu také varování před bouřemi (díky National Weather Service). Stránka nabízí své služby ve více než 50 jazycích, včetně češtiny.

Téměř 10 procent z 393 miliard mailů odeslaných v US v minulém roce byl spam (*eMarketer*).

Mirek Zeman
Autor je Evil Human Resource Director a okrajově také editorem serveru lupa.
převzato z článků autora na serveru www.lupa.cz

Kompas plus

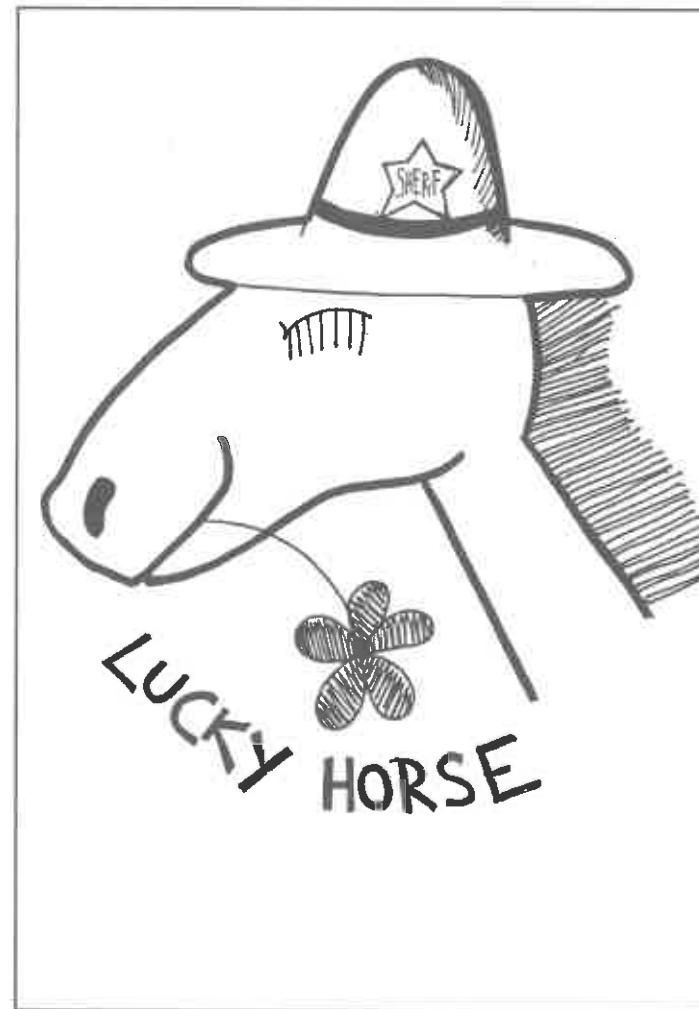
Lucky Horse

Jestliže patříte mezi spokojené majitele nádherných zvířat s velkýma dojemnýma očima a rychlýma nohama, které dnes nazýváme koně, pak by vaše kroky neměly minout obchůdek na Rudolfovské ulici. Asi sto metrů od sedlářství najdete prodejnu jezdeckých potřeb Lucky Horse.

Pro své věrné čtyřnohé miláčky či sportovní partnery zde najdete komplexní sortiment sedel, deček, uzdeček, udidel, veškeré potřeby z kůže, doplňky, tedy vše, co potřebujete k westernovému i klasickému ježdění. Zkrátka a dobře, po odchodu učiníte svého koně doopravdy šťastným.

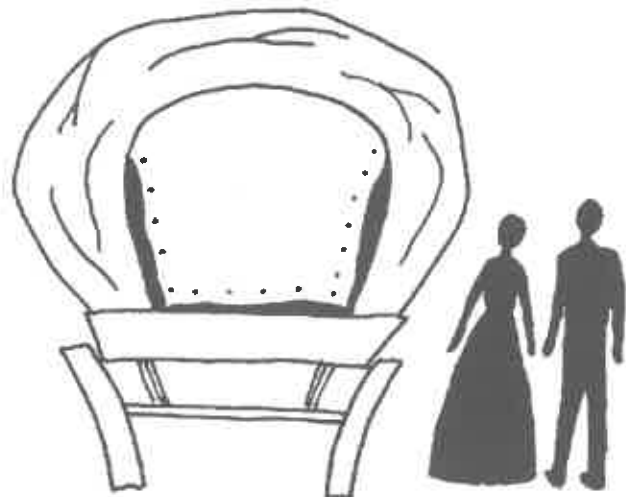
Prodejna Lucky Horse spolupracuje se sedlářstvím Western store. Seskupení tohoto symbiotického spojení lze nalézt i mimo České Budějovice. Jmenujme např. pobočky v Praze I, ulice K. Světlé, dále ve Vyšším Brodě, Náměstí 76, v Plzni, Dřevěná 3, Hulíně, Záhlinická 474 nebo v Klatovech na Videňské 6.

Návštěvníků se ujme ochotná obsluha a k zahození není ani příjemné prostředí stylové prodejny provoněné koňákům tolik známou vůní. Doporučuji neváhat a využít velkého výběru i příjemných cen a udělat radost sobě i svému koníkovi.

Kočovní herci tu jsou, máky kvetou...

Mezinárodní kočující divadelní společnost Footsbarn Travelling Theatre počti při své letní zastávce Brno, kde bude 11. až 15. července hrát Revizora od Nikolaje Vasiljeviče Gogola. Soubor vznikl ve Velké Británii před třiceti lety a na území České republiky vystupoval naposledy v červenci roku 1989. Tehdy navštívila kočující společnost Prahu na cestě Evropou s festivalem pouličního divadla – Karavana míru. Letos přijede skupina do Brna díky dlouhotrvajícím kontaktům s divadlem Husa na provázku. Cirkusový stan pro 500 diváků vyroste na Kraví hoře. Diváci budou moci obdivovat i maringotky, v nichž třicítka kočujících herců žije po celý rok. Cestující divadlo hraje v angličtině nebo francouzštině. Soubor zpracovává především klasická a známější dramatická díla, protože u nich lze předpokládat jistou znalost ze strany diváků, což pomáhá zvládnout jazykové bariéry.

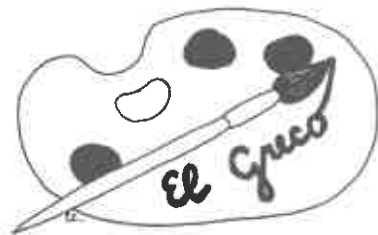
- EZ -

Ve Vídni je k vidění El Greco

Jedinečná expozice slavného malíře doby manýrismu Domenika Theotokópoula (1541–1614), známého spíše pod přezdívkou El Greco (Řek), byla nedávno otevřena ve vídeňském Uměleckohistorickém muzeu. Výstava nabízí ke zhlédnutí čtyřicet mistrovských originálů, což je asi pětina z El Grekovy dochované tvorby. Organizátorům se podařilo získat ta nejvyšší a nejslavnější díla z amerických sbírek a konfrontují je s obrazy, které zapůjčilo Španělsko. Kromě toho lze vidět i díla zapůjčená Itálií, Řeckem, Velkou Británií a Maďarskem. Výstava i celé Uměleckohistorické muzeum jsou otevřeny každý den od 10 do 18, ve čtvrtek dokonce až do 22 hodin. Expozice je otevřena do 2. září a lze ji navštívit i na internetu na adrese:

<http://www.khm.at/elgreco>.

- EZ -

Na Slovanskou epopej od apríla

Slovanskou epopej, monumentální cyklus dvaceti obrazů od Alfonse Muchy s motivy ze slovanské historie, má veřejnost od 1. dubna opět možnost vidět na zámku v Moravském Krumlově. Tento soubor je na moravskokrumlovském zámku vystaven už od roku 1963. Loni jej vidělo přes dvacet tisíc návštěvníků, a to jak Čechů, tak i turistů ze všech koutů Evropy. Slovanská epopej, která je majetkem Galerie hlavního města Prahy, by měla na zámku v Moravském Krumlově zůstat do roku 2002.

- EZ -

Víte, že...?

...ve středu 2. května oslavil legendární Hurvínek už pětasedmdesáté narozeniny?! Dřevěná postavička všetečného a prostorekého dítky se poprvé objevila na jevišti loutkového divadla v Plzni. Duchovním otcem figurky je loutkář, profesor Josef Skupa. Jeho následovník, Miloš Kirschner, procestoval spolu se svojí ženou Helenou Štáchovou a ušatými postavičkami více než třicet zemí a namluvil Spejbla a Hurvínka sedmnácti jazyky.

...v pražském divadle Ypsilon mělo již 150 repríz netradiční pojetí Smetanovy Prodané nevěsty s podtitulem *Pojď domů, ona brečí* v úpravě Jana Schmida a Miroslava Kořínka? Představení se zde hraje již od roku 1996 a podle všeho se na repertoáru udrží i nadále. V nakladatelství Supraphon bylo v uplynulých dnech představeno dvojalbum s kompletní nahrávkou z tohoto představení. V záznamu hraje celý soubor na rozličné hudební nástroje a kolektivně zpívá. Mezi sólisty vynikají Marek Eben v roli Jeníka, Jaroslava Křechmerová jako Mařenka a Jiří Lábus v roli Kecala.

- EZ -

Zeptali jsme se na váš kulturní život

Do osmého čísla nám kulturní minirozhovor za zpěvu ptactva v sádecké zahradě poskytla mykoložka **dr. Anna Lepšová**.

První moje otázka se už tradičně vztahuje ke knížkám. Můžete nám prozradit, co ráda čtete, popřípadě doporučit nějakou pěknou knihu?

No já musím říct, že v současné době už skoro nečtu. Ještě před deseti, patnácti lety jsem hodně četla, ale zdálo se mi, že vlastně nežiju, že jenom čtu knížky a že ten svět je o něčem jiném. A tak jsem se rozhodla, že přestanu číst, že se budu dívat a že budu žít pořádně. Tak jsem se dívala po světě a trochu se mi názor na život změnil a i na spoustu jiných věcí, takže jsem změnila i životní styl.

Ale z těch kulturních oblastí jsou mi ty knížky pořád asi nejbližší, protože k nim mohu vždycky přijít. Nemusím chodit na nějakou kulturní akci, která je někde vyhlášená, a na kterou většinou zapomenou nebo na ni nemám čas.

Teď čtu Zlaté rouno od Gravesa, to je knížka, která pojednává o starém Řecku a duchovních soubojích mezi bohyní matkou a řeckým Pantheonem, který tam byl postupně do-sazován. To mě zajímá spíš z toho pohledu barbarského náboženství, jak ti lidé vnímali, jak prožívali svět, jak se chovali a jak se podle příležitosti přiklíněli buď k tomu, nebo k onomu bohu, podle toho, koho potřebovali.

A potom, většinou když si chci trochu odpočinout, tak se podívám, co čtou moje děti a půjčím si to. To mě docela zaujaly fantasy, které se teď hodně čtou. Nejvíce se mi tam líbily takové postavy čarodějnic. A vůbec se mi na těch knížkách líbí, že ač je to takové poměrně lehké čtení, dávají se tam nalézt moudré věci. Takže se tím dávám inspirovat. Tady z toho života v práci je člověk zvyklý, že musí všechno vůli dotlačit, být cílevědomý, pilný, pracovitý – a někdy to dá strašnou práci. V těch knížkách byl takový zajímavý postřeh – ta čarodějnice pozná přesně ten okamžik v událostech, čase a prostoru, kdy má lehce zapáčit, aby se běh věcí změnil a stalo se to, co ona chce. Já se to snažím vnášet do života, snažím se sledovat věci a děje kolem sebe a poznat ten správný moment, kdy se má zapáčit. A vůbec si s tím, co čtu, pak taky ráda hraju a dodává mi to inspiraci.

Ten literární žánr, který jsem četla před deseti lety, byl dost odlišný. Kdysi mi dr. Fuchs půjčil jednu knížku, jmenovala se Svět podle Karpa a popisovala takový doce-la absurdní svět. Člověk z této naší civilizace se dostal do kultury, která se bála stárnutí, vadnutí a umírání. Oni třeba sázeli kytky cibulkami obráceně. Byl záhon, krásně to tam vonělo a oni říkali: „No to jsou přece tulipány a tady narcisky...“ – „A kde jsou ty květy?“ – „Ony kvetou do země.“ – „Proč?“ – „No abychom neviděli, jak odkvétají.“ A lidé, když cítili, že už v tom světě nejsou tak krásní, jak by měli být, nebo cítili někde to vadnutí, tak odcházeli dobrovolně někam umřít.

No a pak mě zajímají takové věci kolem existencialismu – Albert Camus třeba.

Chodíte do kina?

Do kina chodím málokdy, naposledy jsem viděla Rebely – není to špatný film, ale moc těch hlubších myšlenek jsem tam nenašla. Je to film spíš pro zkrácení chvíle. Kytici jsem neviděla – co se teď ještě hraje? Pelišky – no to se v současné době těžší z minulostí, která už je trochu obehnaná. To je taky důvod, proč jsem po nějakém čase přestala číst samizdat, protože už to bylo pořád jedno a totéž.

Máte nějakou oblíbenou hudbu, kterou si ráda pouštíte třeba při práci, nebo naopak při odpočinku?

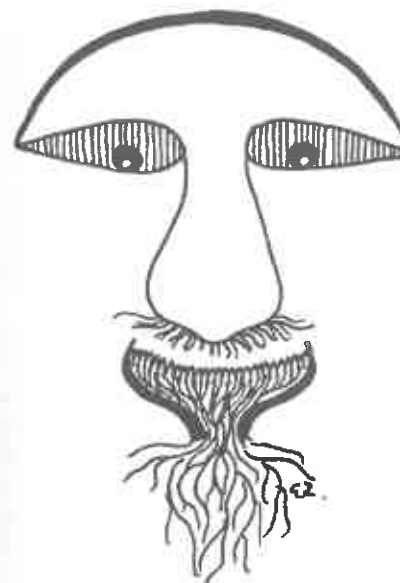
Já hudbu poslouchám málo, taky na to ani nemám žádný pořádný přehrávač, občas něco chytnu v rádiu. Dost mě těší jazzové věci. Ten takový klasický jazz sice úplně nemusím, ale třeba semaforové věci nebo Ježkovu hudbu a písničky. Chodila jsem na koncerty Classic Jazz Colegia – já nevím, jestli ta skupina ještě existuje – občas si pozvali nějakého jazzmana ze světa a byly tam věci, které se mi hodně líbily, a když mám na ně náladu, tak si je pouštím. No a některé Stivínovy věci jsou také dobré, takové ty trochu klasičtější. A pak Gerschwin, to je jazz v té vážné rovině, a toho mám taky moc ráda.

Jinak co mě fascinuje, to jsou čeští písničkáři, protože mám pocit, že snad neexistuje nikde ve světě takové bohatství zhudebně-ných básní. Mě zajímají takové ty, co se nad něčím zamýšlejí, takže třeba Nohavica. Možná je to tím, že je mi věkově blízko, takže reflektuje některé věci, které vnímám hodně i já.

No a když byl tady v Budějovicích na koncertě Janota, tak jsem opravdu nelenila, nezapomněla jsem a šla jsem si poslechnout jeho minimalistickou hudbu. Je to takové trochu meditativní.

Ještě mě zaujalo, jak si hrajete s tím, co vyčtete z knížek – nenapadlo vás někdy, hrát si takhle i s věcmi, něco tvořit?

Mě zajímá spíš užité umění, vyjadřování v abstrakcích, to pro mě není. Svě výtvarně

cítění využívám k aranžování věcí kolem sebe nebo v nějakých ručních pracech. Teď se třeba seznamuji s ovčí vlnou. Někde jsem sehnala pytel vlny a jdu z té úrovně, že napřed ji musím vyprat, pak vyčesat kartáčem a teď jsem z ní zkoušela něco uháčkovat. Potom občas zkouším ušít něco jednoduchého z kůže.

Jinak mě fascinuje ohořelé dřevo. Začalo to na Korfu, kde jsme byli v takovém spáleném olivovém háji. Oliva je známá tvrdým dřevem, ale ona, jak se zahřála a ohořela, dostala jinou strukturu a pevnost a to dřevo zkrásnělo. A to mi tam zase přicházely takové analogie s lidským životem. Člověk roste, roste a pak najednou ho něco sežehne. A teď jde o to, z toho sežehnutého materiálu, který nějakým způsobem utrpěl, ztratit kus sebe, dostat nějakým způsobem něco nového. Jako s tím dřevem – když se s ním pracuje, třeba jenom tak, že se odstraní uhlíky, vyjde z toho nový krásný tvar.

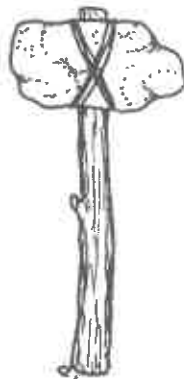
Jinak, jak říkám, snažím se umění a kulturu přenášet do života. Jakmile jsem ve fofru, stresu, nestíhám, tak mám pocit, jako bych nežila. To mi tam tyhle prvky chybí. Ale není to o tom, že bych navštěvovala výstavy, divadla, filmy nějak cílevědomě, spíš náhodně, dívám se kolem sebe a chytám inspiraci z toho, co vidím.

Děkují vám za rozhovor. - EZ -

Stránská skála v Anthroposu

V pavilónu Anthropos v Brně-Pisárkách otevřelo nedávno Moravské zemské muzeum nevelkou, ale zajímavou a obsahově pestrou výstavu o Stránské skále. Tento 310 metrů vysoký kopec je archeologickou lokalitou evropského významu. Bylo na něm provedeno velké množství výzkumů, ale jejich výsledky jsou veřejnosti v ucelenější podobě poprvé prezentovány až nyní. Na Stránské skále bylo nalezeno nejstarší sídliště *Homo erectus* na Moravě – z doby přibližně před 600 000 lety. První nálezy z této lokality, která našim prapředkům poskytovala rohovec k výrobě kamenných štípaných nástrojů, pocházejí z roku 1929. Významnější výzkumy zde prováděl a objevy systematicky seřadil prof. Rudolf Musil v 60. letech minulého století a na ně navázal v letech 1996 – 1998 Karel Valoch z ústavu Anthropos.

- EZ -

Idiot - nová premiéra v Národním divadle

Pražské Národní divadlo chystá v režii Ivo Krobota premiéru dramatu F. M. Dostojevského *Idiot*. Hlavní postavu knížete Myškina ztvární Vladimír Javorský, v dalších rolích se představí Iva Janžurová, Hana Ševčíková, Ladislav Mrkvička, Věra Galatíková a jako host Martin Štěpánek.

- EZ -

Stoletá Rusalka

Poslední březnový den uplynulo sto let od premiéry Dvořákovy *Rusalky* v pražském Národním divadle. Vedení opery Národního divadla nyní vydalo ve spolupráci s Českým hudebním fondem k této příležitosti pamětní tisk, v němž se stručně připomíná vznik a okolnosti premiéry.

Největší část tohoto pamětnického tisku je věnována obrazové dokumentaci prvního uvedení *Rusalky* v roce 1901 v secesní stylizaci v režii Roberta Poláka. Dále tento tisk připomíná Vysokou na Příbramsku, panství Dvořákova švagra hraběte Václava Kounice. Ten si na Vysoké nechal v roce 1878 postavit útulný zámeček jako letní sídlo pro svou rodinu a Antonín Dvořák tam byl častým hostem. V roce 1884 koupil od Kounice pozemek se špejcharem, ze kterého po přebudování vznikl venkovský dům nazývaný dodnes vila *Rusalka*. Tam měl skladatel svoji pracovnu. Dnes je v novorenesančním zámečku na Vysoké umístěna stálá expozice Památníku Antonína Dvořáka spolu s koncertním sálem, knihovnou a badatelnou. Prohlídku výstavy mohou návštěvníci spojit s příjemnou procházkou k nedalekému Rusalcínu jezírku.

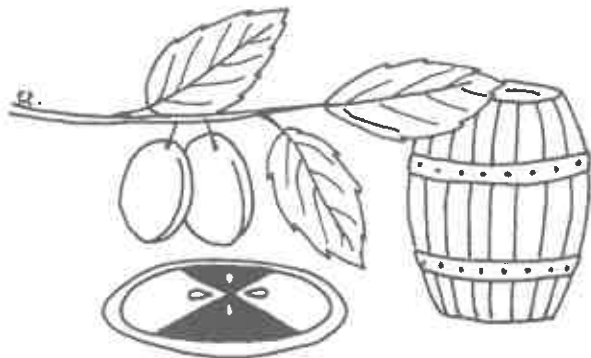
Národní divadlo nastudovalo *Rusalku* celkem již dvanáctkrát. Úspěch na české scéně pomohl této opeře do světa – už na podzim 1901 jednal Antonín Dvořák ve Vídni o uvedení své opery, kterou měl dirigovat sám Gustav Mahler. Videňská premiéra se *Rusalka* dočkala v roce 1908 ve Slovinsku, v USA byla poprvé uvedena v roce 1935 v Chicagu. Japonci měli možnost tuto operu vidět až na podzim 1999.

V pražském Národním divadle se rekordního počtu téměř 650 repríz dočkala *Rusalka* dirigenta Zdeňka Chalabaly z roku 1960, která se na repertoáru udržela třicet let. I v těchto dnech se na prknech Národního divadla *Rusalka* hraje, a sice v inscenaci, která měla premiéru v říjnu 1998 pod taktovkou Jiřího Bělohlávka.

- EZ -

Otevřeno druhé poschodí vizovického zámku

Stálá výstava o pálení slivovice a nová prohlídková trasa v dosud nepřístupném druhém poschodí obohatily nabídku turistům v zámku ve Vizovicích na Zlínsku.

Ve druhém patře mívali zámeční páni ložnice, knihovnu, čítárnu, kuřárnu, hernu, salónek, jídelnu pro hosty, společenskou místnost, dámské hostinské pokoje i sklady oděvů, bot či prádla. A tak si nyní návštěvníci vedle prvního, reprezentativního, poschodí mohou prohlédnout i to druhé, které je reálným dokladem

životního stylu vyšších vrstev v minulých staletích. Dvanáct nově zpřístupněných pokojů bylo zařízeno z nábytku, obrazů a doplňků uložených v depozitáři.

V zámku je k vidění i stálá výstava o tradici pálení slivovice ve Vizovicích, která městečko proslavila ve světě. Přehledka pomůcek pro pálení slivovice včetně černé pálenice a receptů na další využití švestek je doplněna výstavkou sto dvaceti lahví z archívů vizovické palírny Rudolf Jelínek, jejíž počátky sahají do začátku 19. století. Kromě výroby pálenky expozice přibližuje i další tradiční způsoby zpracování švestek na Valašsku. Autorem výstavy je etnograf Karel Pavliščík ze zlínského Muzea jihovýchodní Moravy.

- EZ -

V Mikulově zpřístupněna barokní hrobka

V Mikulově na Břeclavsku byla po pětapadesáti letech znovu zpřístupněna barokní hrobka Dietrichštejnů. Hrobku založil někdy na jaře roku 1623 kardinál František Dietrichstein (v minulém století se druhá polovina názvu rodu počestila a nyní se uvádí Dietrichštejn). K legendami opředené soše Černé Madony umístěné uvnitř směřovaly v sedmnáctém století četné zástupy poutníků. V roce 1784 však hrobka bohužel vyhořela, což znamenalo konec svatého poutního místa. Podle pověsti tenkrát bouchl kuchař kotel na místní poště, která sloužila i jako hostinec. Oheň zničil i střed Mikulova. Hrobku obnovil až o osmdesát let později další z představitelů dynastie, Josef. Poslední pohřeb se v ní konal v roce 1920. Restaurátoři v minulých letech obnovili nejen stavbu, ale také poškozené rakve (je jich celkem čtyřiačtyřicet), varhany a fresky. Turisté navštíví v rámci prohlídky také kapli a její věž, odkud je krásný výhled na mikulovskou městskou památkovou rezervaci. Kaple má výbornou akustiku, a město by v ní proto chtělo v budoucnosti pořádat i koncerty duchovní hudby.

- EZ -

Rachel

Ahoj miláčku! Moc se omlouvám, že jdu pozdě. To víš, poslední dobou nějak nemám čas. Vždyť mě znáš, musím udělat stovku věcí najednou a to nejpodstatnější pak nestihám.

To víš, že tě ferozně miluji. Snad bych ti to ani neměla tak často říkat, nebo ferozně zpychneš, víd'!

Jak se mám? Bez tebe ferozně. Myslím na nás každou vteřinu. Pamatuješ na den našeho seznámení? Potkal jsi mě na ulici a z ničeho nic jsi mě oslovil. Zrudla jsem jak rak. Bylo mi ferozně, na rohu mě čekala maminka. Jenomže já se do tebe zamilovala snad už tenkrát. Nemohla jsem odolat, a tak chudák máma čekala dvě hodiny, než jsem vyšla z té restaurace. Ta zuřila! Čtrnáct dní jsem nesměla sama ven. A tys mi celou tu dobu házel růže do oken. Cítila jsem, když jsi přicházel, nikdy jsi mě nemusel upozorňovat bříknotem kamínků o sklo. Tvé velké hnědé oči, tvůj zářivý úsměv, mávající paže... To vše mě honilo ve snech celé dlouhé měsíce. A později jsem rudla pod laskáním tvých rtů a jemných dotyků dlouhých prstů.

Ale nejkrásnější byl náš společný výlet. V den odjezdu jsem byla ferozně nervózní - ne, nesměj se - vážně jsem nechtěla zapomenout nic důležitého. Chtěla jsem, abys ve mně našel i praktickou ženu. Naštval jsi mě, když jsi mi celý ten kufr vysypal, a - jak jsi tomu říkal - zredukoval jeho obsah.

Na tom nádraží jsi ale zmatkoval ty. Já věděla, že nastupujeme do špatného vlaku, ale o tom jsi ty nechťel ani slyšet. Naštěstí nás na omyl včas upozornil vousatý průvodčí a my ten správný vlak stihli.

Už cestou mě zarazila nádhra okolní krajiny. Ta nekonečná pole, střídající se s borovými lesy a později kamenitými cestami, skálami a tajemnými hvozdy. Nad tím vším kroužili draví ptáci, snad krahujci či kaňata. Mašinka statečně supěla po úbočích do stále větších výšek. Držel jsi mě kolem ramen a s úsměvem mi ukazoval nové a nové krásy této země, hládl jsi mě po vlasech a šťastně se smál. A já s tebou. Lidé okolo si mysleli, že jsme blázni. Bylo nám to jedno.

Ta chatka měla své kouzlo. Zapadla v hlubokém lese, romanticky opuštěná, rozvrzaná, avšak poskytovala nezbytné pohodlí. I vařit se tam dalo. No tak, kdy už mi konečně odpustíš tu spálenou rybu? Stejně jsi za to mohl ty, neměl jsi mě tolik rozptylovat...

Nezapomenutelný byl večer. Celé hodiny jsi sbíral dřevo do krbu a mně se podařilo hned napoprvé rozdělat krásný hřejivý oheň. Seděli jsme spolu na kožšině na zemi, ruce sepjate a pozorovali jsme tancící plamínky, které hládoavě olizovaly seschlou kůru. Šišky tak krásně prskaly!

Těhdy neexistovalo nic než my dva, ten oheň a vůně hořící smůly, které znamenaly naše štěstí.

Půlnoční pochod k vodopádu mi nejdřív připadal tak trochu šílený. Držela jsem se tě jako klíště, za každým stromem jsem cítila duchy, vlkodlaky a jiné příšernosti, a ty ses mi smál, bezpečně jsi mě převáděl přes kořeny, odfirmoval jsi zákeřné šlahouny z mé cesty.

Zanedlouho jsem uslyšela temné hučení. A pak jako blesk z čistého nebe, stála jsem na firozivém útesu, podé mnou se vařila voda a řítila se desítky metrů kamsi do hlubin. Nejdřív mě ochromil strach. Ztuhla jsem a v přímo posvátné furze jsem sledovala to divadlo, kde jedinými herci byly vodní živel a sama příroda ve své civilizaci nezkažené podobě. Ta scenérie mě uchvátila, zvláště pak, když vyšel měsíc a vše ozářil přízračně bílým světlem.

Roztáhla jsem ruce a vystavila čelo vlahému nočnímu vzduchu. Měl jsi ruce sepjaté kolem mého pasu a bradou ses mi opíral o rameno. Vychutnávala jsem ty okamžiky nezkalené radosti a opravdového štěstí, takového čistého, opravdického, nekomplikaného štěstí, jaké přichází pouze jedinkrát za život. A stávalo se tím větší, že ty jsi cítil to samé. Nebyla jsem sama.

Vodopád šeptal příběh o lásce, vykládal o starých časech, kdy mohutné duby měly ještě uzounké kmínky a obtížně odolávaly náporům víchřiv a bouří. My rozuměli té řeči a navzády si z těch pohádek vezmeme poučení.

Vraceli jsme se jako omámení. Po celý zbytek noci jako bychom byli opilí. Avšak ráno nás netrápila kocovina, nýbrž další a další láskyplné okamžiky nám rozproudují vařící se krev v žilách.

Ani nevím, proč ti to celé vyprávím znovu, vždyť to znáš sám. Vždyť jsi měl lepší paměť než já. A neříkej, že ne. Mám pravdu. Já zase lépe zpívám. Jako tenkrát na chalupě tvých rodičů. Přijeli tam tví spolužáci s kamarádkami. Trochu se pilo a ty jsi po druhé hodině zapěl árii z Othella. Už nikdy se nebudu vic smát, myslela jsem, že nastala má poslední hodinka. Já vím, pak se k tobě přidali ostatní, ale ten začátek byl bezkonkurenční.

Promiň mi ty slzy. Vzpomínky mi vždy trochu pocuchají nervy. Ale já ti dnes vlastně přišla říci užasnou novinu. Viš, k čemu jsem se rozhodla? Už se od tebe nikdy neodloučím. Máš radost? Nic neříkej, miluješ mě. Víš to. Už nikdy nebudeme sami, navždy spolu, není to krásné? Celou dobu jsem věděla, že jsme v tom autě měli zůstat oba. Tak jenom chvíličku počkej, jenom ještě napíšeš vzkaz mamince, snad to pochopí. Určitě, vždyť mi věřila a dokázala proniknout do mého nejhlubšího já.

Milá mamínko, doufám, že mi j čín
pochopíš, jako jsi dosud pochopila vše,
co jsem kdy udělala.

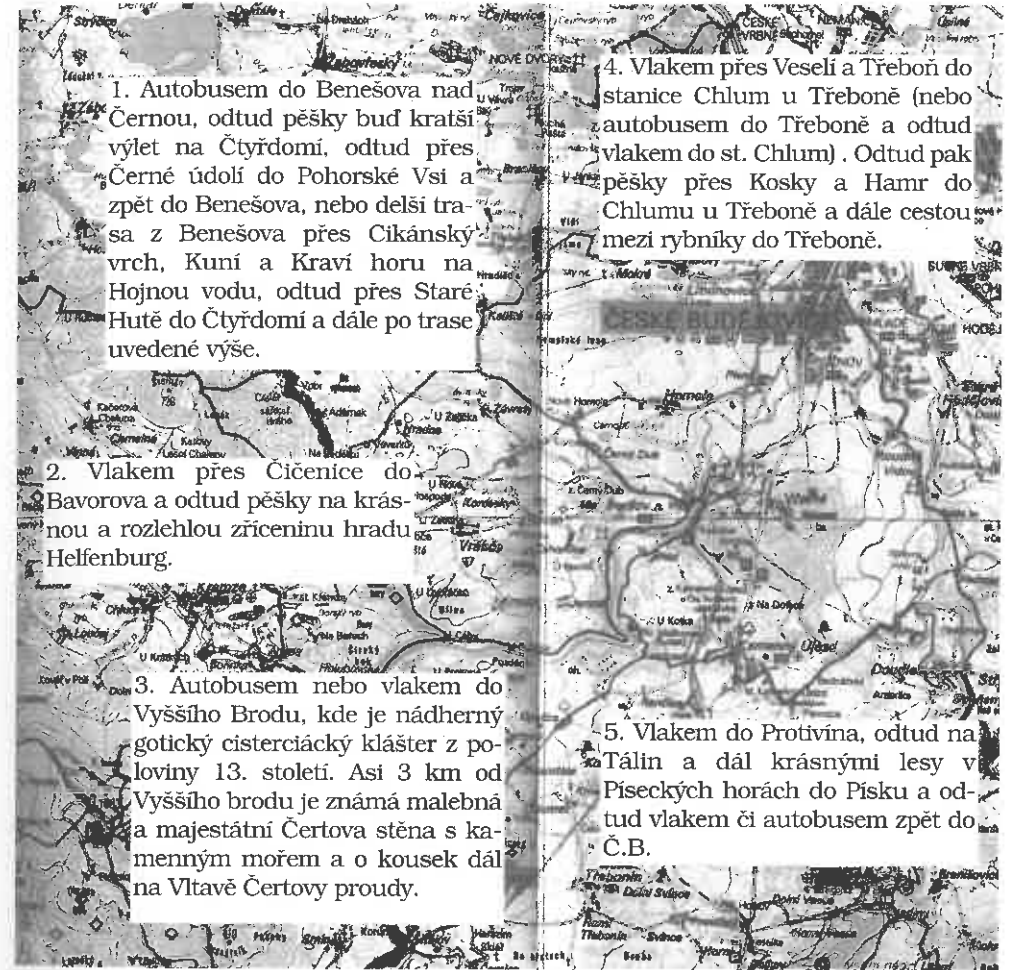
Chci se ti omluvit a zároveň Tě
požádat, abys dohlédla na to,
že budu ležet vedle něj,
či dokonce přímo s ním.

Miluji tě.

Tvá Rachel

Námět na výlet

Protože se blíží prázdniny a protože studenti i ve zkuškovém období mohou vyšetřit nějaký ten den na regeneraci svých duševních sil, nebudu dnes vypisovat podrobnou trasu jedné výpravy, ale předložím Vám několik námětů na výlety v okolí Budějovic.

1. Autobusem do Benešova nad Černou, odtud pěšky buď kratší výlet na Čtyřdomí, odtud přes Černé údolí do Pohorské Vsi a zpět do Benešova, nebo delší trasa z Benešova přes Cikánský vrch, Kuní a Kraví horu na Hojnou vodu, odtud přes Staré Hutě do Čtyřdomí a dále po trase uvedené výše.

2. Vlákem přes Čičenice do Bavorova a odtud pěšky na krásnou a rozlehlou zříceninu hradu Helfenburg.

3. Autobusem nebo vlákem do Vyššího Brodu, kde je nádherný gotický cisterciácký klášter z poloviny 13. století. Asi 3 km od Vyššího brodu je známá malebná a majestátní Čertova stěna s kamenným mořem a o kousek dál na Vltavě Čertovy proudy.

4. Vlákem přes Veselí a Třeboně do stanice Chlum u Třeboně (nebo autobusem do Třeboně a odtud vlákem do st. Chlum). Odtud pak pěšky přes Kosky a Hamr do Chlumu u Třeboně a dále cestou mezi rybníky do Třeboně.

5. Vlákem do Protivína, odtud na Tálin a dál krásnými lesy v Píseckých horách do Písku a odtud vlákem či autobusem zpět do Č.B.

Tak to je jen námtkou vybraných několik málo míst, kam se lze vypravit na jednodenní výlet. Vydáte-li se někdo na některou ze zmíněných tras, přijďte mi povědět, zda to stálo za to.

Přeju úspěšné zkuškové období a hezké prázdniny.

Japonsko – splněný sen

Snad každý člověk má sny, které by chtěl někdy uskutečnit. Většinou se to nepodaří a takovéto sny pak zůstávají krásnými vzpomínkami v říši fantazie. Já měl to štěstí, že se mi jeden z mých snů splnil. Když jsem před lety začal cvičit bojová umění, bylo mým snem dostat se do Japonska a moci trénovat přímo tam kde vznikla. To se mi splnilo díky Bujinkanu.

Co je to Bujinkan? Celým jménem Bujinkan Budó Taijutsu. V Bujinkanu se vyučuje 9 škol starých japonských bojových umění. Z toho 6 škol Bujutsu a 3 školy Ninjutsu.

Poprvé jsem byl v Japonsku na podzim roku 1998 a od té doby se mi tam podařilo dostat každý rok a doufám, že letos to vyjde opět. Taková cesta je pro nás sice hodně nákladná, ale cena je taky už jediná vážná překážka. Od roku 1998 má Česká republika a Japonsko bezvízový styk, a tak není problém tuto krásnou zemi navštívit.

Do Japonska se nedá letět přímo z Prahy, a tak jsme museli přesedat. Letěli jsme jednou přes Paříž a dvakrát přes Londýn. Jakmile jsme přesedli, čekala nás nejdelší část cesty – let do Tokia, který trval asi 13 hodin. Letěli jsme vždy obrovským Boeingem a napoprvé to byl velmi silný zážitek, když se ten obrovský stroj odlepil od země. Jakmile jsme se ocitli ve vzduchu, následovala nejnudnější část cesty. Nejlépe je jí celou prospát. To se mi ale nikdy nepovedlo. Čist se mi taky moc nechtělo, a tak jsem sledoval filmy, které nám pouštěli. Po třetím opakování téhož filmu jsem na zábavu rezignoval a vyhlížel Fudži. Když jsme se blížili k Japonsku, zavládlo v naší skupince vzrušení a snažili jsme se z okýnek zahlédnout co nejvíc.

Japonsko vypadá ze vzduchu velmi úhledně. Jako by to byla práce nějakého

modeláře. Krajina a budovy jsou velmi pěkně upraveny. To byl můj první dojem, než jsme přistáli v Tokiu na Naritě a mohl jsem si vše prohlédnout zblízka.

Cestovat v Japonsku vlakem je velmi příjemné. Pokud ovšem necestuje v době dopravní špičky. To je vlak doslova nappán cestujícími. Takovou tlačenicí nemáte šanci u nás nikdy zažít. Vlaky jsou čisté a zastavují na přesně určeném místě a ve výšce podlahy nádraží. Víte tedy, kde budou dveře, a nemusíte šplhat do vagonu jako je tomu u nás. Taky jízdní řád je dodržován naprosto přesně. Velkým zážitkem je cesta šikanzenem. Cestuje velmi rychle a pohodlně. Vůbec nevnímáte, že se řítíte obrovskou rychlostí. Mít takový šikanzen u nás, byl by člověk ze Zlína v Praze za hodinku.

Než jsem se poprvé dostal do Japonska, představoval jsem si Tokio jako futuristické město plné mrakodrapů a obrovských budov. Tohle všechno v Tokiu skutečně najdete, ale většina města se skládá ze změní malých domků všech tvarů maximálně využívajících veškerého volného místa. V Japonsku je velmi málo místa a hodně obyvatel. Domy a stavební parcely musí být neuvěřitelně drahé. Připadalo mi, že majitel velkého rodinného domku s velkou zahradou

u nás by musel být podle japonských měřítek velmi bohatý. Neměl jsem možnost takový rodinný domek navštívit, takže můžu soudit jen podle pohledu zvenčí. Jsou pro nás Evropany opravdu hodně malé a někteří urostlejší jedinci by měli velké problémy. Například do vany jsem neměl šanci si vůbec pohodlně lehnout, a to nejsem nikterak velký. Nejhůř jsem se cítil v centru Tokia. Jsou tam obrovské budovy, spousta smogu a mravenišť lidí. Udělalo se mi z toho špatně a byl jsem rád, když jsme odtamtud odešli.

Pro Japonsko je typická hustá doprava. My jsme jezdili na kole. Ostatně jako značná část Japonců. Jezdíte pořád po rovině, takže není problém ujet i větší vzdálenost, přestože kola, na kterých jsme jezdili se značně podobala u nás známé „ukrajině“. Auta vypadala velmi pěkně. Zdá se, že japonské podnebí je ke karoserii milosrdnější než u nás. Občas jsme zaslechli řev motoru jako u závodního auta a z boční uličky se vyřítilo nádherné „fáro“ řízené mladým Japoncem. Nicméně vzhledem k úzkým cestám a husté dopravě stejně neměl šanci si svého rychlého vozu užít.

Jednou se nám podařilo dostat v horách v Naganu do Ninja muzea. Do Nagana jsme cestovali šikanzenem. Když jsme vystoupili, rozhlíželi jsme se, jestli nás náhodou někdo nepozná, když jsme ti „Češi“. Byl to zrovna rok Olympijských her, kdy jsme tak slavně vyhráli v ledním hokeji. Samozřejmě si nás nikdo ani nevšiml. Olympiádu připomínaly už jen olympijské kruhy namalované na nádraží. Hory mi připadaly nádherné. Byl to velký kontrast oproti rušnému městu. V Japonsku jsem nikdy nepoznal, kde končí a kde začíná jiné město. Přecházejí plynule jedno v druhé. Ninja muzeum bylo úchvatné. Sóke tam má vystavenou svou sbírku starých zbraní a na stěnách

visí fotografie představující jednotlivé disciplíny Ninjutsu.

Možná si někdo myslí, že všichni Japonci cvičí bojová umění, ale není tomu tak. Řekl bych, že je to tam asi podobné jako u nás. Samozřejmě s tím rozdílem, že japonská bojová umění vznikla v Japonsku, a pokud chcete proniknout co nehlouběji do jejich tajů, musíte do země jejich vzniku a k nejlepším mistrům. Školy, které se vyučují v Bujinkan Budó Taijutsu, mají dlouhou historii. Nejstarší Togakure ryu Ninjutsu má historii starou 700 let. Sóke (hlava školy – něco jako velmistr) Masáki Hatcumi je 34. sókem v její historii. Sóke je velmi charismatický člověk a tréninky u něj jsou silným zážitkem.

Tréninky a pobyty v Japonsku mi po návratu dávají velkou duševní sílu a vyrovnanost do života. Je to pro mě něco jako meditace. Veškeré problémy a starosti necháte doma a můžete si od nich odpočinout. Také se na ně můžete podívat s nadhledem a už vám nepřipadají tak velké a neřešitelné.

Japonsko se navždy nesmazatelně zapsalo do mého srdce. Poprvé jsem si to uvědomil, když jsme se vraceli z mé první návštěvy této země. Jeli jsme po dálnici směrem na letiště a v dáli se rýsovaly futuristické obrysy Tokia. Bylo pěkně a najednou se roztrhaly mraky a smog a na obzoru vykoukla majestátní hora Fudži. V té chvíli jsem pocítil hřejivý pocit u srdce a jistotu, že pokud budu moct, budu se do této země vracet co nejčastěji. Na závěr bych chtěl vzkázat všem kteří se věnují japonským bojovým uměním. Pokud máte možnost a touhu, neváhejte a vydejte se do Japonska učit se od těch nejlepších!

Manga aneb kreslení pojaponsku

dokončení

Ještě než se rozepteší o jednotlivých žánrech, je nutno zdůraznit jedno – v Japonsku jsou dva typy literatury – vyšší (např. poezie haiku a různé encyklopedie) a nižší, do které spadá i manga a která na tu vyšší vydělává. Není tedy výjimkou, že i uznávaný autor píše a kreslí (v Japonsku je téměř vždy kreslíř zároveň scénáristou) mangu. A máme-li dobrého autora, můžeme ho donutit napsat něco špatného? A cože se dá mezi mangou najít? Je toho mnoho a různé kvality. Mezi lidem je asi nejznámější manga erotická – tzv. „hentai“ (první úspěch zaznamenala už za 2. světové války, kdy byly hentai obrázky shazovány Američanům, aby tam úspěšně podlamovaly jejich bojeschopnost, ale historie

Sailor
Nepřítel

kreslené pornografie sahá v Japonsku ještě mnohem dál). Co je její hlavní náplní asi nemusím zdůrazňovat – nějaká dívčina (obvykle velmi mladá a někdy ještě mladší – tomuto se nedivte, protože v Japonsku, nebo alespoň v některých provinciích, je povolen pohlavní styk už asi od třinácti let) je tam obšťastňována na všechny možné i nemožné způsoby vším, co si jen vaše fantazie dovede i nedovede představit. Do nedávné doby ale platil v Japonsku zákon zakazující zobrazovat genitálie, takže ty buď vypadaly hodně divně, nebo byly rozostřeny anebo přes ně něco koukalo. Třeba krab. Je ale nutné zdůraznit, že označení hentai nemusí nutně znamenat absolutní brak – někdy můžete být až překvapeni tím, co se dá nacpat do „obyčejného pečťka“ (příkladem budiž třeba *Return of Choji*). O něco měkčí hentai se občas říká „ecchi“ a zde se musí divák spokojit pouze s pohledy na dámské spodní prád-

lo (např. *Agent Aika*). Dalším typem, takéž eroticky zaměřeným, je „yuri“, které povětšinou popisuje vztahy dvou dívek. Podobné, leč na vztahy mezi muži zaměřené, je „yaoi“. Za zmínku jistě stojí, že yaoi čtou převážně Japonky. No a pak je tu ještě manga „slušná“. Ta se dělí do dvou hlavních proudů – „shoujo“ (*Sailor Moon*, *Fushigi Yuugi*) je manga pro dívky a povětšinou romantická a „shonen“ (*Dragonball*), což je manga pro chlapce, která není romantická vůbec, ale o to více akční. Jistá specifika má též manga pro ženy – „josei“, do které spadá i výše zmíněné yaoi a dále pak jemnější „shounen ai“. Tématicky zde najdete opravdu všechno – od pohádek a příběhů pro malé děti (např. *Můj přítel Tico* či *Pokémon*), přes fantasy (*Record of Lodoss War*, *Berserk*), sci-fi (*Akira*, *Ghost in the Shell*), příběhy odehrávající se v minulosti (*Rurouni Kenshin*, *Blade of the Immortal*), akční (*Kite*), krimi (*Gunsmith Cats*), komedie (*Ranma 1/2*, *Kodomo no Omachi*), horor (*Vampire Princess Miyu*, *X*) až po sport (*Mila Superstar*, *The Kickers*). A pak jsou tu ještě příběhy, které se zařazují těžko (ona i větší část ze zde uvedených příkladů jsou poněkud víceoborová dílka) a jsou zde příběhy, po jejichž shlédnutí dospějete k jednomu ze tří následujících závěrů 1) se světem je něco špatně, 2) s vámi je něco špatně, nebo 3) něco špatně bylo s autorem (např. *Utena* či *Neon Genesis Evangelion*). Bodem, který jistě stojí vyzvednout zvlášť, je japonský humor, na který, snad kromě hororu, narazíte všude a který je prostě skvělý. Specifický je též přístup Japonců k sexualitě, díky které si američtí cenzoři tupí nůžky dnes a denně (pro nevhodnost Američané vyškrtli i jeden díl *Pokémona*). Japonci si totiž nedělají servítky s ničím a není nijak neobvyklé, že v seriálu přímo určenému pro čtrnáctileté dívky se objeví jak prvek yuri, tak yaoi, což by Americký volič nepřipustil. Pozoruhodná

je též skladba příběhu, kdy vám je povětšinou postupně odhalován děj a vy prostě musíte vědět, jak to bude dál (popř. jak to bylo před tím), nebo jednotlivé postavy, které se během děje vyvíjejí atd. atd.

O manze bych mohl popsat ještě několik stránek, nicméně pro úvod to, myslím, stačí ažaž. Jak jsem již naznačil výše, v Čechách se manze zatím příliš nedaří, přesto tu má již několik přívrženců,

Sailor
Moon

z nichž je jich většina sdružená pod hlavičkou Klubu přátel mangy a anime – Manga CZ, kteří se urputně snaží, aby se TO změnilo.

Pokud byste se chtěli o manze či o anime dozvědět něco více, můžete navštívit též několik stránek vynořivších se na českém internetu – asi nejjobecnější je zatím na adrese <http://mangacz.zde.cz> a brzo snad už budou hotovy domény www.anime.cz a www.manga.cz. A nebo se zeptejte mě.

František Špoutil

SOUTĚŽ Pavučiny

Milí čtenáři,

v osmém čísle Vám přinášíme třetí a POSLEDNÍ kolo naší soutěže o barevnou tiskárnu. Jejím sponzorem, kterému tímto děkujeme, je firma Mironet České Budějovice. Doufáme, že Vás naše soutěž zaujme, pobaví a třeba i trochu poučí. Dnešní sada pěti otázek se týká – no, ale to posuďte sami. Připomínáme, že odpovědi můžete poslat na e-mail Pavučiny (viz tiráž), a to **nejpozději do 30. června 2001**. Výsledky budou zveřejněny do 2.7.2001 na nástěnce Pavučiny a na <http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/>. Nezapomeňte uvést kontakt na sebe.

Mnoho zdaru přeje redakce

pravidla: soutěž má tři části po 5 otázkách, vyhodnotí se po třetí části / vyhrává ten, kdo odpoví správně na nejvíce z 15 otázek / v případě shody rozhodne o pořadí los / soutěž bude vyhodnocena do konce června / odpovědi můžete posílat e-mailem na: pavucina@tix.bf.jcu.cz / podmínkou pro předání cen je přinesení tří originálních útržků / redakce a technický tým se soutěže neúčastní (ach jo ☹)

ceny:

1. cena – barevná tiskárna HP DeskJet 640 C
2. cena – spotřební materiál HP a Canon dle vlastního výběru v hodnotě 800 Kč
3. cena – spotřební materiál HP a Canon dle vlastního výběru v hodnotě 500 Kč
4. a 5. cena – předplatné pěti čísel Pavučiny

otázky třetího kola:

1. Kolik má pater nejvyšší česká kolej? (Nápověda: nachází se poblíž druhé nejstarší ZOO v Čechách)

- a) 12 b) 16 c) 20 d) 30

2. Jak je vysoká Šárka Klementová? (Hleďte v nejstarších číslech Šklby! – jsou v knihovně i v redakci Pavučiny)

- a) 129 cm b) 164 cm c) 169 cm d) 174 cm

3. Jaká je nejkratší vzdálenost (vzdušnou čarou) z Českých Budějovic do Paříže? (Nehleďte na mapě Evropy!)

- a) 40 km b) 940 km c) 1040 km d) 1140 km

4. Jak se jmenuje zvíře, chované na pokoji K1 220? (Lidé nejsou počítáni jako zvířata!)

- a) Potvora b) Tom c) Jerry d) Gabriel

5. Jaká byla minimální teplota 11.2.1929 v Litvínovicích u Českých Budějovic? (Mnohem snáze než v historických análech to najdete v knihách zabývajících se přírodními poměry České republiky obecně!)

- a) -89,3 °C b) -42,2 °C c) -32,2 °C d) -22,2 °C

Vy se ptáte a... někdo odpoví ☺

Nazdárek,

tentokrát k nám překvapivě nedorazil ani jeden dotaz, ani jeden protest, ale zato jedna pochvala, které si velmi ceníme:

Vážená redakce,

Martin nám domů v minulosti občas přivezl Váš časopis a jelikož se mi zdál zajímavý, přesvědčila jsem ho k nyní již pravidelnému přístupu. Chci Vám vyslovit opravdu uznání jak k obsahu, tak ke grafické a výtvarné stránce. Ráda si hlavně přečtu rozhovory s lidmi z fakulty, a při zprávách o školním dění si zavzpomínám na doby svých studií. Takže držím palce do dalších čísel a nadále fandím časopisu i Vaší fakultě, kterou už i propaguju mezi plzeňskými gymnazisty /pracuju v PPP/.

Zdraví Ludmila Střelcová

Neberte to, prosím, tak, že negativní poznámky na adresu Pavučiny nepozorovaně zmuchláme a hodíme do koše. Ba právě naopak – každý postřeh, který přijde zvenčí, může být velmi cenným a inspirujícím. Taktó k nám dorazil dopis pana prof. Veselovského, který se na redakci trochu i rozzlobil:

Milé paní a páni redaktori, v předminulé Pavučině (v čísle 6 na s. 24, pozn. redakce) jsem se opět ocitl jako nedůstojný příklad pedagoga, který asi nesouhlasí s právem studentů hodnotit přednášky a dokonce si dovolil hájit se před sprostým napadením. Já jsem nikdy nevystupoval proti studentskému hodnocení přednášek. Nelíbí se mi jen arogantní nebo urážející poznámky. To byla příčina, že jsem vám poslal několik vysvětlujících rádek, které zřejmě nedošly uznání od redakční rady...

Proto prosím už moje vysvětlení zahodte, nemá to smysl po tak dlouhé době publikovat poznámku, která se nevztahuje k projednávanému předmětu z minulého čísla. Přeji vám jen to, abyste se s podobným přeskokovým chováním mladších kolegů ve svém životě nedočkali. Slibuji také, že jsem se natolik na BFJU habitoval, že na podobné attacky nebudu reagovat.

Zdeněk Veselovský

Pane profesore,

za celou redakci se Vám omlouvám za „výpadek“ Vašeho příspěvku z Pavučiny 7. Vaši reakci jsme (ihned poté, co jsme svou chybu odhalili) zařadili jako speciální dodatek na internetové stránky Pavučiny, na konec obsahu minulého čísla. Tiskařský šotek rád všude bez ohledu na to, že se ho neustále snažíme z redakce vypudit... Děkujeme za přání a my na oplátku přejeme bystrou mysl a pevné nervy do dalších let přednášení.

Věra Cihlářová

PAVUČINA

časopis (nejen) studentů Biologické fakulty Jihočeské univerzity ■ **vydává:** Attavena, o.p.s., Branišovská 31, 370 05 České Budějovice ■ tel.: 038/777 2357, 0603/895 312, e-mail: attavena@atlas.cz, web: <http://www.attavena.cz> ■ **redakce:** Branišovská 31, děkanát BF – pod střechem, e-mail: pavucina@tix.bf.jcu.cz, web: <http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/> ■ **šéfredaktor:** Věra Cihlářová ■ **redaktoři:** Míša Uhlířová, Lukáš Šmahel, Eliška Zapomělová, Ignác Pospíšil, Simona Poláková ■ **ilustrace:** Eliška Zapomělová, Věra Cihlářová, Jana Karbulková, František Špoutil ■ **foto:** FotoArchív BF, O. Nedvěda (str. 27), D. Štyse (str. 6) a A. Fírerové (str. 11, 12), (Petr Znachor – str. 2, 3, 4, 5, 10, 24, 25, 27; Jan Hodač – str. 29); **technické zabezpečení a grafická úprava:** Zdeněk Klouda, Danuše Vašková ■ **www stránky:** Petr Illek ■ **tisk:** Tiskárna Posekaný ■ **osvit:** Karmášek ■ vychází pětkrát ročně ■ náklad 250 kusů ■ prodejní cena výtisku – 20 Kč ■ Osmé číslo vyšlo 18. června 2001

UZÁVĚRKA 9. čísla je 18. října 2001, jeho předpokládané vydání 5. listopadu

Zveřejněné příspěvky se nemusí shodovat s názory redakce.

15. – 21.9. Terénní praxe III., Křivoklátsko. Ubytování v již tradičním místě – chatový tábor „Tiba Beroun“ asi 2 km od vesnice Skryje. Zajišťuje J.Š.Lepš. Zájemci nechť nezapomenou zapsat kurs v předzápise a nechť rovněž uvedou své jméno na seznam na nástěnce před Šusovou pracovnou – i v případě, že jejich účast je zatím nejistá.

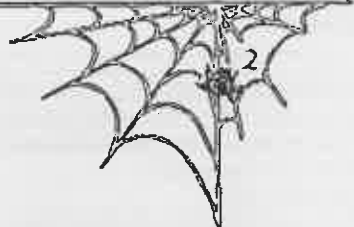
1.10. Zápis do doktorského studia.

- 1.10. Počátek přednáškového období zimního semestru. Přednáškové období trvá do pátku 21. prosince 2001 a pokračuje od středy 2. ledna 2002 (!) do pátku 11. ledna. Týden 7. až 11. ledna 2002 je tak zápočtový. Vánoční prázdniny jsou tak opět o 1 den kratší než u základních a středních škol.

- 10.10. Uzavření indexů za letní semestr – nejzazší termín. Letos o 4 dny později než loni (je tedy o týden víc na poshánění různých dosud nezapsaných restů).

- 12.10. Imatrikulace nových prvních ročníků.

STUDENTSKÝ ČASOPIS PAVUČINA

Aktuální číslo

Mínulé čísla

Akčník

Redakce

Kontakt

Anketa

Poslední změna
17 June, 2001

Možná ještě v tomto století: Zveřejnění oficiálního a konečně snad už správného pořadníku na přidělování míst na kolejích.

V roce 2004: Konec funkčního období nově zvoleného děkana. Jelikož může být tento zvolen pouze dvakrát, fakulta bude muset najít novou osobu. (Stejně to platí, jen s půlročním rozdílem, na univerzitní úrovni s rektorem.)

Uzávěrka této verze Akčníku proběhla v pondělí 18.6. 2001 cca v 5:50.

Pozdější informace nemohly být vzaty na zřetel.

V tomto Akčníku jsou uvedeny akce konané na fakultě či v jejím bezprostředním okolí v termínu od pondělí 18.6. 2001 do začátku října 2001.

Příští aktualizace Akčníku bude někdy v průběhu června, sledujte [www:
http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/](http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/)

Akčník

Tak nastávají zvolna prázdniny, někteří už mají i po zkouškách (zejména kolegové z jiných méně elitních fakult), jiní se na ně (třeba na fyzikálu) teprve chystají. Každopádně je tu léto a s ním i doba určitého odpočinku. A protože Akčník je, alespoň jak tomu jeho minulá vydání napovídají, spjat s děním školním, bude nyní těch věcí trochu méně. Ale bude to naproti tomu takové ... řekněme netradiční pojetí. Mimo jiné je zde pozvánka na 20 bakalářských obhajob a pár poznámek k novému akademickému roku.

Akčník je od předminulého čísla též na internetu, a sice na stránkách Pavučiny na [www adrese http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/akni.htm](http://www.bf.jcu.cz/tix/pavucina/akni.htm). Přes prázdniny patrně tato verze aktualizována nebude, takže během července a srpna na internetu žádné novoty nehleďte. Od září a zejména od začátku října už ale aktualizace provádět opět budu (tedy snad, pokud mne úřední šiml zachová i po další semestr na fakultě rádi).

Pokud tedy chcete rychle dostat informaci o nějaké chystané akci do www verze, pak nejsnazší kontakt je e-mailem na LukasK@bf.jcu.cz (zašlete přímo v mailu nebo jako attachment ve wordu).

Seznam akcí (plus minus chronologický):

- 11.6. – 13.7. Předzápis studentů všech stupňů studia na BF JU do zimního semestru 2001/2002. Tuto na první pohled formalitu nepodceňujte! Kdo se nepředzapiše, může být z fakulty odstraněn. V zápise si sice můžete zapsat úplně něco jiného, ale protože se rozvrh vytváří dle předzápisu, nedoporučuje se to, neboť vám pak rozvrh nemusí vůbec vyhovovat.

18. – 22.6. a 25. – 27.6. Novinka!! V tomto termínu je (doufáme) možný předzápis studentů BF JU do kursů jiných fakult JU. Měly by být otevřeny všechny předzápisy všech fakult JU, a tak by měl být umožněn bezproblémový zápis i na jiné kursy. Jedná se ovšem o zkušební provoz, tak moc nezužte, když to nepůjde.

16. – 22.6. a 25. – 30.6. V tomto termínu probíhá na naší fakultě kurs „Biology of vector diseases“, což se nás kromě ztrátové komprese všech nástěnek dotkne především tak, že přístup k počítačovní č. 1 (velké) bude umožněn pouze 4:00 – 7:00, 8:30 – 12:30 a 14:00 – 18:30. Ať žijou večerní návaly na počítačích. Předzapisovat by se ale mělo jít i ve „dvojce“, alespoň na nástěnce tam tedy pověsili informace k předzápisu. Na jednotlivé počítače, jako tomu je v jedničce, už ovšem ne. Zřejmě se už všichni studenti předzapisovat umí, zvláště když byla navíc zrušena pravidelná služba studijního oddělení přímo v počítačovnách.

18. – 22.6. Exkurse „Terénní praxe II.“. Letos na zámečku v Nových Hradech, vedoucí A. Bezděk.

19. a 20.6. Přijímací zkoušky do bakalářského stupně studia (= pro absolventy SŠ). Začátek v úterý v 8:00, resp. 10:00 hodin, vyhlášení výsledků kolem 18. hodiny. Druhá část pokračuje ve středu pravděpodobně od 9:00.

- 20.6. Obhajoby bakalářských prací - katedra ekologie:

12:30 L. Brychtová: Vliv způsobu obhospodařování horských luk na mikrobiální charakteristiku půd
(hospodaření na loukách nám v poslední době upadá a ne jeden rostlinný druh mizí – že by v tom byly zapleteni i mikrobi?)

13:30 M. Štrojsová: Sezónní dynamika a vertikální stratifikace společenství vířníků přehradní nádrže Řimov
(Jo, Řimov, věčně to téma – nejen – algologů ... a vířníci jsou navíc nesmírně zajímaví, zeptejte se Mily Devettera)

14:30 E. Zapoměllová: Porovnání fytoplanktonu řeky Malše a nádrže Řimov na základě pokusů s mezokosmy

(Co je mezokosmus, sice nevím, ale asi to nebude středně velký vesmír ...)

25. – 28.6. Cvičení z ekologie mokřadů, terénní stanice Lužnice. Sraz na terénní stanici v Lužnici mezi 12. a 13. hodinou. (Odjezd nejlépe vlakem v 10:36 s přestupem ve Veselí nebo autobusem v 11:30 do vesničky Klec.) Společně pro BF a ZF. Pořádá J.H.Květ a J. Rajchard.
25. – 29.6. Exkurse „Terénní praxe II.,“, třetí turnus. Vedoucí M. Bastl. Odjezd v 10:35 vlakem do Nových Hradů, z nádraží ještě 6 km pěšky. Ubytování v zámečku. Ještě upozornění zejména pro starší studenty - v Nových Hradech bohužel není pivovar.
- 25.6. Obhajoby bakalářských prací - katedra botaniky:
 9:00 M. Filipová: Reprodukční vlastnosti invazního druhu *Conyza canadensis*.
 (To je, pro latiny neznalé, rostlina zvaná turan kanadský. Co když roste zrovna na vaší zahrádce? Vzhůru do boje s ním!)
- 10:00 Z. Hrázský: Invazní druh *Acer negundo* – vliv charakteristik prostředí na klíčení
 (Tentokrát se jedná o dřevinu, a sice javor jasanolistý. Běžně sázen ve městech, např. v ČB v ulici Jana Opletala.)
- 11:00 P. Konvalinková: Ekologická studie invazního druhu *Helianthus tuberosus* v České republice
 (Toto je rostlina zvaná topinambur. Kvete žluté a chutná jako brambory. Naposledy spáten kus od Zátonež.)
- 13:00 V. Pouska: Výskyt dřevokazných hub ve vztahu k vlastnostem smrku ztepilého na Šumavě
 (Jedna z prací podporující stanoviska vědců proti kácení v NP Šumava. Prezentováno posterem na konferenci Aktuality šumavského výzkumu.)
- 14:00 M. Střelec: Srovnávací ekologie lučních trav
 („High science“ z Šuspy svétoznamé louky Ohrazení – koseno, nekoseno, hnojeno, nehnojeno ... Bakalářská práce psaná v angličtině, prezentována též v zámoří!)
- 15:00 J. Vondrák: Flóra a vegetace kryogenních skalních útvarů
 (Jedná se o místa s velmi specifickou vegetací, zvaná též mrazové sruby. Ideální pro zchlazení v horkém létě.)
- 25.6. Obhajoby bakalářských prací – katedra fyziologie živočichů:
 13:00 M. Borovská: Vasomotorické změny u lidí vystavených lokálnímu chlazení
 (Pamatujete si na plakátek vyzývající studenty k tomu, aby se stali správnými muži? Jak na to, vám určitě poradí zde ...)
- 25.6. Obhajoby bakalářských prací – katedra parazitologie:
 13:30 J. Severinová: *Cryptosporidium felis*
 (Což, jak jistě správně tušíte, je kryptosporidie kočičí. Takové malé zvířátko.)
- 14:30 B. Šebestová: Kryptosporidie u psů
 (Jiná malá zvířátka. Vzhledem k tomu, že práce následují po sobě, máte jedinečnou možnost porovnat mikrofaunu našich domácích mazlíčků.)
- 15:30 J. Chmelař: Evoluční vztahy symbiontů klíšťat čeledi *Argasidae* a parazitů přenášených klíšťaty.
 (Další tvrdá rána v boji proti encefalitidě a borelióze, jakož i dalším chorobám zapříčiněnými těmi malými osminohými potvůrkami.)
26. a 27.6. dopoledne – Bakalářské závěrečné zkoušky. Probíhají dle rozpisu na nástěnce – kromě lidí s životním prostředím jsou na pořadu všichni už v úterý 26.6.
- 26.6. Paleontologická exkurse do Eichstattu a Solnhofenu. Odjezd z Prahy v 5:15, návrat týž den v 23:00. Cena pro studenty 600 Kč. Blíží informace Z. Roček nebo M. Berec.
- 27.6. Obhajoby bakalářských prací – katedra zoologie:
 10:20 P. Kepka: Suchozemští měkkýši moravských vápencových lomů
 (Měkkýši jsou skupina dosud řádně neprobádaná a na vápencích je jejich druhová diverzita teprve velká ...)
- 11:10 P. Cehláříková: Reakce ptáků na výstražné zbarvení ruměnice pospolné (*Pyrrhocorus apterus*): pozorování vybraných skupin hmyzožravých pěvců
 (Nejoblíbenější úloha letošních praktik z etologie! Desítky nadšených experimentátorů! Jeden z mála experimentů, kde zvířata – nebo alespoň sýkorky – dělají, co mají.)
- 13:00 P. Náměstková: Mateřské chování samice prasete domácího (*Sus scrofa*) v průběhu 48 hodin po porodu ve vztahu k jejímu reprodukčnímu úspěchu
 (Prasátka máme rád snad každý – někteří alespoň ve formě vepřového.)

13:50 D. Rezler: Ekoetologie losa evropského (*Alces alces*) v zimním období na pravobřeží Lipna

(Víte, že u nás žije los? Nemyslím stírači! A víte, jak vypadá takový standardní losí den? Kdy ráno snídá, kam chodí na procházku, kdy hovoří s ostatními losy a losicemi ...)

14:40 Š. Hulová: Rozšíření a biotop sysla obecného (*Spermophilus citellus*) v současných podmínkách na území Čech

(Slyší už je u nás málo, a tak jestli chcete nějaké vidět, tato práce by vás mohla zajímat. Ale prosím vás, nechovte se jako biologové a ty sysly opravdu jenom pozorujte!)

15:30 V. Šlechtová: Genetická struktura populací vranka obecná (*Cottus gobio*) na území ČR – alozymové mapování

(Genetika, genetika, není totiž moje nika – ale práce bude nesporně zajímavá, neboť se týká recentních pozůstatků někdejších plazů z čeledi *Draconidae*. Nevěříte? Tak si tu vranku asi tak 100x zvětšete!)

16:20 V. Půža: Srovnávací morfologie ocasní části invazních larev vybraných druhů čeledi *Steirernematidae*

(Jedná se o hlístovky a žije to převážně v starších stromech ... Někdo začíná od hlavy, jiný raději od ocasu.)

- 27.6. Náhradní termín přijímacích zkoušek do bakalářského studia (pro absolventy SŠ).
- 28.6. (případně někdy v termínu 1.–3.7.): Přijímací zkoušky do magisterského studia (tj. pro absolventy bakalářského studia z jiných fakult nebo pro ty, kteří nesplnili podmínky pro přestup bez zkoušek).
- 30.6. Uzávěrka soutěže časopisu *Pavučina*, která probíhá v 6. až 8. čísle. Autor Akčnicku silně doporučuje poslat odpovědi, protože zatím jich moc nedošlo a šance na výhru je tedy (i když nebudou zdaleka všechny odpovědi správně) velká!

30.6. – 15.7. Tradiční hlavní letní výjezd do PP Vyšebrodsko („Kaplíčky“). Letošní program velmi různorodý od hmyzu přes experimenty na loukách až po flóru NPR Čertova stěna-Luč. Účast všech zájemců o různé oblasti terénní biologie vítána. Blíží informace poskytně A. Schusserová a L. Šmahel a časem snad budou viset i na nástěnce.

2.7. – 31.8. Knihovna BF JU a AV ČR otevřena jen 8:00 – 12:00.

9. – 12.7. Terénní cvičení Produkční ekologie, IV. turnus, Kaplíčky na Šumavě. Odjezd v 10:00 rychlíkem směr Loučovice (přestup v Rybnice), tam sraz v 11:40 na nádraží. Náplň tři úlohy měření průchodu záření lučním a dřevinným porostem, měření energetické bilance louky, odběr a druhová analýza louky. Ubytování ve srubu ve vlastních spacácích a na vlastních karimatkách, pitná voda zajištěna, vaření možné. Blíží informace J.H.Květ a A. Schusserová.

13.7. Promoce nových absolventů všech stupňů studia.

3.9. Zápis do prvního semestru (tj. zápis nových prváků přijatých v červnu). Rozřazení do třech týdenních skupin „kolotoče“, začátek první „Vomáčky“. Bude upřesněno v zářijové aktualizaci.

3. – 7.9. Letní vegetační mapování, Třeboňsko. Exkurse je součástí kursu „Metody terénních měření v rostlinné ekologii“ a bude probíhat se zaměřením na mapování v rámci projektu Natura 2000. Zajišťuje K.E. Prach. Zájemci nechť se hlásí na nástěnce katedry botaniky Na Sádkách.
8. – 16.9. Zoologie mořských bezobratlých. Již tradiční exkurse do Chorvatska na Istrii. Termín je předběžný!
10. – 14.9. Zápis všech studentů bakalářského a magisterského stupně (kromě prváků). Letos tedy zápis probíhá jenom pět dní! Lze se ale zapsat v předstihu, nikoliv ovšem bez závažných důvodů dodatečně.
- 14.9. Konec zkouškového období letního semestru. Následuje 14 dní oddechu do začátku zimního semestru. Můžete jet třeba na následující akci (nebo někam jinam):

